

MALATYA'DA

YÜZ BİR ÖĞRETMEN
İKİ BİN YİRMİ DÖRT
ÖĞRENCİYLE

*Cumhuriyetimizin 101. Yılında
101 Hikaye Yazıyor*

CUMHURİYET

HİKAYELERİ

101

Proje Yürütücüsü:
Demet İncebay
Hatice Akyüz

MALATYA'DA
CUMHURİYET
HİKAYELERİ
101 ÖĞRETMEN
2024 ÖĞRENCİ
101 HİKAYE

ÖN SÖZ

Cumhuriyetimizin 101. yılına ulaşmanın gurur ve heyecanını yaşıyoruz. Tarihimiz boyunca milli egemenlik bilincini her şeyin üzerinde tutan aziz milletimiz, Kurtuluş Savaşı'nda gösterdiği azim ve kararlılıkla bağımsızlık mücadelesini zaferle taçlandırmış, Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün liderliğinde "Ya İstiklal Ya Ölüm!" anlayışıyla bir araya gelmiştir. Cumhuriyet, bu zaferin ardından, milletimizin egemenliğini ve bağımsızlığını simgelerken, toprakların gerçek sahiplerinin iradesini tüm dünyaya ilan etmiştir.

Kurtuluş Savaşı, Türk milletinin tarih sahnesinde yeniden doğuşunu simgeler. Düşman işgali altında bir ulusun, bağımsızlık için verdiği mücadelenin destanı, yalnızca askeri zaferlerle değil, aynı zamanda milletin kenetlenmesiyle mümkün olmuştur. Her yaştan ve meslekten insanın, cepheye koştuğu bu süreçte, birlik ve beraberliğin ne denli önemli olduğu bir kez daha ortaya çıkmıştır. Kadın, çocuk, yaşlı, genç demeden milletimiz bu topraklar için canlarını feda etmiştir.

Cumhuriyet Bayramı, Türk milletinin birlik ve beraberliğinin, azmin ve kahramanlığın sembolüdür. Bayramımız kutlu olsun...

Cumhuriyetimizin 101. yılı, Türkiye'nin gelecek vizyonunu oluşturma heyecanını da beraberinde getiriyor. Gazi Mustafa Kemal Atatürk, Cumhuriyetin geleceği hakkında duyduğu güveni ifade ederken, bizler de onun bıraktığı mirasın bilincindeyiz. Öğretmenler olarak, bu kutlu mirasın sorumluluğuyla milli ve manevi değerlerimizi yaşatarak, Türkiye Yüzyılı'na damgasını vuracak, medeniyete yön veren, özgüvenli nesiller yetiştirmek azmi ve kararlılığıyla daha çok çalışmalıyız.

Bu kıymetli vatanı bize vatan yapan başta Gazi Mustafa Kemal Atatürk ve onun silah arkadaşları olmak üzere bu kıymetli vatanın bölünmez bütünlüğünü, milletin huzur ve sükûnunu sağlayan ve bu ulvi gaye için toprağa düşerek şehitlik mertebesine ulaşan bütün şehitlerimiz ve gazilerimizi rahmet ve minnetle anıyoruz.

Son olarak, projede emeği geçen büyük bir titizlikle çalışan öğretmenlerimize ve öğrencilerimize teşekkürlerimi sunuyorum.

Makbule Birinci
Malatya eTwinning İl Koordinatörü

Cumhuriyet Çocuklarına İthafen...

"Bu kitap Cumhuriyet Çocuklarına verilebilecek en güzel hediyelerden biri olmuş. Projede emeği geçen öğrencilerin ve öğretmenlerin emeğine sağlık. Cumhuriyet ışığı bu güzel hikayelerle her zaman yolumuzu aydınlatacak."

*Doç.Dr.Merve Ünal
İnönü Üniversitesi*

YÜZYILLAR YAŞA CUMHURİYET

Bir güneştir cumhuriyet
Sonsuzluğa yürüyecek
Onun gölgesinde
Bütün çocuklar büyüyecek.
Bir yıldızdır cumhuriyet
Ömür boyu parlayacak
Al bayrağının üstünde
Sonsuza denk dalgalanacak.
Bir hedeftir cumhuriyet
Büyük hedeflerimiz var bizim
Bilimde, sanatta, sporda, biz
Emin adımlarla ilerleriz.
Bir ışıktır cumhuriyet
Yolumuzu aydınlatacak
Karanlık geçelerden
Parlak yarınlara çıkarakacak.
Bir yoldur cumhuriyet
Sonsuza dek sürecek
Puslu günlerden aydınlık günlere
Cumhuriyet çocukları yürüyecek.
Bir gelecektir cumhuriyet
Yarınlarmız ona emanet
Nerede varsa bir cumhuriyet
Orada huzurlu olur millet.
Bir yaşam biçimidir cumhuriyet
Ona muhtaçtır tüm millet
Yedisinden yetmişine sahip çıkacak
Nice yiğitler doğacak.
Bir umuttur cumhuriyet
Atamızdan emanet
Korumaya ant içtik
Ey hürriyet cumhuriyet .
Bir güvendir cumhuriyet
Herkesin sığındığı
Adaletin şaşmadığı
Eşitliğin yol aldığı.
Bir çınar ağacıdır cumhuriyet
Sapasağlam, dimdik duran
Bizlerin inancı ve azmi ile
Ebediyete kök salan.
Bir yoldur cumhuriyet
Atatürk 'ün bizlere çizdiği
O yolda yürüyerek
Yükselecek cumhuriyet.
Bir pusuladır cumhuriyet
Yolumuzu gösteren
Bize Büyük Atatürk'ün
Armağanı cumhuriyet.
Bir semboldür göklerde cumhuriyet
Şad olur gölgesinde ruhları şehitlerin

Sevinin, övünün, güvenin
Yaşasın cumhuriyet.
Bir meşaledir cumhuriyet
Sonsuza dek yanacak hiç sönmeyecek
Söndüğünü düşman görmeyecek,
Ateştedir cumhuriyet.
Bir asırdır cumhuriyet
Göklerde yükselecek
Hiç bir güç onu engelleyemeyecek ,
Vatanımsın cumhuriyet.
Bir ateştir cumhuriyet
Sonsuza dek var olacak
Vatanımın ufkunda parlayacak
Sensin beni güldürecek.
Bir ülküdür cumhuriyet
Zaferle karşıladı bu millet
Cumhuriyet Bize armağan
İlelebet yaşatacak ulusumuz her zaman.
Bir eşitliktir cumhuriyet,
Kadın, erkek, genç yaşlı
Özgürlüğü verdin bizlere
İyi ki varsın cumhuriyet.
Bir utkudur cumhuriyet
Her Türk evladının hür kalbinde atan
1923 de filizlenen bir onursun
Doğup da ebedi olan uygarlık yolusun.
Bir yüz yıldır cumhuriyet
Yaşasın bağımsızlık ,yaşasın cumhuriyet
Sonsuza kadar sürecek
Atamızdan bize emanet.
Bir gururdur cumhuriyet
Yarınlarmız daha aydınlık
Özgür artık bütün millet
Yüzyıllar yaşa cumhuriyet .
Bir Destandır cumhuriyet
Yüzyıldır Türk Milletine Atasından emanet
İki bin yirmi üç yılda
Yüz yaşında cumhuriyet.
Avuçlarımızın içinde cumhuriyet
Toprağında Can Buldu Kökünde Hürriyet
Geleceğin içinde
Yüzyıllar Yaşa cumhuriyet.
Atatürk'tür cumhuriyet
Onun yolunda şanlı bir millet.
Bugünün çocukları
Atasının izinden yürüyecek
Bir emektir cumhuriyet
Çabalamış bu millet için her yürek
Damarındaki kanıyla renk vermiş bayrağına bu millet
Yüzyıllar yaşa cumhuriyet.

Demet İncebay ve 3-G Sınıfı Öğrencileri kaleminden...

- 1-Hatice AKYÜZ Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 35 öğrenci
- 2-Demet İNCEBAY Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 36 öğrenci
- 3-Esin ERCAN KARADUMAN Battalgazi Mevhibe Hanım Anaokulu 16 öğrenci
- 4-İlknur ŞEN Yeşilyurt Begüm Kartal İlkokulu 35 öğrenci
- 5-Gülşah KESKİNCİ AVCI Yeşilyurt Yaşar Öncan Ortaokulu 21 öğrenci
- 6-İlknur CAVLAK Yeşilyurt Abdülhamid Han Ortaokulu 15 öğrenci
- 7-Sunay YILDIRIM Yeşilyurt Mustafa Avni Cüre İlkokulu 34 öğrenci
- 8-Mihrican ÖZEN Yeşilyurt Aspuzu Anaokulu 17 öğrenci
- 9-Aysel UZUNAY Battalgazi Özel İdare İlkokulu 30 öğrenci
- 10-Zeynep ÖZ Battalgazi Hollandalı Gurbetçiler Anadolu Lisesi 12 öğrenci
- 11-Gülcan YALÇIN DURMUŞ Malatya İl Milli Eğitim Müdürlüğü 2 öğrenci
- 12-Songül ÇETİNTAŞ Yesilyurt Bostanbaşı İlkokulu 32 öğrenci
- 13-Cevrihan SİVRİKAYA Yeşilyurt Bostanbaşı İlkokulu 21 öğrenci
- 14-Şeriban AKBULUT DAĞDELEN Yeşilyurt Topsöğüt Hürriyet İlkokulu 22 öğrenci
- 15-Serap TİMURKAAN Yeşilyurt Şeriban Günata Anadolu lisesi 5 öğrenci
- 16-Gizem Bahar ÖZEN Yeşilyurt Şehit Mehmet Kılınç Anaokulu 17 öğrenci
- 17-Fatma AYDOĞMUŞ Yeşilyurt Nureddin Zengi İlkokulu 19 öğrenci
- 18-Olcay SOLMAZ Yeşilyurt 19 Mayıs Fatih İlkokulu ve Ortaokulu 27 öğrenci
- 19-Ayhan AKTÜRK Yeşilyurt Şentepe İlkokulu 3 öğrenci
- 20-Esra ŞAHİN Battalgazi Toki Ortaokulu 5 öğrenci
- 21-Berna KESKİN Yesilyurt Tecde Anadolu Lisesi 10 öğrenci
- 22-Figer SARIĞÜL Yeşilyurt Hayme Hatun Anaokulu 15 öğrenci
- 23-Amine Gülşah ÖLÇER Yeşilyurt Rabia Hatun Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi 1 öğrenci
- 24-Gülnur TÜRKAY Battalgazi Nene Hatun Anaokulu 24 öğrenci
- 25-Hülya KARAKUŞ AYDOĞAN Yeşilyurt Şehit Koray Seçkin İlkokulu 30 öğrenci
- 26-Murat ERCAN Battalgazi Atatürk İlkokulu 39 öğrenci
- 27-Melek DEMİRCİ Akçadağ Şeyhler Aliseydi Gültaş Ortaokulu 5 öğrenci
- 28-Hande DİRENÇ Açıkgöz Arapgir Hami Aydınlar Anadolu Lisesi 2 öğrenci
- 29-Melike KOLAT Malatya Özel Nesibe Aydın Yıldızlar İlkokulu 35 öğrenci
- 30-Hatice AKSOY GİTMEZ Yeşilyurt İbni Haldun Anadolu Lisesi 1 öğrenci
- 31-Ece IŞIK Arapgir Kerem Aydınlar Fen Lisesi 28 öğrenci
- 32-Fatma AKBABA Battalgazi Bulurlu Şehit Hamit Fendoğlu İlkokulu 27 öğrenci
- 33-Duygu GÜRKAN Arapgir Kerem Aydınlar Fen Lisesi 15 öğrenci
- 34-Fatmagül KÖSEOĞLU Battalgazi Hayriye Başdemir İlkokulu 36 öğrenci

- 35-Songül ARIK Yeşilyurt Şehriban Günata Anadolu Lisesi 2 öğrenci
36-Yasemin AKBALIK Yeşilyurt Yakıncıkent Borsa İstanbul İlkokulu 22 öğrenci
37-Sinem BERBER Doğanyol Koldere Ortaokulu 11 öğrenci
38-Yasemin KOCAMAN Yeşilyurt Topsöğüt Hürriyet İlkokulu 12 öğrenci
39-Sevilay KÖK Yeşilyurt Bostanbaşı İlkokulu Malatya 24 öğrenci
40-Tuba KÜRÜN Yeşilyurt Şentepe İlkokulu 23 öğrenci
41-Ashhan GÖK Battalgazi Fırat İlkokulu 26 öğrenci
42-Neziha AÇIKAY YeşilyurtTopsöğüt Hürriyet İlkokulu 25 öğrenci
43-Büşra TÜREGÜN ÇOBAN Yeşilyurt Mahmut Kömürkara İmam Hatip Ortaokulu 35 öğrenci
44-Nalan KAYGUSUZUĞLU Yeşilyurt Emine Aydıncağ Orman İlkokulu 18 öğrenci
45-Seval ZENGİN Yeşilyurt Şehriban Günata Anadolu Lisesi 5 öğrenci
46-Leyla TUTAL Yeşilyurt Diniye Çalık İlkokulu 34 öğrenci
47-Ash TEKE Yeşilyurt Bostanbaşı İlkokulu 27 öğrenci
48-Meryem ZENGİN Battalgazi Şehit Albay İbrahim Karaoğlanoğlu İlkokulu 5 öğrenci
49-Sibel AKBAŞ Yeşilyurt Bostanbaşı İlkokulu 33 öğrenci
50-Esra AKBALIK Yeşilyurt Topsöğüt Karşıyaka Ortaokulu 10 öğrenci
51-Öznur UZUNYOL Battalgazi Şehit Ahmet Özbulut İlkokulu 1 öğrenci
52-Rahan KARAKAYA Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 25 öğrenci
53-Nurcan ALTIKULAÇ Battalgazi Beyaz Birlik Anaokulu 27 öğrenci
54-Emine GEDİK Battalgazi Kazım Karabekir Anaokulu 14 öğrenci
55-Taner GÖK Yeşilyurt Cahide Nebioğlu Ortaokulu 30 öğrenci
56-Sema MELEK Yeşilyurt Bostanbaşı İlkokulu 20 öğrenci
57-Ayşe NOKAY Battalgazi Kazım Karabekir ilkokulu 26 öğrenci
58-Şeyma CENGİZ YÜCEL Yeşilyurt Abdülkadir Eriş İlkokulu 20 öğrenci
59-Halil İbrahim ÇAĞIL Battalgazi Selçuklu Ortaokulu 29 öğrenci
60-Seval GÜLER Arapgir Hami Aydınlar Çok Programlı Anadolu Lisesi 2 öğrenci
61-Özgül ALMASULU Yeşilyurt Abdülkadir Eriş İlkokulu 19 öğrenci
62-Tuba ÇALIK Yeşilyurt Şehit Konuk İlkokulu 29 öğrenci
63-İlknur AKIN Battalgazi Atatürk İlkokulu 20 öğrenci
64-Zehra KALAÇ Yeşilyurt Şehriban Günata Anadolu Lisesi 1 öğrenci
65-Gamze AYBAR Darende Mehmet Akif Ersoy ilkokulu 14 öğrenci
66-Aysel DOĞAN Hekimhan Sakarya İlkokulu 30 öğrenci
67-Gönül GÜNDÜZ Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 26 öğrenci
68-Hatice CANYURT Akçadağ Cumhuriyet İlkokulu 30 öğrenci

- 69-Teslime ŞİMŞEK Kuluncak Şehit Ümit Akbulut İlkokulu 16 öğrenci
70-Muhammed CENÇİL Kuluncak Kızılhisar İlkokulu 12 öğrenci
71-Ayşe ÇALHAN Yeşilyurt Abdülhamid Han Ortaokulu 15 öğrenci
72-Betül YUMRUTEPE Banaz Şehit Vehbi Demir İlkokulu 21 öğrenci
73-Raziye SEVİN Battalgazi Kazım Karabekir ilkokulu 20 öğrenci
74-Hatice OKUMUŞ Yeşilyurt Malatya Bilim ve Sanat Merkezi 10 öğrenci
75-Selvi GÖKÇE Battalgazi Kazım Karabekir ilkokulu 20 öğrenci
76-Ayşe DURAN Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 33 öğrenci
77-Elif AYDOĞAN Tekirdağ Şehit Öğretmen Neşe Alten Anaokulu 24 öğrenci
78-Miyase ÇOBAN Yeşilyurt Begüm Kartal İlkokulu 38 öğrenci
79-Esengül İSPİR Yeşilyurt Yakınca İlkokulu 30 öğrenci
80-Şükriye İMRAK Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 13 öğrenci
81-Yasemin GÜLER Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 15 öğrenci
82-Sercan ÖZTÜRK Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 6 öğrenci
83-Abuzer KARAGÖZ Battalgazi Kazım Karabekir ilkokulu 17 öğrenci
84-Ali ŞAHİN Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 1 öğrenci
85-Nesrin DURMUŞ Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 1 öğrenci
86-Hatice ÖZKAYA Battalgazi Hanımın Çiftliği Anaokulu 18 öğrenci
87-İlkay ZÜLFİKAROĞLU Şehit Ümit Akbulut İlkokulu 13 öğrenci
88-Özlem GÜNALTILI Gündüz Selçuklu Ortaokulu 26 öğrenci
89-Azize BEĞTAŞ DOĞAN Yeşilyurt Şehit Ahmet Şeker İlkokulu 24 öğrenci
90-Ayşe HELVACI Yeşilyurt Begüm Kartal İlkokulu 37 öğrenci
91-Arzu DEMİR Battalgazi Barbaros ilkokulu 13 öğrenci
92-Mukadder YILDIRIM Akçadağ Cumhuriyet İlkokulu Anasınıfı 10 öğrenci
93-İncinur ÇELİK Yeşilyurt Zübeyde Hanım Anaokulu 18 öğrenci
94-Saniye ÖZEN Melikgazi İlmîye-Ahmet Nuri Büyükkılıç İlkokulu 36 öğrenci
95-Mustafa YAMAN Battalgazi Vakıfbank İlkokulu 26 öğrenci
96-Burcu SARIBAŞ Yeşilyurt Cafana İlkokulu 29 öğrenci
97-Zehra KIRAT YALÇIN Battalgazi Nene Hatun Anaokulu 23 öğrenci
98-Nagihan ŞİT Battalgazi 91000 Dev Öğrenci Ortaokulu 27 öğrenci
99-Sema HATUNKIZ Battalgazi Necip Fazıl Kısakürek İmam Hatip Ortaokulu 10 öğrenci
100-Aycan ALTUNTAŞ Yeşilyurt Dilek Ortaokulu 20 öğrenci
101-Funda EKİM Battalgazi Kazım Karabekir İlkokulu 19 öğrenci

CUMHURİYET YOLCULUĞU

Sabah uyandığım da annemi yatağımın başında gördüm. Elinde bir Türk bayrağı, camdan dışarı bakıyordu. "Türk bayrağını asmalıyız," dedi. Sonra bana bakarak, "Uyanmaz mı benim güzel kızım?" diye seslendi. Merakla sordum, "Anne, neden elinde Türk bayrağı var? Niçin yardım istiyorsun?"

"Dün öğretmenim anlatmadı mı? Bugün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı. Egemenlik kayıtsız şartsız milletin eline geçtiği, halkın, kendini yönetecek kişiyi seçtiği o kutlu gün. Kalk yavrum, kalk da şu güzel bağımsızlığımızın göstergesi olan yüce Türk bayrağımızı asalım camımıza," dedi.

"Evet anne, öğretmenimiz dün anlatmıştı. Hatta Türk bayrağımızın renklerini de açıkladı. Bayrağımızın kırmızı rengi, şehitlerimizin kanını temsil ediyormuş," dedi, duygulanarak. "Öğretmenim dedi ki bu vatan kolay kazanılmadı, her karışında şehitlerimizin izleri var."

Öğretmenime sormuştum: "Öğretmenim, Cumhuriyet nedir ki? Neden ilan edildi? Biz önceden nasıl yaşıyorduk, şimdi ne değişti?" Öğretmenim, "Gerçeğini görmek ister misin?" dedi ve ellerini döndürerek sıfır bir zaman makinesine dönüştürdü. "Hadi, gidiyoruz!" dedi.

Zeynep heyecanla sordu, "Öğretmenim, nereye gidiyoruz, hangi zamana, kimi göreceğiz?" Öğretmenim, "Kurtuluş Savaşı'na, 19 Mayıs 1919'a," dedi. O sırada Şura parmak kaldırarak sordu: "Atatürk'ü görecek miyiz?" Öğretmenimiz gülümseyerek, "Elbette göreceğiz," dedi.

Ve yolculuk başladı. Bir anda kendimizi Atatürk'ün önünde bulduk. Herkes ona sarıldı. Atatürk, "Çocuklar, size bir şey anlatacağım. Sessiz olun ve gözlerinizi kapatıp hayal kurun," dedi. "Ben Samsun'a çıktığımda her yer düşman kaymıyordu. Düşmanlar, 'İç Anadolu benim, Akdeniz benim, Ege benim, Güneydoğu benim,' diyorlardı." Şura, "Hiç yaralandınız mı?" diye sordu. Atatürk, "Bir kere düşman mermisi cebimdeki köstekli saate denk geldi ama saat sayesinde yaralanmadım," dedi.

Sonra Atatürk bize, "Şimdi kendi çağınıza dönün ve gerekirse bizim gibi canınızı feda edin," dedi. Öğretmenimiz bizi sınıfa, zaman makinesine geri getirdi. "Eğlendiniz mi?" diye sordu. Herkes bir ağızdan, "Evet!" diye yanıtladı.

Hatice AKYÜZ ve Öğrencileri

CUMHURİYET SABAHI

Bugün sabah uyandığında çok heyecanlıydım. Çünkü bugün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramıydı. Aklıma geçen sene öğretmenimiz ve 46 arkadaşım ile birlikte Cumhuriyetimizin 100. Yılına özel yazdığımız 100 dizecik şiirimiz geldi.

“Bir güneştir Cumhuriyet
Sonsuzluğa yürüyecek
Onun gölgesinde
Bütün çocuklar büyüyecek”

Diye başlamıştı öğretmenimiz biz de devamını getirmiştik. Bu sene de okulumuzda cumhuriyetimizin 101. Yılına özel çok güzel bir kutlama olacaktı. Çok mutluydum bir o kadar da heyecanlıydım. Çünkü okulumuzda bulunan bütün 4. Sınıf öğrencileri ile birlikte bir gösteri hazırlamıştık. Özenle çalışıp, büyük bir titizlikle hazırlandık bu gösteriye. Öğretmenimiz, “Siz Cumhuriyet çocuklarına yakışır bir gösteri olacak.” demişti. Kalkıp hemen hazırlandım, saçlarıma bayrağımızın renginde bir toka taktım. Törene evimizin koca çınarı dedem ile birlikte gidecektik. Dedemle okula gitmek için yola koyulduk. Koca çınar benden de heyecanlıydı. Bana dönerek:

“ Bak güzel torunum, bizim ülkemiz Cumhuriyet ilan edilene kadar ülkece, milletçe çok büyük kayıplar verdi. Tarih boyunca adaleti, asaleti ve cesareti ile dünyanın dört bir yanında iz bıraktı. Milletimiz ,karşılaştığı zorlukların yeni çağlara örnek olacak kahramanlıklarla üstesinden gelmiştir. Bundan bir asır önce çeşitli hile ve tuzaklarla saldırılara maruz kalan vatanımızı korumak için verilen mücadele bunun en yakın örneğidir.” dedi.

Koca çınarın bu cümleleri beni hem duygulandırdı hem de heyecandırdı. Dedem konuşmasına heyecanla devam etti:

“Çünkü biz başardık, milletçe ayakta dimdik durmayı. Ne büyük savaşlar oldu gözlerimizin önünde. Binlerce şehit verdik bu güzel ülke için .Nefesti Cumhuriyet bizlere. Sırtımızı güvenle dayayabileceğimiz bir dayanaktı. Milli Mücadele kurtuluştur bizlere.” dedi dedem. Ve şöyle devam etti ,“Bizim bayrağımızın diğer ülkelerin bayrağından bir farkı vardır güzel kuzum , sen bu farkı biliyor musun?” diye sordu.

Heyecanla hemen başladım cümlele çünkü öğretmenim anlatmıştı bize:

“Evet dedeciğim biliyorum, bizim bayrağımız al rengini şehitlerimizin kanından almıştır. Bayrağımız bağımsızlığımızı temsil etmektedir. Şanlı bayrağımız her zaman göklerde dalgalanmalıdır değil mi dedeciğim?”

“Ah güzel kızım ne güzel de söyledin şanlı bayrağımız diye. Bu ülkeyi, bileklerinin gücüyle kazandı dedelerimiz. Ninelerimiz sırtlarında bebekleri ile mermi taşıdı cephelere. Yıllar sonra kaç kuşak aynı gururla kutlayabiliyorsak Cumhuriyet Bayramını ne mutlu bize. Ne şanslı özel bir milletiz demektir.” dedi dedem.

Konuşmamız yol boyunca böyle devam etti dedemle. Dedemin elini sımsıkı tutarak, tören alanına geldik . Bütün 4. Sınıflar kıpkırmızı giyinmişti. 350 öğrenci sıra olduk. Adeta bayrağımız gibi olmuştuk. “Ne Mutlu Türküm” diyerek başladık gösterimize. Gösterimiz bittiğinde hepimiz gururluyduk. Ama öğretmenlerimiz daha da gururluydu. Sınıf öğretmenimiz gösterimizden sonra bizi sınıfa aldı ve hepimizi almımızdan öperek:

“Cumhuriyet çocukları, bu vatan sizlerin omuzlarında yükselecek, geleceğimiz siz çocuklarımıza emanet. Bayrağımıza ve Cumhuriyetimize her daim sahip çıkın çünkü sizler bu ülkenin geleceğisiniz. Kalbinizden vatan ve bayrak sevdası eksik olmasın çiçeklerim .“ dedi.

Öğretmenizin bu sözleri hepimizin kalbine dokundu. Bahçede dedem beni bekliyordu. Elimi tuttu, ne kadar gurur duyduğu her halinden belli olan koca çınar:

“İçim çok rahat güzel torunum sizin gibi güzel çocuklar olduğu sürece bu ülkenin sırtı asla yere gelmez.” dedi.

Ben o gün bir karar verdim , ülkem için bayrağımı en yukarılara taşımak için çok çalışacaktım. Bu vatanın evladı olarak üzerime düşen sorumlulukları hakkıyla yerine getirecektim. Çünkü bu ülke biz çocuklara emanetti..

Demet İNCEBAY ve Öğrencileri

CUMHURİYET TRENİ KALKIYOR

O gün her zamanki gibi Zeynep okuldan eve döndü ve annesine heyecanla okulda olanları anlattı.

Zeynep, “Bugün Esin öğretmenimiz sınıfta bize bir hikaye anlattı. Biliyor musun?”

Annesi, “Aaaa .. ne oldu yavrum? Anlat bakalım dinliyorum seni.”

Zeynep, “Öğretmenimiz bizlere Cumhuriyeti anlattı anneciğim. Bak ben de sana anlatayım .Çok eski zamanlarda Osman Bey adında bir adam yaşarmış. Osman Bey çok zeki, akıllı ve çok iyi bir lidermiş. Osman Bey, sahip olduğu toprakları o kadar büyütmüş ki, artık Osman Bey’e ve onun torunlarına bey değil padişah diye seslenir olmuşlar. Hatta öğretmenimiz eskiden Osmanlı küçük bir kurabiye kadardı, sonra kocaaaaaman bir pasta oldu dedi. Biz de hepimiz güldük. Dünyaya hükmeden bu devletin babadan oğula geçen bir yönetim sistemi varmış. Yani padişah öldüğünde oğullarından biri başa geçip ülkeyi yönetiyormuş. Bu devletin adı artık Osmanlı İmparatorluğu olmuş. Yıllar yıllar geçmiş, kaç padişah değişmiş. Tam 36 padişah görmüş bu devlet. 600 yıl yaşarmış. Ama, bu devlet son zamanlarda hasta olmuş ve halkını yönetemez olmuş. İnsanlar açlık çekiyor ekinlerini üretemiyormuş. Bunu fırsat bilen düşmanlar ,hasta adam dedikleri Osmanlı topraklarına saldırıp, o kocaman pastadan birer dilim alıp pastayı bitirmek isteyip Osmanlı devletini yok etmeye çalışmışlar. Tüm umutların bittiği anda biri çıkıp gelmiş. Mustafa Kemal Atatürk çok iyi bir asker, kitap kurdu ve bilimi çok seven iyi bir lidermiş. Vatandaş, askeri ve halkı ile bir olup canı pahasına kurtarmış. Çok zor günlerden geçmişler. Artık, ülkemizin yeniliğe ve aydınlık günlere ihtiyacı varmış. Atatürk ülkenin her tarafına haber göndermek , halkına yardım etmek için arkadaşlarına bir tren getirin yola çıkacağız demiş. Atatürk trenin makinisti olarak ilk bir vagonla yola çıkmış. Bu vagona bilgili ,başarılı asker arkadaşlarını alarak şehirleri gezmeye başlamış. Şehirleri gezdikçe vagon sayılarını artırmak istemiş. Halkının rahat edebilmesi için onlara da vagonlar üretmiş. İkinci vagonunu çocuklar için yaptırmış. Çocuklar daha mutlu özgürce yaşasın ,bilgili, okuyup araştıran çocuklar olsun diye onlara okula gitmenin önemini atlatmış .Diğer vagonunu kadınlara ,annelere hediye etmiş. Anneler korkusuzca yaşasın ,okuyup bilgili olsunlar diye onlara okuma yazma öğretmiş. Anneler ve çocuklar artık daha mutluymuş. Sürekli yenilikler başarılar kazanarak yeni vagonlar üretmişler. Ve böylece halkına vagonları ve treni hediye etmiş. Bu ülke trendeki yenilikler sayesinde güçlü ve güvendedymiş.

Atatürk treni ile birlikte şehir şehir gezer ,insanlara Cumhuriyeti anlatırmış. Bu trenin adına Cumhuriyet treni demişler. Atatürk yeni ülkeye bir isim vermiş ve 29 Ekim 1923'te Cumhuriyeti kurmuş. Bu ülkenin adı TÜRKİYE CUMHURİYETİ olmuş. Bu ülkede halk padişah ile değil, halkın kendi seçtiği yöneticiler tarafından yönetiliyormuş. Halkı yöneten kişiye Cumhurbaşkanı diyorlarmış. Atatürk de bizim ilk Cumhurbaşkanımız olmuş. Artık yeni bir bayrağımız ve Türkçe konuştuğumuz bir dilimiz olmuş.

Zeynep, "Öğretmenimiz sonra gözlerimizi kapattırdı ve Cumhuriyet treni ile nereye gitmek istediğimizi sordu. Yusuf ve arkadaşlarım parka gitmek istediler. Özgürce oynamak istediler. Bir arkadaşım da Kız Kulesi'ne gitmek istedi anneciğim.. "

Annesi , "Peki sen nereye gitmek istedin yavrum ?"

Zeynep, "Savaş olan bütün ülkelere gidip çocukları trene almak isterdim. Gazze'ye gitmek istedim anne , oradaki arkadaşlarımıza da kurtarsın Atatürk!"

O an Zeynep'in annesinin aklından ve kalbinden çok tuhaf şeyler geçti. Boğazı düğüm düğüm oldu. Cumhuriyetin getirdiği demokrasi ve özgürlük haklarını tüm çocukların gönülden yaşaması dileğiyle. 29 Ekim 1923'ün ışığında aydınlık yarınlarımız olsun güzel çocuklar .

Esin ERCAN KARADUMAN ve Öğrencileri

CUMHURİYET KUŞLARI

Sabahın ilk ışıkları, 3G sınıfının pencerelerinden süzülüyordu. Öğrenciler sınıflarına geldiklerinde, İlnur Öğretmen tahtaya büyük bir kuş resmi çiziyordu. Kuşun kanatları açık, gökyüzünde özgürce uçuyordu. Çocuklar merakla bu güzel resmi izlerken, İlnur Öğretmen döndü ve gülümsedi.

“Günaydın çocuklar!” dedi. “Bugün size Cumhuriyet kuşlarından bahsedeceğim.”

Çocuklar merakla birbirlerine bakarak öğretmenlerini dinlemeye başladı. “Cumhuriyet kuşları mı? Onlar da ne?” diye düşündüler.

İlnur Öğretmen, tahtaya çizdiği kuşu işaret ederek anlatmaya başladı: “Cumhuriyet kuşları, özgürlüğün ve barışın simgesidir. Bu kuşlar, Cumhuriyet’in ilanıyla birlikte gökyüzüne yükseldi ve ülkemizin her köşesine özgürlük mesajını taşıdı. Atatürk ve arkadaşları Cumhuriyet’i kurduklarında, bu kuşlar özgürlüğün müjdesini verdi.”

Azra, en arka sıradan parmak kaldırdı. “Ama öğretmenim, hiç böyle kuşlar gördüğümü hatırlamıyorum. Gerçekten var mı bu kuşlar?”

İlnur Öğretmen gülümsedi. “Ashnda, Cumhuriyet kuşlarını gözlemlenizle göremeyebilirsiniz, ama kalbinizde hissedebilirsiniz. Her biriniz, birer Cumhuriyet kuşu gibi özgürlüğünüzü, bağımsızlığınızı ve geleceğinizi özgürce inşa edebiliyorsunuz. Bu kuşlar, hepimizin içinde, fikirlerimizde ve kalbimizde uçuyor.”

Sınıfta bir sessizlik oldu. Çocuklar, İlnur Öğretmen’in anlattıklarını düşünmeye başladılar. Cumhuriyet kuşları, sadece birer simgeydi belki, ama bu simge onların hayal gücünde canlanmıştı.

O sırada Melis, düşünceli bir şekilde konuştu: “Peki biz de Cumhuriyet kuşları olabilir miyiz?”

İlnur Öğretmen, Melis’in bu sorusuna büyük bir heyecanla cevap verdi: “Tabii ki! Sizler, geleceğin Cumhuriyet kuşlarıdır. Ata’mızın ilke ve inkılapları ışığında; özgürlüğünüzü, aklınızı ve vicdanınızı kullanarak ülkemizi daha da ileriye taşıyacaksınız. Her birinizin kanatları var; yeter ki hayal edin, öğrenin ve cesaretle uçun.”

Ders bitiminde İlnur Öğretmen, öğrencilere küçük kâğıtlar dağıttı. Herkes, kendi hayallerini ve Cumhuriyet’in kendisi için ne ifade ettiğini yazacaktı. Sonra bu kâğıtları bir kuş şekline katlayacak ve sınıfın camına asacaklardı. Taha, “Ben büyüdüğümde, özgür düşüncelerimle ülkemizin bilim insanı olmak istiyorum” diye yazdı. Benu ise “Cumhuriyet’in ışığında adaletli bir hâkim olacağım” diye not düştü. Kıvanç, Bertuğ, Hazal, Eymen, Efe, Rüzgar, Göktürk, Duru, Kemal Efe, İpek, Esila, Elif Defne, Kerem, Ömer, Ecem, Masal, Aras, Sare, Merve, Safa, Ece, Görkem, Sıraç, Eslem, Yağız, Deniz, Defne, Doğukan, Çınar, Mustafa ve Esmâ her biri kendi hayallerini özgürlüğün kanatlarına yükledi.

Sınıfın camına asılan bu kâğıttan kuşlar, sanki gerçek birer Cumhuriyet kuşu gibi gökyüzüne bakıyordu. Rüzgâr estikçe hafifçe hareket ediyorlardı. Çocuklar, artık biliyordu ki Cumhuriyet kuşları onlar için yalnızca bir sembol değil, aynı zamanda geleceğe olan inançlarının bir parçasıydı.

Cumhuriyet kuşları, 101 yıldır gökyüzünde süzülüyordu. Şimdi ise 3G sınıfı, bu kuşların kanat çırpışlarını daha derinden hissediyordu. Her biri kendi yolunda, Cumhuriyet'in sunduğu özgürlükle gökyüzüne doğru yükselmeye hazırlanıyordu.

Ve İlknur Öğretmen'in sınıfında, Cumhuriyet'in kuşları hep uçmaya devam edecekti.

İlknur ŞEN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Sınıfımıza yeni gelen Alex şaşkınlık ve heyecanla etrafa bakıyordu. Çünkü daha önce böyle bir hazırlık görmemişti. Herkes elinde Türk Bayraklarıyla ve kırmızı beyaz tişörtleriyle tören alanında mutlulukla toplanmıştı.

Alex:

- Neyi kutluyorsunuz?
- Cumhuriyet'i kutluyoruz.
- Cumhuriyet'i neden kutluyorsunuz?
- Çünkü 101 yıl önce Cumhuriyet ilan edildi.
- Çok mu önemli bu Cumhuriyet?
- Çok önemli çünkü Cumhuriyetle yönetilen ülkelerde egemenlik milletindir. Millet, devleti yönetecek kişileri kendisi seçer. Böylece halk kendi kendini yönetmiş olur. Seçilen kişiler halka karşı sorumludurlar. İşte bütün bunlardan dolayı cumhuriyet en iyi yönetim şeklidir.
- Ayrıca siyasal, toplumsal, hukuk, tarım, eğitim ve kültür, sanayi, ekonomi, ticari alanlarındaki yeniliklerle çağdaş uygarlıklar düzeyine çıkarmak amaçlanmıştı.

Alex sevindi. Çünkü böyle güzel bir vatanda, böyle iyi insanların arasında olduğu için çok mutluydu. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu. İşte biz Atatürk çocukları olarak vatanımıza, toplumumuza ve milli değerlerimize sahip çıkmalıyız. Yaşasın Cumhuriyet!

Gülşah KESKİNCİ AVCI ve Öğrencileri

KÜÇÜK BİR KALP, BÜYÜK BİR VATAN

Serin bir sonbahar sabahı Zeynep ve sınıf arkadaşları, Kemal Öğretmen eşliğinde okul bahçesindeki koca çınarın altında oturmuş ders işliyorlardı. Öğretmen, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluşunu ve bu büyük zaferin kazanılmasında gösterilen kahramanlığı anlatıyordu. Zeynep, öğretmenin her sözcüğünü dikkatle dinliyor, atalarımızla ne kadar gurur duysak az diye düşünüyordu.

Akşam yemeğinde tüm aile bir araya toplanmıştı. Zeynep heyecanla bugün okulda öğrendiklerini anlatmaya başladı. Babası gülümseyerek, "Zeynep'im, senin yaşlarında ben de dedemle birlikte radyodan Kurtuluş Savaşı haberlerini dinlerdim." dedi. Ninesi de gözleri yaşararak, "O günlerde kadınlar da cephelerde çalışırdı, yaralıları tedavi eder, cephane taşırlardı." diye ekledi.

Yemekten sonra ödevlerini bitiren Zeynep, ninesinin söylediklerini düşünürken uykuya daldı. Rüyasında Zeynep de cephedeydi. Beyaz bir önlük giymiş, elinde bir ilk yardım çantası ile yaralı askerlere yardım ediyordu. Kalbi hızlı hızlı çarpıyordu ama korkmuyordu. Çünkü o da vatani için elinden geleni yapıyordu.

Sabah uyandığında kalbi hala hızlı çarpıyordu. Annesinin yanına giderek, "Anne, dün gece çok garip bir rüya gördüm," dedi. Rüyasını anlattıktan sonra annesi ona sınıksı sarıldı. "Zeynep'im," dedi, "Sen de onların bir parçasısın. Sen de bu vatan için çok şey yapabilirsin."

O gün okulda Cumhuriyet Bayramı kutlamaları vardı. Zeynep ailesiyle birlikte törene katıldı. Türk bayrakları dalgalanıyor, marşlar söyleniyor, öğrenciler coşkuyla gösterilerini yapıyorlardı. Zeynep'in yüreği gururla doldu. Rüyasında gördüğü kahraman kadın gibi, o da bu ülkenin geleceği için çalışacağına söz verdi.

İlknur CAVLAK ve Öğrencileri

İYİ Kİ CUMHURİYET

Bugün okulda öğretmenim "29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nı kutlamak için gösteri yapacağız" dedi. Öğretmenim bayram demişti bunun için çok sevinmiştim. Demek ki eğlenceli güzel bir şeyler yapacağız diye düşündüm. Ama sonra düşündüm iyi de biz neyi, niçin kutlayacaktık. Utandım, sormadım öğretmenime. Bütün ders boyunca hatta koşup oynamam gereken teneffüste bile bunu düşündüm. Yakın arkadaşım Hatice Kübra'ya sordum;

-Hatice Kübra, Cumhuriyet ne demek biz niçin kutlayacağız bunu biliyor musun? Ben çok merak ettim ama sormadım öğretmenimize.

-Humm aslına bakarsan ben de tam bilmiyorum ama ne önemi var, eğleneceğiz çok önemli olan bu bence, dedi ve gitti.

Ben yine aradığımı bulamadım düşünceli düşünceli eve giderken annemin dikkatinden kaçmamış bu halim.

-Kızım, neyin var bakalım neden bu kadar durgunsun, diye sordu.

-Anneciğim, bugün öğretmenimiz 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nı kutlayacağız dedi. Ben Cumhuriyetin ne olduğunu bilmiyorum diyemedim. Cumhuriyet nedir, neden kutluyoruz bu bayramı? Diye sordum.

-Bak şimdi kızım karşı tabelada ne yazıyor? Belediye Başkanı Ali YILMAZ yazıyor değil mi? Sonra bizim bir Cumhurbaşkanımız var biliyorsun. İşte, biz yani halk bizi yönetenleri kendi özgür irademizle seçeriz.

Bunun adı 'CUMHURİYET'tir.

101 yıl önce bugün Mustafa Kemal ATATÜRK cumhuriyeti ilan ederek bize demokrasiyle yönetimi armağan etmiş. Kanla, canla kazandığımız vatanımızı, yurdumuzu en iyi yönetim şekli olan cumhuriyet ile yükseltmiş. Senin sınıf başkanı adayı olman da bu yönetim şeklinin bir göstergesidir yavrum.

-Şimdi anladım anneciğim, çok teşekkür ederim, dedim. İçim kıpır kıpır, bu hürriyetin verdiği mutlulukla şiirimi ezberlemeye koyuldum. En güzel giysilerimi giyecek en güzel şekilde hazırlanacak "29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nı " coşkuyla kutlayacağım artık.

İyi ki CUMHURİYET, iyi ki TÜRKİYE'M iyi ki Demokrasi var.

Sunay YILDIRIM ve Öğrencileri

KIRAZ AĞACI SINIFI

Sonbahar kendini iyiden iyiye belli etmeye başlamıştı,dökülen yapraklar,esen rüzgar ,başlayan yağmurlar her sey ama her sey sonbaharın habercisiydi. Yine de arada açan güneş sanki henüz mevsim değişmemiş gibi hissettiyordu herkese.Iste o güzel sonbahar güneşi günlerden bir gün Efe'nin huzurlu evine de vurdu.Efe gözlerini ovarak uyandı, sakin sakin gerindi, esnedi ve "Günaydınlar güneş "diye gülümseyerek yataktan kalktı. Yüzünü yıkamadan hemen önce koşarak masasına doğru gitti. Öğretmenin hafta sonu için verdiği ödev bitmek üzereydi. Ne harika bir çalışma olacaktı. İnsanın içi kıpır kıpır oluyordu o heyecanı düşündükçe. Efe 8 yaşındaydı, bu yaşayacağı belki de ilk Cumhuriyet Bayramı olacaktı. Annesi ve babasından hep dinlerdi hatta dedesinden. Ama hiç canlı canlı yaşamamıştı olanları. Hemen üstünü giyindi, hızla kahvaltıya gitti, annesine yardım edecekti ama çok bir şey kalmamıştı her zamanki gibi. Acele bir kahvaltıdan sonra hızlı bir tempo ile kendini odasına attı. Masasından yazdıklarını aldı, hızla koştu. Çünkü servisin sesi duyuluyordu. Servise bindiğinde birden dalması bir oldu, nasıl mı? Arkadaki fonda çalan "Yaşa Mustafa Kemal Paşa yaşa, adın yazılacak mücevher taşa." şarkısı ile. Birden tıpkı dedesinin anlattığı 29 Ekim'e gitti o günlerdeki kutlamalara. Bando takımına, çocukların sen şakrak tek bir marş söylediği o günlere... Ne muhteşem bir ortam derken aniden servis fren yaptı ve Efe o güzel düşünden uyandı. Sanki bir tünelden geçmiş gibiydi. Huzurlu salon içten bir tünelden ışığa doğru yol almıştı yoksa nasıl açıklanırdı bu durum.

Mihrican ÖZEN ve Öğrencileri

EN GÜZEL GÜN

Günlerden bir gün Atatürk yatağından uyandı. Kalkıp usulca pencereye yanaştı. O da ne! Herkes korku ve dehşet içindeydi. Neler olduğunu tam anlayamadı. Birden kapı çaldı. Yaveri Salih Bozok hızla içeriye girdi. Telaşla konuşmaya başladı;

- Atam uyan uyan İngiliz düşmanlar İstanbul'a girdi!

-Önceki yenilgilere doymamışlar mı?dedi Atatürk.

Hazırlanıp hızlıca dışarı çıktılar. Askerler dışarıda dizilmiş Atatürk'ü bekliyorlardı. Atatürk geldiğinde;

- Herkes hazır mı? diye sordu. Tüm askerler hep bir ağızdan;

-Emrinizdeyiz paşam, diye bağırды.

16 Mayıs günü Bandırma Vapuru ile yola çıktılar. Üç gün süren zorlu bir yolculuktan sonra 19 Mayıs 1919 sabahı Samsun'a vardılar. Artık o büyük savaş başlamıştı. Bizim için en önemli savaş olan Kurtuluş Savaşı...

Dört yıl süren bu zorlu savaş nihayet çok güzel bir sonla noktalandı. Artık bizim milletçe en güzel günümüzdü. Atatürk müjdeyi verdi.

-Efendiler yarın Cumhuriyeti ilan edeceğiz!

Ertesi gün güneş bile daha parlak doğmuştu. Çünkü dört yıl süren uzun savaş artık sona ermiş ve Türk halkı yeni yönetim biçimine kavuşmuştu. Cumhuriyet sadece bir yönetim şekli değil halkımız için aynı zamanda yeniliklerin de başlangıcıydı. Göküzü bile artık eskisi gibi dumanlı değildi. İlk cumhurbaşkanı seçilen Atatürk sayesinde artık herkes eşitti. Türk halkı Cumhuriyet sayesinde artık çok mutluydu. Savaşı kazanmış ve bağımsızlığını ilan etmişti.

Herkesin dilinde Atatürk ve onun sayesinde kurulan Cumhuriyet vardı. Biz de bugünün çocukları olarak ne Atatürk'ü , ne onun yaptığı yenilikleri ,ne de cumhuriyeti korumamız gerektiğini hiç unutmayacağız.

YÜZYILLAR YAŞA CUMHURİYET!!!

Aysel UZUNAY ve Öğrencileri

CUMHURİYETİN İŞİĞİ

Bugün Cumhuriyet Bayramı. Sabah erkenden kalktım, heyecanla pencereden dışarı baktım. Hava berraktı ve gökyüzü masmavi. Okulun bahçesini süsleyen bayraklar rüzgârda dalgalanıyor, sanki Cumhuriyetin coşkusu duyunuyorlardı. Okulda büyük bir kutlama yapılacaktı ve biz, bu özel günde görevli öğrencilerden biriydik.

Kahvaltımı yaptıktan sonra, üniformamı giydim. Annem, “Bu bayramda cumhuriyetin önemini bir kez daha hatırlayacaksın, evlat,” dedi. Onun gözlerinde, Cumhuriyet’in ne kadar değerli olduğunu görebiliyordum. “Evet, anne,” dedim. “Bunu hep aklımda tutacağım.”

Okula vardığımda, arkadaşlarımın coşkusu beni sardı. Herkes gülüyordu, sohbet ediyordu; ama hepimizin içinde bir heyecan vardı. Birlikte bayrakları asmak, sahneyi hazırlamak için koşturmaya başladık. Öğretmenlerimiz de bizimleydi. Hepsi, bu anlamlı günde çocukların mutluluğunun önemli olduğunu vurguluyordu.

Sahneye çıkmadan önce, arkadaşım Elif’le biraz sohbet ettik. “Cumhuriyet bizim en büyük mirasımız,” dedi. “Bize özgürlüğü, eşitliği ve adaleti getirdi.” Ben de ona katıldım. “Ve biz, bu mirası korumakla yükümlüüz. Onun için çalışmalıyız,” dedim.

Kısa bir süre sonra, kutlama başladı. Öğrenciler olarak hazırladığımız şiirleri okumaya, danslar etmeye başladık. Sahnede, Cumhuriyetimizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk’ü anarken, içimde bir gurur hissettim. Onun sayesinde bugün burada, özgürce bayram yapabiliyorduk. Kalbim, onun bıraktığı mirasa karşı duyduğum minnetle doluydu.

Etkinliğin sonunda, okulun müdürü bir konuşma yaptı. “Cumhuriyet, bir milletin kendi kaderini tayin etme iradesidir,” dedi. “Bizler, bu iradeyi yaşatmakla yükümlüüz.” Konuşması bittiğinde, hepimiz bir araya gelerek “Yaşasın Cumhuriyet!” diye bağırдық. O an, bir bütün olduğumuzu hissettim. Hep birlikte, bu topraklarda özgürce yaşama hakkına sahip olmanın mutluluğunu paylaştık.

Bayram kutlamamız sona erdiğinde, kalbimde bir sıcaklık hissettim. Cumhuriyet Bayramı, sadece bir kutlama değil, aynı zamanda sorumluluklarımızı hatırlama günüydü. Geleceğimizi, cumhuriyet değerlerine sahip çıkarak inşa etmeliydik.

Okuldan çıkarken, güneş batmak üzereydi. Elimden bayrağımı bırakmadan yürüdüm. Bugün öğrendiğim şeyleri asla unutmuyacaktım. Cumhuriyet, sadece bir kelime değil; özgürlüğümüz, eşitliğimiz ve geleceğimizeydi. Ve ben, bu mirası sonsuza kadar yaşatmaya kararlıydım.

Zeynep ÖZ ve Öğrencileri

BANU'NUN UMUT YOLCULUĞU

Banu, Güneydoğu Anadolu'nun küçük bir köyünde doğmuştu. Çocuk yaşta, ailesinin geçimini sağlamak için pamuk tarlasında çalışmak zorundaydı. Güneşin altında saatlerce çalışarak, çiçeklerin açtığı pamukları toplarken, hayalleri yalnızca okula gitmek ve kitap okumak üzerineydi. Ancak ailesinin durumu buna izin vermiyordu. Bir gün, köye yeni bir öğretmen atandı. Öğretmen, köyde bir eğitim seferberliği başlattı. İlkokul açıldı ve tüm çocuklar okula gitmeye teşvik edildi. Banu, bu fırsatı yakalayabilmek için her gün tarladan koşarak okula gidiyordu. Öğretmeni ona Cumhuriyet'in sağladığı eğitim imkânlarını anlattığında, içinde bir kıvılcım yanmaya başladı.

Banu, okula gidebilmek için ailesine sürekli ısrar etti. Ailesi başlangıçta tereddütlüydü ama öğretmenin de yardımıyla Banu'nun eğitim alması gerektiğini kabul ettiler. Artık Banu, sabahları erken kalkıp pamuk tarlasında çalışıyor, akşamları ise kitaplarını açarak ders çalışıyordu. Öğretmeni, Banu'nun azmi karşısında etkilenmişti ve ona özel ders vermeye karar verdi.

Yıllar geçtikçe Banu, okulda başarılı bir öğrenci oldu. Ortaokulu bitirip liseye geçiş yaptı. Bu süreçte, Cumhuriyet'in sunduğu burs imkânları ve sosyal projeler sayesinde eğitimine devam edebildi. Banu ve kız arkadaşları her hafta bir araya gelip ders çalışıyor, hayallerini paylaşıyorlardı. Lise eğitimini tamamlayan Banu, büyük bir üniversitede burs kazanarak okumaya başladı. Üniversitede, kadınların hakları üzerine çalışan bir dernekte aktif rol aldı. Bu süreçte, Cumhuriyet'in sunduğu hakların farkına vardı; eşitlik, adalet ve eğitim hakkı gibi değerleri daha derinlemesine anladı. Bir süre sonra, Banu uluslararası bir programa katılarak yurt dışında eğitim alma fırsatı yakaladı. Yurt dışında geçirdiği süre zarfında, farklı kültürler tanıdı, dünya çapında meseleler hakkında bilgi sahibi oldu. Eğitimini tamamladıktan sonra köyünden bir davet aldı. Cumhuriyetin 100. yılı etkinliklerinde onur konuğu olarak yer alacağı bildirildi. Etkinlik, Banu'nun hayatında bir dönüm noktası oldu. Cumhuriyet'in 100. yılını kutlamak için etkinlik günü geldiğinde, köy meydanı rengârenk bayraklarla süslenmişti. Banu, yaptığı konuşmada, Cumhuriyet'in sunduğu eğitim imkânlarını, kadınların güçlenmesini ve gençlerin hayallerine ulaşabilmesi için gereken fırsatları anlattı. Kendi hayat hikâyesine de kısaca yer vermeden edemedi. "Cumhuriyet, benim hayatımı değiştirdi," dedi. "Küçük bir köyde pamuk tarlasında çalışırken hayal ettiğim tüm fırsatları bana sundu. Bugün burada, Cumhuriyetin 100. yılı etkinliklerinde sizlerle birlikte olmaktan gurur duyuyorum. Her birimiz, Cumhuriyet'in ışığında daha aydınlık bir gelecek inşa edebiliriz."

Banu'nun hikâyesi, etkinlikte dinleyenlerin yüreğine dokundu. O, sadece kendi başarısını değil, tüm köyün çocuklarının, özellikle de kızlarının eğitimi için bir umut simgesi haline gelmişti. Cumhuriyet'in verdiği fırsatlarla, Banu kendi hayallerini gerçekleştirmiş, köyündeki birçok çocuğa da aynı umudu taşımıştı. Etkinlik sona erdiğinde, herkes Banu'nun etrafında toplanmış, ona olan hayranlıklarını dile getirmişti. Banu, ise asıl hayran olunacak kişinin tüm bu imkânları sağlayan, Cumhuriyeti kuran Mustafa Kemal Atatürk olduğunu söyledi, gözleri dolu... Cumhuriyetin sunduğu imkânlarla sadece kendi hayatını değil, köyündeki birçok gencin hayatını da değiştirmeye devam edecekti. İyi ki dedi.. Ülkenin Gazi Mustafa Kemal Atatürk gibi bir lideri olmuştun...

Gülcan YALÇIN DURMUŞ ve Öğrencileri

BÜYÜLÜ YÖNETİM

Bir zamanlar korku ve kaygının kol gezdiği bir ülke varmış. Bu ülkede tek padişahın sözü geçermiş. Padişahın sonra gelen kişinin nasıl bir yapıya sahip olduğu önemli değilmiş. Eski padişahın kanından olmak yeterliymiş. Bunun yanı sıra en büyük haksızlık kadınlara yapılmış. Okuyamazlar, çalışamazlar ve seçimlerde bulunamazlarmış.

Bir gün ülkenin semasında bir ışık hüzmeleri belirmiş. Bu öyle bir ışık ki tüm karanlıkları boğacak, karanlıkta kalmış ışıkları gün yüzüne çıkaracak güçteymiş. Işıklar beraber dört sözcük yankılanmış; Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir...

Işığın kaynağı mavi gözlü devin bakışlarından başka bir şey değildi. Kocaman avuçlarıyla bir iksir uzattı ezilen kitlelere... Bir tutam zeka, bol miktarda cesaret, fazlaca beceri ve olmazsa olmaz bağımsızlık hissiyle harmanladığı iksir kıpkırmızı bir şişede ay ve yıldızla süslenmişti. Bağımsızlığa susayan halk büyük bir coşkuyla yudumladı iksiri.

Bu iksir sahip oldukları kudretin damarlarındaki asil kanda mevcut olduğunu hatırlattı insanlara. Bağımsızlık duygusu sarmıştı ülkeyi baştan başa... "Ya istiklal ya ölüm." nidaları yükselmeye başladı tek ağızdan. Halk " Biz de varız, biz bize yeteriz." bilinciyle büyümlü yönetime açtı kapılarını.

101 yıldır etkisinde olunan ve etkisi yüzyıllarca devam edecek iksire bir isim verildi; Cumhuriyet ...

Şeriban AKBULUT DAĞDELEN ve Öğrencileri

CUMHURİYET ÇOCUĞU

Asil, 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'na hazırlık yapan ilkokul öğrencilerinden biriydi. Okulda her gün süren provalar, sınıfta yapılan konuşmalar, öğretmenin anlattığı Kurtuluş Savaşı hikayeleri, onun aklında ve kalbinde derin izler bırakıyordu. Bayram yaklaştıkça Asil'in heyecanı da artıyordu. Sınıfta arkadaşlarıyla beraber bayrak sallayarak şarkılar söyleyip şiirler okuyor, her defasında Cumhuriyet'in nasıl büyük zorluklar ve fedakârlıklarla kurulduğunu daha iyi anlıyordu.

Öğretmeni o gün sınıfta Kurtuluş Savaşı'ndan bahsederken Asil'in gözleri parlıyordu. Öğretmeni, halkın nasıl inanç ve kararlılıkla savaştığını, Mustafa Kemal Atatürk'ün liderliğiyle imkansız görünen zaferin nasıl kazanıldığını anlattıkça Asil'in içi gururla doluyordu. Cumhuriyet'in kurulması için verilen mücadelenin önemini daha önce hiç bu kadar hissetmemişti. O gün Asil, akşam yatağına girdiğinde bu düşünceler kafasında dolaşıyordu. Gözlerini kapattı, ama aklı hala Kurtuluş Savaşı'nın kahramanlarında ve Cumhuriyet Bayramı'ndaydı.

Bir süre sonra derin bir uykuya daldı; Asil, rüyasında bambaşka bir dünyaya adım atmıştı.

Birden kendini cephede buldu. Gökyüzü kararmış, her yerde top sesleri yankılanıyordu. Askerler cephede savaşıyor, geride kalan kadınlar ve çocuklar ise yaralılara yardım ediyordu. Asil, o anda bir askerin yanında duruyordu. Asker, yorgun düşmüş olmasına rağmen gözlerinde hiçbir korku yoktu. "Biz bu vatanı düşmana bırakmayacağız," dedi asker, kararlılıkla.

Asil'in kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Bir anda büyük bir kalabalığın içindeydi. Halk, açlık ve yoksulluğa rağmen, ellerindeki son lokmayı bile cephedeki askerlerle paylaşıyordu. Yaşlısı, genci, kadını ve erkeğiyle herkes aynı amaç için birleşmişti: Bağımsızlık. Asil'in göğsünde bir şeyler kıpırdanıyordu. Bu insanlar sadece savaşıyorlardı; onurlarını, özgürlüklerini ve geleceklerini savunuyorlardı.

Bir an, uzaktan gelen güçlü bir ses duydu: "Geldikleri gibi giderler!" Bu, Mustafa Kemal Atatürk'tü. Asil, onun kararlı yüzünü gördü. Atatürk, askerlere direktifler veriyor, zafere giden yolu çiziyordu. Asil, onun yanında yürümeye başladı. Savaşın tam ortasındaydılar. Asil'in kalbi, bu büyük mücadelenin ortasında cesaret ve gururla doluydu. O sırada bir askerin yaralandığını gördü, yanına koştu. Yaralı asker, ona gülümseyerek, "Biz bu vatanı korumak için canımızı feda ettik, sen ise onu yarınlara taşıyacaksın" dedi. Asil'in gözleri doldu, içindeki sorumluluk duygusu daha önce hiç hissetmediği kadar büyüktü.

Birden bir top sesiyle irkildi ve gözlerini açtı. Sabah olmuştu, ama gördüğü rüyanın etkisi hâlâ sürüyordu. Asil, yataktan kalktığında Cumhuriyet'in ne kadar büyük bir fedakârlıkla kazanıldığını artık çok daha iyi biliyordu. O sabah, Cumhuriyet Bayramı törenine giderken içi başka bir heyecanla doluydu.

Tören alanında sıraya geçtiğinde , aklında hala gördüğü rüya vardı. O an sahneye çıkıp konuşmasını yapma sırası ona geldi. Mikrofonu eline aldı, konuşmaya başladı:

"Bugün burada, Cumhuriyetimizin 101. yılını kutluyoruz. Biz, Cumhuriyet'in çocuklarıyız. Fakat bu Cumhuriyet, kolay kazanılmadı. Geceleri aç uyuyup gündüzleri cephede savaşan atalarımızın, bağımsızlık için canını feda eden askerlerimizin mirasıdır. Bugün burada özgürce yaşıyorsak, o fedakârlıklar sayesinde." "

Asil, gözleri dolu dolu ama gururla konuşmaya devam etti. O artık sadece Cumhuriyet'i öğrenen bir öğrenci değil, onu hisseden, anlayan ve gelecekte korumaya kararlı bir CUMHURİYET ÇOCUĞUYDU.

Songül ÇETİNTAŞ ve Öğrencileri

İYİ Kİ VARSIN PAŞA

Çok eski zamanlarda; çocukların gülmediği ,kuşların ötmediği, güllerin kokmadığı bir ülke vardı. Bu ülkeyi bu duruma düşüren, düşmanlardı. Ülkenin dört bir yanını işgalciler sarmıştı. Genci, yaşlısı çıkmazdaydı.

Bir köyde Mehmet ile annesi yaşıyordu. Köyde doğru sözlülüğüyle, zekiliğiyle tanınan Mehmet'i herkes çok sevdi. Mehmet okula gitmek istiyordu. Ancak bu mümkün değildi çünkü ülke işgal altındaydı. Her gün okula gidebileceği günü hayal ediyordu. Annesi her gece Atatürk'ü anlatıyordu. "Ülkemizi kurtaracak tek önder Mustafa Kemal Paşa'dır" diyordu. Mehmet çok dualar ediyordu. "Paşam kurtar ülkemizi, sensin tek umudumuz" diyordu. Aradan aylar geçmişti. Gazeteci çocuk "Yazıyor! Yazıyor! Cumhuriyetin ilan edildiğini yazıyor!" diyordu. Bu haberi alan herkes çok mutlu olmuştu. Mustafa Kemal Paşa ülkeyi işgal güçlerinden temizlemiş, cumhuriyeti kuruyordu. Bundan daha güzel haber olamazdı. Aylar sonra Cumhuriyet ilan edildi, yeni inkılaplar getirildi. Yeni yollar yapılıyor, fabrikalar kuruluyordu. Şapkalarımız yenilenecek, yeni giysiler giyecektik, artık düşmanlar ülkemizden kovulmuştu. Zorlu mücadelelerin ardından kazanan bizler olmuştuk. Vatanımızı korumuş ve kurtarmıştık. Bundan dolayı çok gururluyduk.

Okullar açılmıştı artık ve Mehmet hayallerine kavuşmuştu. Tek bir hayali kalmıştı, o da Mustafa Kemal Paşa'yı görmektir. Bir gün annesiyle hazırlanarak Ankara'ya Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne gittiler. İçeri girdiklerinde Paşa kürsüde konuşma yapıyordu. Karşısında Mustafa Kemal Paşa'yı görünce çok heyecanlandı ve mutlu oldu. Paşa'nın kürsüde konuşmasını hayranlıkla dinlediler. Mustafa Kemal Paşa, kürsüden ayrıldıktan sonra yanlarından geçerken Mehmet'i gördü ve gülümseyerek başını okşadı. Dünyalar Mehmet'in olmuştu. Paşa'sına kavuşmuştu Mehmet. Ona şöyle seslendi: "Ülkemizi kurduğun, hayallerime kavuşturduğun için sana minnettarım, İyi ki varsın Paşa'm."

Cevrihan SİVRİKAYA ve Öğrencileri

CESARETİN MİRASI: TÜRK KADINI BİLGİYE GİDEN YOLDA

Bir zamanlar, Osmanlı İmparatorluğu'nun son günlerinde, Anadolu'nun küçük bir köyünde Emine adında bir genç kız yaşardı. Ailesi, o dönemin geleneklerine uygun olarak, erkek çocuklarını eğitim için okula gönderirken, Emine'nin eğitim alması neredeyse imkansızdı. Kız çocukları, ev işlerine ve ailevi sorumluluklara mahkûm edilmişti. Fakat Emine, hayallerini asla yitirmedi. Gece karanlığında, annesinin dokuma tezgahının ışığında, eski kitapların sayfalarını açarak öğrenmeye çalışırdı. Gözleri, kelimelerin peşinde, öğrenmenin hazzını aramakta çabalarlı.

Emine tüm bu fırsat eşitsizlikleri içinde genç bir kızken 1923 yılının 29 Ekim gününde Mustafa Kemal Paşa tarafından Cumhuriyet ilan edildi. Bu müjde, köyde bir bayram gibi karşılandı. İnsanlar, sokaklarda coşkuyla kutlama yaparken, Emine'nin yüreğinde bir ateş yanmaya başladı. Cumhuriyet, halkına eşitlik, adalet ve özgürlük vaat ediyordu. Bu yeni yönetimin getireceği hakların kendisine de ulaşacağını umut ediyordu.

Günler geçti Emine'nin eğitime karşı hissettiği duygular yoğunlaşıyordu; cesaretle yüreğindeki heyecanı kabullenip, köyün ilkokuluna giden yolda adım atmaya karar verdi. Her gün, akşam işlerini tamamladıktan sonra, köyün öğretmeni ile gizlice buluşmaya başladı. Harfler, ilk başta ona karmaşık görünse de, zamanla birer birer anlam kazandı.

Emine'nin azmi ve başarısı tüm köyde yankı uyandırdı. Kimileri Emine'yi kınamak kimileri onu tebrik etti. Emine olumsuz hiçbir şeye kulak asmadı. Diğer kızlar, onun öğrenme hevesine tanıklık ettikçe; içlerindeki korkuyu yenmeye ve artık birlikte harfleri öğrenmek için toplanmaya başladılar. Yavaş yavaş köydeki kadınlar da eğitim alarak donanımlı bir hal almaya başladı. Artık herkes, eğitim almanın bir hak olduğunu kabul ediyordu.

Emine, yıllar sonra köyünün yeni nesline öğretmenlik yapma hayalini kurarken, içindeki ateşin hiç sönmediğini biliyordu. O, yalnızca kendi hayalini gerçekleştirmekle kalmadı; birçok kadının hayatında da bir değişim başlattı.

Köy, bir zamanlar yalnızca erkek çocukların eğitim gördüğü bir yerken, artık her yaşta kız çocuğunun öğrenim gördüğü, bilimin, sanatın ve özgürlüğün konuşulduğu bir merkez haline gelmişti. Emine, hayallerinin ötesinde bir dönüşümün parçası olmuştu; artık eğitim, sadece bir hak değil, aynı zamanda bir yaşam biçimiydi.

Yıllar sonra Emine evlendi ve Selma isminde bir kız çocuğu oldu. Selma, annesinin eğitim sevgisiyle aşılanarak büyüdü ve okul yaşlarına gelince okula başladı. Zamanla, derslerinde üstün başarılar elde etti. Emine, kızının her başarısını kutluyor, onu desteklemek için elinden geleni yapıyordu.

Yıllar geçti, Selma eğitim hayatında önemli bir yer edinmeye başladı. Liseyi başarıyla bitirdikten sonra, hemşirelik okumaya karar verdi. Emine, Selma'nın bu kararına sonuna kadar destek oldu. Selma, üniversitede okurken, hemşirelik mesleğinin ne kadar kutsal ve önemli olduğunu anladı. Bu meslek, onun için sadece bir iş değil, insanlara yardım etme arzusunun bir yansımasıydı.

1960'lı yıllara gelindiğinde, Selma, Türkiye'nin en tanınmış ve saygın hemşirelerinden biri oldu. Hastanelerdeki başarısıyla tanınırken, toplumda da büyük bir saygı gördü. Emine, Selma'nın ulaştığı başarıları gördüğünde gözleri doluyordu. Kızının, kendi hayallerinin ötesinde bir hayat yaşaması, onun için en büyük mutluluktu. Annesinin kendisine öğrettiği değerlere sadık kalarak, hemşirelik hayatında birçok insana dokundu. Selma, sadece annesinin hayallerini değil, aynı zamanda Cumhuriyetin sağladığı fırsatların da bir sembolü haline gelmişti. Annesinin azmi, ona yol göstermiş; o da kendi nesline ışık tutmuştu. Eğitim, her zaman bir hak olarak kalacak, Emine'nin hikayesi, tüm kadınlara ilham vermeye devam edecekti.

Serap TİMURKAAN ve Öğrencileri

NARİN CUMHURİYET İŞİĞİNDE

Narin o gün farklı bir sabaha uyandığının farkındaydı. Evde bir telaş, herkes bir hazırlık halindeydi. Annesi ve ninesi kahvaltı hazırlıyordu. Babası ve dedesi ise balkona bayrak asıyorlardı.

Narin'in annesi, 'Güzel kuzum uyanmışsın. Hadi elini yüzünü yıka. Sonra da yatağının yanına hazırladığım bayramlıkları giy. Bugün biraz acelemiz var. Töreni kaçırmayalım.' dedi.

Narin çok şaşırılmıştı. Bugün Kurban Bayramı değildi, Ramazan Bayramı da değildi. Peki, annesinin bayram dediği yeni bir bayram mıydı? Ne töreni vardı?

Narin bu soruları cevaplamak için elini yüzünü yıkayıp annesinin hazırladığı kıyafetleri de giyip dedesinin yanına gitti.

'Dedeciğim ne bayramı bugün? Tören de varmış. Benim bildiğim bir Kurban Bayramı bir de Ramazan Bayramı var.'

Dedesi güldü, 'Ah güzel torunum onlar dini bayramlarımız onlar kadar önemli olan bugün de Cumhuriyet Bayramımız.' dedi.

Narin hiç duymadığı bir kelime ile karşılaşmıştı. Cumhuriyet... Ne demek?

Sofraya oturdular hep birlikte kahvaltıya başladılar. Narin dayanamayıp babasına sordu, 'Babacığım cumhuriyet ne demek? Ben bu kelimenin anlamını bilmiyorum. Neden bayramı var anlamadım' dedi.

Babası 'Güzel kızım, eskiden yaşadığımız bu toprakları dünyanın en güçlü imparatorluklarından Osmanlı imparatorluğu yönetiyordu. Başında da padişah bulunuyordu. Zamanla imparatorluk güçsüzleşti ve diğer ülkeler topraklarımızı ele geçirmeye çalıştılar. Ve padişah bu konuda insanlara hiç yardımcı olmadı. İnsanlar çok zorluk yaşıyorlardı.'

Narin üzülerek, 'Ya öyle mi babacığım yazık o insanlara. Peki, sonra ne oldu?' diye sordu.

'Sonra ulu önderimiz Mustafa Kemal Atatürk komutan olarak insanları bir araya getirdi. Yurdumuzu korumak için halkımızla kararlar aldı. Artık padişah değil ülkemizi biz yönetmeliyiz dedi. Ve cumhuriyeti ilan etti. Cumhuriyet, herkesin eşit olduğu, özgürce yaşadığı bir yönetim biçimidir. Halkımız birlik oldu, cumhuriyeti kabul etti ve düşmanlardan da bu sayede yurdumuzu kurtardılar. İşte böyle kızım.'

Babasının anlattıkları Narin'in çok hoşuna gitmişti. 'İyi ki babacığım Atatürk gelmiş ve cumhuriyeti getirmiş.'

Babası 'Evet güzel kızım iyi ki...'

Narin'in annesi 'Hadi bakalım kahvaltımızı bittiyse hazırlanıp çıkalım Cumhuriyetimizin 101. yaşını kutlayacağız, tören alanına gideceğiz' dedi.

Narin çok heyecanlanmıştı, 'Yaşasın Cumhuriyet, Yaşasın Türkiye'...

Gizem Bahar ÖZEN ve Öğrencileri

ÜLKÜ'NÜN RÜYASI

Ülkü bu gece heyecandan uyuyamıyordu.Çünkü Cumhuriyet Bayramı için günlerdir gösteri hazırlıkları yapıyorlardı ve yarın herkesin önünde gösterilerini sergileyeceklerdi. Bu Ülkü'nün ilk Cumhuriyet bayramı gösterisiydi.Karşısında asılı duran gösteri kıyafetine baktıkça daha da heyecanlandı.Gözlerini kapatıp uyumaya zorladı kendisini.Epey bir süre sonunda uykuya geçmişti.Ülkü bir anda kendisini sınıfında buldu.Öğretmeninin Cumhuriyet Bayramını anlattığı o gündeydi.Önce biraz şaşırdı sonra etrafına bakındı.Arkadaşları öğretmeni hepsi birlikte 1/F sınıfındalardı işte.Öğretmen:

-Evet çocuklar bugün size Cumhuriyet Bayramı'nı anlatacağım bu günü neden kutladığımızı.

Ülkemizi düşmanlar işgal etmişti. Mustafa Kemal Atatürk önderliğinde dağlan ordumuz toplandı. Kurtuluş Savaşı başlatıldı. Büyük zaferler sonunda ülkemiz düşmanlardan kurtuldu. Ülkemizi kuran Mustafa Kemal Atatürk 29 Ekim 1923'te Cumhuriyeti' ilan etti.Cumhuriyet'in ilanıyla bir çok yeniliğe güzelliğe kavuştu insanlarımız. Bizler de bu muhteşem günü her yıl şiirlerle ,oyunlarla, şarkılarla coşkuyla kutlarız.Bu yıl 101.yılıni kutluyoruz Cumhuriyetimizin.Şimdi bir misafirimiz var Cumhuriyet ile ilgili bütün sorularımızı ona sorabilirsiniz dedi.Kapıya doğru yöneldi kapıdan içeri üzerinde askeri forması ,sarı saçlı mavi keskin bakışlı bir asker girdi.Bir an heyecandan kalbim yerinden çıkacak sandım Atatürk'tü bu evet Atatürk...Öğretmenimin bize anlattığı Ülkemizin Kurtarıcısı o Kahraman karşımda duruyordu.Bütün çocukların kalbinde de bu büyük sevgi var mıydı acaba diye düşündü. Arkadaşlarına bakınca yüzlerinden okudu sevgi dolu bakışları.

Bir an masmavi gözlerle Atatürk'ün ona baktığını gördü.Adın ne senin bakayım ,diye sordu.

Ülkü heyecanla Ü-Ü-ÜLKÜ diyebildi ancak.Atatürk ona doğru yaklaştı.Ülkü'nün heyecanı daha da arttı ayağa kalktı kendini daha fazla tutamayıp sarıldı Atatürk'e.Sevinçten ağlıyordu Ülkü.Ülkü Ülkü diye seslenen annesinin sesiyle mutluluk göz yaşları içinde uyandı Ülkü.Rüyasını sevinçle heyecanla annesine anlatmaya başladı .

Ülkü'nün Atatürk sevgisi annesini duygulandırdı. Gurula sarıldı kızına. Ah Ülkü'm ne güzel bir rüya bu böyle dedi.Ülkü'nün hazırlanmasını keyifle gururla izledi.Aynı gururu okul bahçesinde kızının gösterisini izlerken tekrar yaşadı.Ülkü bugün minicik yüreğinde koca bir Cumhuriyet taşıyordu.Ve annesi bu gururla daha da çok sarıldı evladına.Nice Cumhuriyetli Yıllar diledi kızına.Ve Birlikte coşkuyla kutladılar bayramı..

Fatma AYDOĞMUŞ ve Öğrencileri

ELİF'İN DÜŞÜ

Serin bir ekim sabahında küçük kız pencereden giren serin esintiyle irkildi. Karşı caddeye asılan bayraklara takıldı gözü. Aklında yine aynı düşünce vardı: Cumhuriyet ne demekti, nasıl oluyordu da bunca sene aynı coşku ve sevinçle kutlanıyordu?

Elif'in günlerdir aklındaki soru buydu. Kitaplardan ve derslerden öğrendikleri ona yeterli gelmiyordu. O gün babası hafta sonu babaannelerinin yanına gideceklerini söyleyince işte aradığı fırsatı bulmuştu. Hafta sonu babaannesinin yanına gidecekti. Büyük dedesi Kurtuluş Savaşı'nda cephede savaşarak, büyük zafere katkı sağlayıp şehit olmuştu ve bu durum neredeyse bir asırdır bütün ailenin gururuydu. Buruşmuş elleriyle Halide Nine şalına sarılmış ekim sabahı soğuşunda kahvesini yudumluyordu. Kapının çalmasıyla beraber heyecanla torunlarına kapıyı açtı. Elif ve Sedef'i özlemle kucakladı. Elif merakla duvardaki bayrağı incelerken babaanne bana Cumhuriyet'in hikayesini anlatır mısın? dedi. Halide Nine gözleri dolarak, bu vatan topraklarının düşman işgalinden kurtuluşunu anlattı. Anlattı, anlattı... Kadın, erkek, yaşlı, çocuk topyekün zaferin nasıl kazanıldığını anlatırken adeta o günlere gitmişti. O halde biraz hatıralara gidelim dedi. Elleri titreyerek çocukları eski bir sandığın yanına götürdü. Eski, tozlu bu sandıkta Halide Nine'nin şehit dedesinin eşyaları vardı. Eline aldığı madalyaya baktı. Dedesi Mehmet Başçavuş'a Kurtuluş Savaşı'nda verilmiş, şehit olduktan sonra da eşyalarıyla beraber ailesine gönderilmişti. Halide Nine Elif'in avuçlarına bırakırken madalyonu, başka bir boyuta geçti. O anda sonsuz bir boşlukta savruldu. Kendine geldiğinde cephede oradan oraya koşturan insanların arasındaydı. Top sesleri, mermi seslerine karışmış, havadaki barutun kokusu boğazlarını yakıyordu. Elif kurtuluş mücadelesinin tam kalbindeydi. Kadınlar cephe gerisinde mücadele ederken küçücük çocuklar çarptı gözüne. Elleri bakraçlarla su taşıyorlardı. Elif gözleri dolarak çevreyi seyre dalmıştı ki güçlü bir sesle irkildi. İşte orada karşıındaydı; sarı saçlı, mavi gözlü kahraman Mustafa Kemal. Öyle ki kitaplarda, hikayelerde duyduğu kahraman tüm heybetiyle karşıındaydı. Üstelik Elif'e gülümsemişti. Kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Büyük Önder cesaret ve fedakarlıkla askerini en iyi şekilde yönetiyordu. Kadınlar, yaralı gazilerle ilgileniyor, küçücük çocuklar dahi ellerinden geleni yapıyorlardı. Elif o an anladı ki: Tek gerçek vardı vatan sevgisiydi. Cumhuriyet öyle kolay kazanılmamıştı. Vatanın her karış toprağına şehit kanı bulaşmıştı. Zaman anlatımını yitirmişti. Halide Nine'nin ince sesiyle kendisine geldi. Yüzünde gülümsemeye; bir düş gördün sanırım, dedi. "Evet Nine gördüğüm en güzel düşü" dedi Elif. 101. yılında

Cumhuriyeti gerçek anlamıyla anlamıştı:

Cumhuriyet fedakarlıktı, canından vazgeçti. Atamızın en değerli emanetiydi ve en güzel yönetim şekliydi.

Evlerine döndüklerinin ertesi sabahı,29 Ekim Pazar sabahı gün Elif için bambaşka doğdu. Hemen ay yıldızlı şanlı bayrağını penceresine astı. Gururla iç çekerek YAŞASIN CUMHURİYET! dedi. Artık ileride torunlarına anlatacağı güzel bir hikayesi vardı...

Olca SOLMAZ ve Öğrencileri

CUMHURİYETİN İZİNDE

29 Ekim sabahıydı. Annem ve babam erkenden uyanmış oturma odasında heyecanla konuşuyorlardı. Hemen uyanıp yanlarına gittim. “Anne, baba neden bu kadar erken uyandınız?” “Bugün Cumhuriyet ilan edilecek kızım.” “Cumhuriyet mi o nedir?” “Cumhuriyet demek özgürlük demek halkın kendi kendini yönetmesi demektir.” Yüzümü büyükçe bir tebessüm kapladı. Hemen odama gidip bugüne yakışacağını düşünerek en güzel kıyafetlerimi giydim.

Arkadaşlarım ve ailemle hızlıca meydana gittik. Meydana doğru giderken Cumhuriyet 'e hediye etmek için en güzel çiçekleri topladım. Saat tam 09.28'di. Herkesin yüreği ağzında heyecanla bekliyorduk. Saat 09.30 olmuştu ki kalabalığın arasından bir ses yükseldi : “Cumhuriyet, ilan edildi! Mustafa Kemal Paşa Cumhuriyet'i ilan etti !”

Her yer bayram yeri oldu. Tüm insanlar sevinçle birbirlerine sarılıyorlardı. Yıllardır savaş halinde olan halkın yorgun ruhlarına ilaç gibi gelmişti. Mademki böylesine ihtiyaçtı, madem böylesine güzeldi öyleyse yaşasın Cumhuriyet! Olsun hep, var olsun. Peki, benimle mi olacaktı her şey?Sadece ben ne yapabiliirdim ki, aklıma takıldı bu soru.

Arkadaşlarıma döndüm ve dedim “Cumhuriyet'i nasıl yaşatabiliriz?”Benimle beraber arkadaşlarımdın da aklını kurcaladı bu soru, yandan bizi duyan bir abla: “ Çalışarak, çabalayarak !” yandan bir başkası: “Gelecek nesli bu bilinçle yetiştirerek!” dedi ve biz de ekledik “Birlik olarak” işte böyle yaşatacaztık Cumhuriyet'i böyle koruyacaktık. Her şeyin başında ise benden ne olur diye değil, birlikle yapacağız diye çıkacaktık yola... Kökleri Mustafa Kemal tarafından oluşturulan bu koca çınarın dalları biz olacağız ve geleceğe doğru dallanıp budaklanacağız .Her şeye ve herkese rağmen yaşasın Türkiye Cumhuriyeti.

Berna KESKİN ve Öğrencileri

BİR GARİP RÜYA

Çok heyecanlıydım. İçim içime sığmıyordu. Yarın 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'ydı.Cumhuriyetin 101.yılı. Ben de şiir okuyacaktım. 4/B sınıfında okuyordum. Benimle birlikte Furkan da şiir okuyacak,Nergiz arkadaşımız yaptığı güzel resimlerle katılacaktı. Arkadaşımız Hüseyin ise Kurtuluş Savaşı'nın canlandırıldığı bir tiyatrodaki Türk askerini canlandıracaktı. Hepimiz evlerimize giderken bayramda görüşürüz diyerek ayrılmıştık.Öğretmenimiz Kurtuluş Savaşı' nı öyle güzel anlatmıştı ki, hepimiz çok duygulanmıştık. Aynı zamanda 29 Ekim benim doğum günümüdü. Gündüz bayram akşam kutlama. İki mutluluk birden.Ya şiir okurken heyecanlanırsam diye korkuyorum. Hava iyice soğumuş karanlık basmıştı.Ya kar yağarsa yok yok düşünmek bile istemiyorum. Uykum gelmişti, gözlerim iyice kapanıyordu. Dışarıdan rüzgarın uğultusu, kar kokusu geliyordu. Kar yağıyordu. Aman Allah'ım ben şiir okuyacaktım. Birden büyük bir gürültüyle kapı çaldı. Annem,babam kapıya koştuk.Babam:"Kim o?"

-Beyim açar mısınız? Türk askeri. Babam kapıyı açtı. Üç asker,biri yaralı, soğuktan üşümüşler. Babam içeriye girmelerine yardım etti. Asker :

-Biz cephede savaşırken arkadaşımız küçük asker,bizi takip etmiş,savaşmak istemiş, yaralanınca onu taşıırken birliğimizi kaybettik."Babam: "Sen daha çocuksun senin adın ne?"

-Adım Hüseyin, çocuk olmam vatanımı savunmama engel değil. Nasıl olur, bu bu sınıf arkadaşım Hüseyin 'di.Kapı yine çaldı. Kapıyı babam açtı.Nasıl olur, karşımda Gazi Mustafa Kemal Atatürk duruyordu.

_Buraya kahraman yaralı askerim Hüseyin'i almaya geldim dedi. Bana dönerek "Senin adın ne?" diyerek sordu."Ben ,ben Sinan,bayramda şiir okuyacaktım,neler oluyor?"

_Çok güzel okuyacaksın çocuk,bu vatan sizin gibi çocuklara emanet .Atam siz burada bu nasıl olur diyecektim ki!

-Sinaaaan uyan artık, hazırlanman gerek.Bu annemin sesi.Bütün bunlar rüya mıydı? Keşke biraz daha uyanmasaydım diye düşündüm. Hep birlikte hazırlanıp okula gittik.Okulumuz bayraklarla süslenmişti.Arkadaşım Furkan'la karşılaştım. Ben hala rüyanın etkisindeydim. Furkan:

-Biliyor musun Sinan, çok güzel bir rüya gördüm. Belki inanmayacaksın ,Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ü, Hüseyin 'i gördüm."

-Ama nasıl olur ben de rüyamda Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ü gördüm. Hüseyin yaralanmıştı.Şaşkınlığımızı gizleyemedik.

_Hüseyin nasılsın?

_Her tarafım tutulmuş, savaştan çıkmış gibiyim. "Furkan'la birbirimize bakıp gülüştük.Nergiz yine en güzel resimlerini yapmış panoda sergiliyordu. "Günaydın arkadaşlar "diyerek selamlaştık.Furkan şiirini büyük bir coşkuyla okudu.Hüseyin Türk askerini çok güzel canlandırdı.Sıra bana gelmişti. İşte sahnedeyim,Gözlerimi kapatıp açtım, kalabahğın en arkasında Gazi Mustafa Kemal Atatürk bana bakıyor, gülümsüyordu.Kafasıyla hadi der gibiydi. Şiirimi okumuştum. Büyük bir alkış, bravo sesleri.Gözlerimi açtım. Baktım, Paşam neredeydi,az önceki yerde yoktu.Ben gururla şiirimi okumuştum. Çok mutluydum,iyi ki bu ülkede doğmuştum,iyi ki Cumhuriyetle yönetilen bir ülkede yaşıyorum.

Akşam olmuş doğum günümü ailemle kutluyorum.Nergiz,Furkan,Hüseyin de gelmişti.

Furkan:

-Hüseyin yaran iyileşti mi? Hüseyin "Her tarafım ağrıyor anlamadım "dedi.Ben de:

-Yok yok gayet iyi görünüyor dedim .Nergiz:

-Neler oluyor,benden bir şey mi gizliyorsunuz? dedi. Furkan'la birbirimize bakıp gülüştük.

Ayhan AKTÜRK ve Öğrencileri

OKULUMUZDA BAYRAM SEVİNCİ

Bugün, Türkiye'nin 101. Cumhuriyet Bayramı'nı kutluyoruz! Sabah erkenden uyandım çünkü okulumuzda büyük bir tören yapılacaktı. Evimizin bahçesinde, büyük bir kayısı ağacı vardı. Bu ağacın dallarında bir kuş yuvası bulunuyordu ve her sabah o kuşun cıvıltılarıyla uyanırdık. Bugün de kuş, sanki bayramı kutluyormuş gibi neşeyle ötüyordu. Annem bana aldığı kırmızı eteği ve beyaz gömleği ütüliyordu. Babam ise bayrağımızı balkona asıyordu. Benim de heyecanım gittikçe artıyordu. Nihayet ben ve arkadaşlarım okulumuzun bahçesindeydik; her yer bayraklarla süslenmişti.

Tören alanına geçtiğimizde, herkes çok heyecanlıydı. Okulun bahçesinde dolaşan minik bir yavru kedi de vardı. O da bizimle birlikte töreni izliyordu. İlk olarak İstiklal Marşı'm söyledik. Sonra, okul müdürümüz konuşma yaptı. Müdürümüz, Cumhuriyet'in ne kadar önemli olduğunu ve bizim de bu değerleri korumamız gerektiğini söyledi.

Törenin sonunda, hep birlikte marşlar söyledik ve şiirler okuduk. Ben de bir şiir okudum ve çok gururlandım. Tören bittikten sonra, arkadaşlarımla birlikte bahçede oyunlar oynadık. Herkes çok mutluymuş çünkü Cumhuriyet Bayramı bizim için sadece bir tatil değil, aynı zamanda özgürlüğümüzü ve bağımsızlığımızı kutladığımız bir gün.

Akşam eve döndüğümde, ailemle birlikte televizyon izledik. Televizyonda, Malatya'da yapılan kutlamaları gösteriyorlardı. Malatya'nın merkezinde büyük bir fener alayı vardı ve herkes ellerinde bayraklarla yürüyordu.

Bugün, Cumhuriyet'in ne kadar değerli olduğunu bir kez daha anladım. Atatürk ve silah arkadaşlarına minnettarım. Onlar sayesinde bugün özgür ve bağımsız bir ülkede yaşıyoruz. Cumhuriyet Bayramı'mız kutlu olsun!

Esra ŞAHİN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Güzel bir mevsimdir sonbahar. Bahçede dökülen yapraklar, cevizlerin üzerindeki kargalar,yuvasına yiyecek toplayan karıncalar...Evet en çok karıncalar dikkatimi çekmişti.Nasıl da çalışkanlardı. Annemle birlikte onları izlerken ,okuldan ablam geldi ve yarın okulda bayram var dedi.Hemen yaklaştım ablama ne bayramı diye sordum.29 Ekim Cumhuriyet bayramı nasıl unuttun dedi ve gülümsedi.Dedem anlatmıştı tabii ya.Nasıl unutturdum; ama küçük olunca tarihleri hatırlayamamam gayet normal değil mi? Dedemin söyledikleri geldi aklıma. Türkiye Cumhuriyeti'nin nasıl kurulduğunu, Mustafa Kemal Atatürk'ün bu uğurda canını heba ettiğini, gencecik insanların bu vatan toprakları uğruna öldüğünü, Seyit Onbaşı'yı,bayrağımızın şehitlerimizin kanından rengini aldığını,Sabiha Gökçenleri, Kara Fatma'yı...Unutmak mümkün müydü?

Anaokulunda öğretmenimizin okuduğu bir kitap canlandı gözümde "Atatürk olmak". Ne kadar güzeldi. Ben de Atatürk olmak istemişim o hikayeden sonra. Atatürk gibi sabırlı,dürüst, çalışkan, ileri görüşlü, yenilikçi,vatansever,eşitlikten yana biri olabilirim tabi ki.Onu örnek almak onun yolundan gitmekmiş Atatürk olmak. Onun kurduğu Cumhuriyet için çalışıp, onun yolundan ilerleyen bir Türk çocuğu olmaya o gün söz verdim. Ablam birden şiirini okumaya başladı, irkildim.Kaç gündür bu şiiri ezberlemeye çabalıyordu. Nasıl da hiç şaşırmadan okumuştur. O gün hayallere dalarak salondaki koltukta uyuyakalmışım.

Sabah güneşi vurdu candan, mutlulukla uyandım.Bugün Bayramdı.Vatanımın bayramı, bağımsızlığın, özgürlüğün bayramıydı.Ablamın şiirini dinleyip,bayram törenini izleyecektik. Ablamla kıyafetlerimizi giyip güzelce süslendik. Al bayrağımızı aldık elimize ve şarkımızı söyleyerek çıktık okul yoluna ... "Parla hilal ve yıldızım, Parla beyaz ve kırmızım..."Daha nice 101 yıllara.

Figür SARIGÜL ve Öğrencileri

YAŞASIN CUMHURİYET

Cumhuriyet demek Türk demek. Neden mi; bizim atalarımız çoluk çocuk, genç yaşlı demeden savaştılar; bu topraklar için can verdiler, gazi oldular. Şimdi o zamanları görmüş bir büyüğümüzün gözünden o günlere bakalım;

“Ben Mehmet, 1911 Konya doğumluyum. Bizim babadan meslek buğday yetiştiriciliği o zamanlar makine yoktu; ellerimizle yapardık işleri...Buğdayı ek, öküzle sür, biç, sula, bunlar zor işlerdi. Ben tarlada çalışmaya başladığımda altı yaşındaydım. Savaş zamanı başladım ben tarlada çalışmaya. Zaten buğday tohumunu zor buluyorduk; savaş zamanı daha bir zor oldu. Elimizde kalan tüm buğdayı ektik ki askerlerimize göndererek. Derken bizim köye bir mektup geldi. Muhtar hariç kimse okuma yazma bilmezdi. Muhtar yanımıza geldi ve,

- Savaşa asker lazımmış, dedi.

Babam bana baktı;

- Oğlum anangil sana emanet, dedi ve orduya katıldı.

Ne demek istediğini o gittikten sonra anladım. Çocuktum, ne anlayabilirim ki... Buğday zamanı geldi; buğdayları öğüttükten sonra öğütüklerimizin yarısından fazlasını askeri savaş bölgesine gönderdik.

Savaş 1916'da başladı 1917'de bitti. Benim babam gazi olarak döndü savaştan. Gördüklerini anlattı. Askerlerin arasında benim yaşında çocuklar olduğunu söyledi. 1923 yılında Cumhuriyetin ilan edildiğini mektupla haber verdiler. Cumhuriyet ne demek bilmezdik ama çok sevinmiştik bizim halk; tabi biz de sevindik. Cumhuriyet ilan edildikten üç dört ay sonra köye gelen tanımadığımız bir adamı muhtar bizimle tanıştırdı. Adamın adı Ali imiş, muallimmiş; köydekilerle birlikte mektep yapıp, çocuklara okuma - yazma öğretecekti. Anamgille konuştum; “ben de mektebe gitmek istiyorum” dedim. Onlar da “tamam git” dediler; çok mutlu oldum. Okumak nedir bilmezdik ama çok merak ettim. Mektep iki ay sonra tamamlandı mektebin açılacağı gün tüm kızlar ve arkadaşlarımla birlikte mektebe gittik, derse başladık. Muallim, birkaç yıl önce Çanakkale’de yaşanan savaşı anlattı; o kadar çok genç katılmış ki o sene bazı okullardan kimse mezun olamamış. Muallim, birkaç yıl öncesinde kadınların ve kızların okula gönderilmediğini anlattı. Cumhuriyetle birlikte artık kızlar da okumaya başlamışlar. O günleri hiç unutmuyorum, sizler de bu anlattıklarımı unutmayın”.

O günden bugüne 101 yıl geçti; iyi ki varsınız Mehmet amca, Muallim Ali ve sınıflarını, sıralarını boş bırakıp savaş meydanlarında can veren genç yiğitler...İyi ki geldin Cumhuriyet!

Amine Gülşah ÖLÇER ve Öğrencileri

İYİ Kİ BENİM VATANIMSIN GÜZEL ÜLKEM

Elif beş yaşında, akıllı ve sevecen bir kızdı. Anasımına bu yıl başlamıştı. Akşam vakti ailesiyle birlikte oturup, oyuncakları ile oynarken birden gözü televizyon ekranına takıldı. Genç bir adam televizyonda bağırıyordu. “Hainlere inat. Daha fazla çalışacağız, daha çok üreteceğiz” diyordu. Bu sözleri ne anlama geldiğini kavrayamamıştı ama adamın büyük bir inançla sarfettiği cümleler karşısında anlamlandıramadığı duygular oluşmuştu. Adamın kendinden emin ve cesur tavrı bilmediği bir şekilde onu da heyecanlandırmış arkasında yatan nedeni merak etmişti.

Anne ve babasına bu sözlerin anlamını sormak istedi.

-Anneciğim, babacığım dedi. Bu amca ne demek istiyor.

O anda annesi ve babası kızlarının habere baktığını fark etti. Bunun üzerine televizyonu kapatıp kendilerine merak içinde bakan kızlarına doğru döndüler.

“O gördüğün abinin arkadaşları, ülkemiz için tıpkı Kurtuluş Savaşındaki dedelerimiz gibi şehit oldular sırf bu ülkeyi çok sevdikleri ve daha iyi bir yer haline getirmeye çalıştıkları için. Hepimiz şehitlerimize çok üzüldük. Ama bu mühendis abin ve arkadaşlarının sözleri bize dayanma gücü verdi. Ne olursa olsun pes etmeden çalışmaya devam etmemiz gerektiğini hatırlattılar. Biz de Atatürk’ün bize emanet ettiği ülkemize sıkı sıkı sarılmalıyız. Zorluklara rağmen bir an olsun vazgeçmeden vatanımız için çalışmalıyız.

Küçük kızın içi vefa ve minnet duygusuyla dolmuştu. Bir an önce büyümek istiyor büyük şeyler yapmak istiyordu.

“-Peki ben ne yapabilirim dedi, Elif. Vatanım için ben de çalışmak istiyorum. Elimden ne gelirse onu yapmalıyım.”

Annesi kızına şefkatle cevap verdi.

-Küçük hanım, senin şuanki görevin, öğretmenin 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı töreninde okuman için verdiği şiiri ezberlemek. Biliyorsun Cumhuriyetimizin yüz birinci yılını kutlayacağız. Önce bu ödevini yap ki, büyüdüğünde istediğin şeyleri başarabilesin.

Elif bunları duyunca utandı. Başını öne eğdi. Günlerdir şiirini ezberlememek için bahaneler üreterek erteliyordu. Koşarak odasına gitti. Çalışma kâğıdını getirdi.

-Tamam anneciğim, bu gece hepsini ezberleyeceğim dedi. Büyük bir istekle çalışarak şiirini o gece ezberledi.

Bayram günü uyandığında içi sevinç ve heyecan doluydu, şiiri de kelimesi kelimesine ezberindeydi. Okumak için can atıyor, bir an önce törene gitmek istiyordu.

Ailecek hazırlanıp Cumhuriyet Bayramı'nı kutlamak ve şehitlerimizi anmak için okulu olan Nene Hatun Anaokulu'na gittiler. Bütün çocuklar ellerinde bayraklarla oradan oraya koşturuyor, heyecan içinde gösterilerini yapmayı bekliyorlardı. Elif de arkadaşlarıyla birlikte, öğretmenin hazırladığı şekilde yerine geçti ve sırası geldiğinde şiirini okudu. Büyük bir heyecanla okudu. Daha sonra bayraklarla gösterilerini yaptılar. Tören bittiğinde kendini bu ülkenin bir parçası hissediyor, kalbi gururla atıyordu. İyi ki benim Vatanımsın Güzel Ülkem. Doğum günün kutlu olsun...

Gölnur TÜRKAY ve Öğrencileri

ATATÜRK VE CUMHURİYET

"Cumhuriyet kurulmuş çok mutluyum, ya kurulmasaydı?" diye düşündü çocuk. "Kurulmamış olsaydı böyle bir mutluluk, özgürlük, huzur ve çok daha tarifsiz güzel duygunun tadını alamayacaktım. İyi ki bu ülkede doğdum ve yaşıyorum. Atatürk gibi bir liderin açtığı yolda yürüyebildiğim için çok şanslıyım. 23 Nisan bana doğum günü hediyelerimden bile daha güzel bir armağan. Annesine çok teşekkür etmeliyiz ki Atatürk gibi bir çocuk yetiştirmiş. Düşündüm de ATATÜRK soyadı kimseye bu kadar yakışamazdı. Öyle de oldu...Bir kız çocuğu olarak bizlere kattığı her güzellik için, bizlere verdiği tüm haklarımız için ona ne kadar minnet duysam az. Büyüdüğümde seçme ve seçilme hakkım olacağı için şimdiden heyecanlanıyorum. Fikirlerimi özgürce ifade edebildiğim, okullara kurslara gidebildiğim için çok mutluyum. Ya bu haklarımız hiç olmasaydı? Peki ya hala arap alfabesini kullanıyor olsaydık ? Hem sadece kadınlar değil erkekler de eskisinden daha özgür. İnsanca yaşayabiliyorsak bu Ata'mızın bize armağanı Cumhuriyetimiz sayesinde." Sonra tekrar gülümsedi çocuk karşısında durup düşündüğü Anıtkabir'e bakarak.

Melike KOLAT ve Öğrencileri

CUMHURİYET BEKÇİSİ

Okulu, sağlık ocağı depremden dolayı yıkılmış, küçük bir köyde Cihan adında bir çocuk yaşıyordu. Cihan'ın ailesi çocuklarının eğitimi için bu köyden şehir merkezine taşınmış, ana sınıfına gitmeden doğrudan 1. Sınıfa kaydını yaptırmışlardı. Cihan okulu çok seviyor, okuma ve yazmayı öğrenmek için çok heyecanlanıyordu. Öğretmenin öğreteceği bütün harfleri bir günde öğrenip ertesi gün her şeyi okuyup yazabilen bir çocuk olmak istiyordu. Her gün büyük bir sevinçle okula gidiyor, öğretmenin söylediğini dikkatle takip ediyordu.

Yine harfleri öğrendiği bir gün öğretmeni elinde büyüklü küçüklü bayraklar, rengârenk süsler ile sınıfa girdi. Cihan ne olduğunu, öğretmenin ne yapmak istediğini anlayamamıştı. Arkadaşı Vatan:

-Öğretmenim bu kadar çok bayrağı ne yapacağız diye sordu.

Öğretmeni:

-Çocuklar bu bayraklar ve süsler ile sınıfımızı süsleyeceğiz. Çünkü birkaç gün sonra Cumhuriyet Bayramı kutlamaları olacak, Cumhuriyetimizin 101.yılı kutlayacağız. Sınıfımızı bu önemli gün için çok daha güzel bir şekilde süslememiz gerekiyor dedi.

Zafer parmak kaldırıp söz alarak:

-Öğretmenim sınıfımızı neden süslüyoruz, Cumhuriyet Bayramını neden kutluyoruz diye sordu.

Öğretmeni Zafer'e ve hepimize gülümseyerek:

-Çocuklar Cumhuriyet, sadece 29 Ekim'de kutlanan bir bayram değil, her gün yaşanan bir değerler bütünüdür. Cumhuriyet, bir yönetim şeklidir. Bu yönetimde halk, yani bizler, belirli bir süre için belirli yetkilerle bizleri yönetecek kişileri seçeriz. Cumhuriyette egemenlik, kral, kraliçe, padişah, sultan gibi tek bir kişiye ait değil, halka aittir. Bu hakkı bize 1923 yılında, bundan 101 yıl önce Mustafa Kemal Atatürk ve silah arkadaşları sağladı. Cumhuriyet bizim için demokrasi, özgürlük, bağımsızlık, adalet, eşitlik, tekil devlet, ulusal bütünlük ve milli kültür anlamına geliyor. Emekle yoğrulmuş bir gelecek kurmanın temeli, aydınlık yarınlarımızın güvencesi olarak görüyoruz Cumhuriyeti. Hem fikir, hem düşünce, hem de mücadele demektir Cumhuriyet. Kadın - erkek eşitliği, akıl ve bilim, çağdaşlık ve uygarlık, insan hakları deyince Cumhuriyeti anlıyoruz. Cumhuriyetin gelmesiyle kadınlara, Eğitim Hakkı, Seçme ve Seçilme Hakkı verildi. Unutmayın ki çocuklar, Atatürk olmasaydı biz bu Cumhuriyete kavuşamazdık" dedi. Öğretmenin her cümlesinde "Cumhuriyet" kelimesi geçtiğinde gözlerinin dolduğunu gören Cihan, Cumhuriyet'in bizler için önemini bir kez daha anlamıştı.

Cihan, küçük yüreğinde yaşattığı Atatürk'e olan sevgisi bu sözler karşısında daha da büyümüştü. Eğer şimdi özgürsek, bağımsızca istediğimiz her şeyi yapabiliyorsak bu, Atatürk ve silah arkadaşlarının sayesinde olduğunu artık biliyordu. Öğrendikleri karşısında 29 Ekim günü onun için sıradan bir gün olmaktan çıkmıştı. Cumhuriyetin getirdiği değerleri anlamak, onları yaşamak ve geleceğe taşımak onun için en büyük görev olmuştu. Bugünden sonra hepimizin omuzlarında yükselecek ve aydınlık yarınlarımız için ilelebet bize yol gösterecek olan Cumhuriyeti korumaya kararlı bir çocuk olacağına dair kendine söz vermişti. Derslerine çok çalışacak, çalışkan, üretken, atalarından aldığı cumhuriyet meşalesini büyük bir başarı ile gelecek nesillere taşıyacaktı. Bugün ve her zaman Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün izinden gidecekti. Bu düşüncesini öğretmeni ile paylaştı. Öğretmeni onu dikkatle ve sabırla dinledikten sonra şefkatle Cihan'ın başına dokunarak:

– Aferin, Cihan oğlum. Sen adına yakışır bir çocuksun. Sen ve senin gibi evlatlar varken Cumhuriyet güneşi hiçbir zaman sönmeyecek ilelebet payidar kalacaktır dedi.

Cihan o gün çok şey öğrenmişti. Eve gidince öğrendiği her şeyi ailesine anlattı. Bir an önce Cumhuriyet Bayramı'nın gelmesini istiyordu. Hızla geçen zaman sanki onun için çok yavaş akıyordu. Günler, saatler geçmek bilmiyordu.

Sonunda beklediği o büyük gün gelmişti. Sabah erken uyanmış, tertemiz kıyafetlerini giyinip, babasının aldığı ay yıldızlı al bayrağı büyük bir şerefle taşımanın coşkusu ile okul yolunu tutmuştu. O gün gökyüzü Ata'nın gözleri gibi masmaviydi. Sanki Ulu Önder Mustafa Kemal gökyüzünden ona gülümsüyordu. Işıl ışıl caddeler, sokaklar, rengârenk desenler ile süslenmiş okul pencereleri, evlerde, dükkânlarda her yerde asılı bayraklar Cihan'ın sevincine ortak oluyor gibiydi. Öğretmeni, arkadaşları, okuldaki herkes ellerinde bayraklarla okul bahçesindeydi. O gün şiirler okunuyor, gösteriler yapılıyordu. Cihan hem öğretmeninden öğrendikleri hem de çevresinde gördükleri ile bu günün önemini çok iyi anlamıştı. Artık o Türkiye'nin aydınlık yarınlarına giden bu yolda gururla cumhuriyetin bekçisi olacaktı.

Hülya KARAKUŞ AYDOĞAN ve Öğrencileri

HÜRRİYETE UMUT IŞIĞI

29 Ekim sabahı, doğanın bile başka bir coşkuyla uyandığı bir gündü. Gökyüzü bulutsuz ve masmavi, rüzgâr hafif ama neşeliydi. Sekiz yaşındaki Özgür, annesinin diktiği beyaz gömleği giymiş, elindeki kırmızı kumaş parçasına dalgın dalgın bakıyordu. İçinde büyük bir heyecan vardı çünkü o gün kasabanın meydanında Cumhuriyet'in ilanı kutlanacaktı.

Annesi yanına gelip eğildi ve gülümsedi.

“Hazır mısın, oğlum? Bugün bayrak senin ellerinden yükselecek.” dedi.

Özgür, elindeki kumaşa sıkıca sarıldı. Bu kumaş, babasının cephede göğsüne sardığı ve savaş bittiğinde sağ salim eve getirdiği hatıraydı. Babası, “Bu kumaş bir gün bayrak olacak. O bayrak, göklerde özgürce dalgalandığında artık hiçbir çocuk korkuyla büyümeyecek.” demişti. Özgür, babasının ne demek istediğini tam olarak anlamamıştı ama şimdi, Cumhuriyet'in ilan edileceği gün, babasının ne demek istediğini yüreğinin derinlerinde hissetti.

Kasabanın meydanına vardığında, her yer kırmızı beyaz bayraklarla süslenmişti. İnsanlar coşkuyla meydanda toplanmış, gençler marşlar söylüyor, çocuklar ellerinde balonlarla koşturuyordu. Özgür'ün gözleri bir köşeye ilişti. Kasabanın en yaşlı adamı, dedesiyle oturmuş, dizleri üzerinde titrek elleriyle bir şeyler örüyordu. Dedesi, kumaşın kenarına beyaz bir ay ve yıldız işlemeye çalışıyordu.

Özgür yanına gidip sessizce diz çöktü.

“Bitirebilecek miyiz dede?” diye sordu endişeyle.

Dede, gözlerini Özgür'ün gözlerine dikti ve gülümseyerek, “Elbet bitiririz evlat, az kaldı ama unutma” dedi, “Bir bayrak sadece kumaştan ibaret değildir. O, bu toprağın kalbidir. Onu göğe kaldırmak, bir daha asla yere düşürmemek için söz vermektir.”

Özgür başını salladı, kalbi gururla doldu. Dedesinin titreyen ellerine yardım etti, ipi tutup yıldızı tamamlamalarına yardımcı oldu. Bayrak hazır olduğunda, dedesi onu Özgür'ün ellerine teslim etti.

“Şimdi sıra sende torunum. O bayrağı gökyüzüne göndermek artık senin görevin.”

Meydanın tam ortasına büyük bir direk dikilmişti. Kalabalık Özgür'ü izlerken o, nefesini tutarak babasının hatırası olan bayrağı yavaşça göndere çekti. Bayrak, rüzgârla dans ederek yükseldikçe halk alkışlarla coştı. Gözyaşları içinde “Yaşasın Cumhuriyet!” çığlıkları yükseldi.

Bayrak en tepeye ulaştığında, Özgür gökyüzüne baktı ve babasının ona gülümsediğini hissetti. Kalben bir yemin etti: “Bu bayrak, gökyüzünde dalgalandıkça Cumhuriyet'in değerlerini hep yaşatacağım. Atatürk'ün bize verdiği emaneti asla unutmayacağım.”

Akşam olduğunda kasabanın her yerinden fener alayları yükseldi. Gençler, kadınlar, çocuklar ellerindeki ışıklarla yürüyordu. Özgür, elinde bayrağın başka bir ucunu tutan dedesiyle birlikte bu coşkunun bir parçasıydı. Yüzüne vuran soğuk rüzgâra rağmen içi sıcacıktı. Özgür anlamıştı ki Cumhuriyet, sadece bir yönetim biçimi değil, herkesin umutla ve onurla yaşayacağı bir hayatın kapısıydı.

Gece gökyüzünde parlayan yıldızlar, bayrağın üzerindeki yıldızla buluşmuş gibiydi. Özgür, dedesinin elini sımsıkı tutarak o gece uykuya dalarken rüyasında Atatürk'ü gördü. Atatürk, başını okşayarak ona “Senin gibi çocuklar olduğça Cumhuriyet'in ışığı asla sönmeyecek,” diyordu.

Özgür, o günden sonra her 29 Ekim'de aynı heyecanla bayrağı gökyüzüne çekmeye devam etti. Çünkü biliyordu ki Cumhuriyet, çocukların umudu ve geleceğın ışığıydı.

Murat ERCAN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Elif Bilge için o sabah da diğer sabahlar gibiydi. Okula gidebilmek için erkenden kalkmış, kardeşini uyandırmıştı. Bu sene annesiyle birlikte okula başlamıştı. Annesi onu önce anasınıfına bırakıyor sonra abi ve ablalarının sınıfına gidiyordu. Dolabının üzerine asılmış bayrak dikkatini çekti. Al bayrağımızı görünce aklına son zamanlarda dilinden düşmeyen İstiklal Marşı gelmişti. Annesiyle okula giderken arabada sürekli İstiklal Marş'ını dinliyor, pazartesi günlerini törende İstiklal Marş'ını okuyabilmek için dört gözle bekliyordu. Yine ' -larda yüzen al sancak' diyerek mutfağa girdi. Annesi bugün daha farklı görünüyordu. Bayrağımızın renginde al kırmızısı bir eşarp takmıştı. ' Anneciğim ne kadar güzel olmuşsun' dedi. Annesi : ' Kahvaltımızı yapalım, seni de hazırlayalım hemen okula gidelim. Bugün Cumhuriyet Bayramı törenimiz var.' dedi. Kahvaltılarını yapıp hemen odasına geçtiler. Dolaptaki ütülü kırmızı elbiseyi ilk defa görüyordu. Annesi ' Bunu bugün için aldım.' dedi. Elif Bilge elbiseyi çok beğenmişti. 'Aaa anneciğim bugün ikimiz de kırmızı giyindik. Neden bugün böyle giyindik?' diye sordu.' Bugün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı ya kızım o yüzden' dedi. Cumhuriyet ne demekti ki, özel bir şey miydi, doğum günü gibi miydi acaba, tam anlayamamıştı . 4 yaşın verdiği merak duygusuyla sormaya başladı: ' Anne bugün niye özel, Cumhuriyet ne demek?' Annesi: ' Canım kızım Cumhuriyet özgürlük demek. Duygularımızı , düşüncelerimizi rahatça söyleyebilmek demek' dedi. Şuan ikimiz de okula gidebiliyorsak , istediğimiz gibi giyinebiliyorsak, ben okulda öğretmenlik yapabiliyorsam bu cumhuriyet sayesinde. Elif Bilge çok heyecanlanmıştı.' Vay be bu Cumhuriyet çok yetenekli ve çok akıllıymış.' dedi. Sonra annesine dönüp : ' Anneciğim okula geç kalmayalım bugün çok özel ve çok güzel bir gün.' dedi ve koşarak evden çıktı. Bugün İstiklal Marşım daha gür söyleyecekti en içten, en güzel duygularıyla, coşkuyla....

Melek DEMİRCİ ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Yurdumuz Osmanlı Devleti çöküş dönemindeyken 1. Dünya savaşından yenik ayrıldı. Bu olaydan sonra Mustafa Kemal Paşa topraklarımıza giren itilaf devletlerinin dayattığı Sevr Antlaşması'nı kabul etmeyerek yurdun bir çok noktasında halkı direniş için özgürlük için örgütledi . Mustafa Kemal 19 Mayıs 1919'da Samsun'a çıktı. Ülkenin başka yerlerinde birçok kongre ve toplantılar düzenledi .

Milletimizi Ya İstiklal Ya Ölüm parolasıyla bir araya getirdi . 23 Nisan 1923'te Büyük Millet Meclisi açıldı ve Mustafa Kemal meclis başkanlığına seçildi. Ordumuz İnönü Savaşlarını, Sakarya Meydan Muharebesini ve Başkomutanlık Meydan Muharebesi zaferle sonuçlandı. 1. Dünya Savaşında ülkenin dört bir yanını işgal eden itilaf devletleri ile barış imzalandı ve hepsi bağımsız bir ülke olduğumuzu kabul ettiler .

Ülkemiz yeniden özgürlüğe kavuştu.

29 Ekim 1923'te Türkiye Büyük Millet Meclisi Cumhuriyetimizi ilan etti.

Bu kadar savaşın yıkımın olduğu kann döküldüğü yerde Atatürk ve silah arkadaşları, kahraman ordumuz ve maddi manevi desteğini hiç eksik etmeyen vefakâr halkımız kazandı

Koca Türk tarihinin her döneminde olduğu gibi nice azlar nice çoklara galip geldi .

29 Ekim'in anlam ve önemi ,

Saltanatın kaldırılması,hilafetin kaldırılması,

Tekke ve zaviye gibi kuruluşlar kapatıldı.

Kadınların bastırıldığı bir dünya düzeninde Avrupa'da bir ilk olarak kadınlara seçme ve seçilme hakkı verildi . Her birey bir toplumun parçası olarak görüldü ve eşit kılındı.Fabrikalar kuruldu, demiryolları açıldı,düşen ekonomi yeniden toparlandı.

Cumhuriyeti'n ilanına sadece cumhuriyet olarak bakmak yanlış olur cumhuriyetin kurulması artık bitmiş tükenmiş bir milletin umut ışığı olmuştur ,milletimizin yeniden doğuşudur cumhuriyet . Cumhuriyet: tarihtir. Yıllar geçse de unutulmayacak kendimiz,aşımız ve kanımızdır.

Cumhuriyet bir fikirdir , bir düşüncedir , bir devrimdir ...

Bu uzun ve meşakkatli yolda emeği geçen kan gözyaşı döken Atatürk'e , şehitlerimize, ordumuza , kahraman halkımıza her yaştan destek veren herkese saygılarımızı sunuyoruz

...

Bu vatan kolay kazanılmadı , kolay kaybedilmeyecek.

Hande DİRENÇ AÇIKGÖZ ve Öğrencileri

SON ŞİİR

İzmir'in işgali sırasında, Anadolu'dan bir ses yükseldi: "Ya istiklal ya ölüm!" Nihal Bey Batı Cephesinde düşmana karşı mukavemet gösteriyordu. Cepheye sadece silahlar konuşmuyordu; Nihal'in içindeki sesler, bir hayli kuvvetliydi. Her gün kazanacakları zaferin hayalini kuruyordu. Mermiler o gece sustuğunda, eline kalemını aldı. Her zaman olduğu gibi yine hece ölçüsü ile şiir yazmaya başladı:

"Büyük Türk kaldır artık sancağımı
Ne de çabuk unuttunuz Mohaç'ı
Türkün eşkin atını, acarını...
İçimizden çıkar elbet bir bozkurt"

Nihal bu savaşı sadece tüfeğiyle değil, kelimeleriyle kazanıyordu. Aynı gece, erlerden biri gelip Nihal'e "Neden hala şiir yazarsın? Bu savaştan geriye sadece bizim şehitliğimiz kalacak." dedi. Nihal derin bir nefes aldı ve "Bu savaştan geriye, Türklüğün hürriyeti kalacak." dedi. "Bir gün gelecek, bu topraklar özgürlüğün kalbinde atacak. İşte o gün, ruhlarımız şad olacak." dedi. Savaş aylarca devam etti. Nihal, şehit düşen arkadaşlarını taşıırken, gözyaşlarını tutamadı. Bu durum üzerine, tüfeğini yere koydu ve kanlı kalemını eline tekrardan aldı:

"Batı'da gidiyor bir ay parçası
Hilali arıyor Tanrı Dağı'nda
Yazık değil mi ha? Daha genç yaşı
Cesur asker yazsın mezar taşında..."

Yunan belası daha da güçleniyordu. Bir sabah Türk ordusunu, Kütahya-Eskişehir'de büyük bir mağlubiyete uğrattılar. Bunun üzerine Mustafa Kemal, inisiyatif alarak ordunun başına geçti. Nihal, sarı saçlı adamı o gün tanıdı. Kemal'in gözlerindeki, hürriyet tutkusunu çok net bir şekilde görüyordu. O gün, Mustafa Kemal tarihe geçecek şu sözlerini söyledi: "Hattı müdafaa yoktur, sathı müdafaa vardır. O sath bütün vatandır." dedi. Bu altın kelimeler ordu için çok büyük bir moral olmuştu. Bu sözlerin üstüne Nihal, Mustafa Kemal için bir şiir yazdı:

"Onlar etti ahaliyi kulu
Yetmedi mi? bu dönemi zul-u
Bekler misin? baki sıdk huzuru
Geldi bize revayı Mustafa"

Tarihler 26 Ağustos 1922'yi gösterdiğinde; Mustafa Kemal Paşa önderliğinde, Büyük Taarruz başladı. Sabahın erken saatlerinde top sesleri ile Türk'ün sesi duyuldu. Bu ani saldırıya tepki veremeyen düşman, geri çekilmek zorunda kaldı. Zafer çığlıkları her yerden duyuluyordu fakat savaş daha bitmemişti... Nihal, gece vakti nöbet tutarken bir ses duydu. Tüfeğini sesin geldiği yere doğrulttu. Tam bu esnada göğsüne bir kurşun isabet etti. Tüfek elinden düştü. Nihal'in gözleri karardı. Sanki zaman bir anda durdu. Ağır ağır yere çökerken, elini arkasına attı ve kanla bürünmüş kalemine baktı. Kalem yere indirdi ve buruşmuş bir kâğıt çıkardı. Son şiirini yazmak için doğruldu, eli titreye titreye son şiirini yazdı:

“Son defa bakar oldum bu toprağa
Gözlerim kararıyor bu uğurda
Ölüm canice bekliyor arkamda
Vardım mı Kürşad'la ulu uçmağa?”

İzmir işgalden kurtulmuştu. Anadolu artık Türklere aitti. Mustafa Kemal Paşa önderliğinde; 29 Ekim günü, Cumhuriyet ilan edildi. Bu özgürlüğün ardında ise binlerce şehit vardı. Bunlardan biride Nihal'di...

Hatice AKSOY GİTMEZ ve Öğrencileri

YAŞASIN CUMHURİYET

Zeynep ve Ali kardeşiler, ikinci sınıfa gidiyorlardı. Öğretmenleri o gün derste, “Cumhuriyet nedir?” diye sordu. Zeynep, “Cumhuriyet halkın kendi kendini yönetmesidir.” dedi.

Zeynep ve Ali akşam eve gittiklerinde dedeleri ile sohbet ettiler. Zeynep, okulda cumhuriyet hakkında konuştuklarını söyledi. Bunun üzerine gazi Recep dede, gözyaşlarını tutamadı. Ali, dedesine neden ağladığını sordu. Dedesi onlara Kurtuluş Savaşı'nı anlattı. Cumhuriyetin ne zorluklarla kurulduğunu söyledi. Gazi Recep dede, “Kahraman askerlerimize ve Atatürk'e minnettarız. Cumhuriyetimizin kurucusu Atatürk bize en değerli mirası bıraktı. Var olsun cumhuriyet!” dedi.

Zeynep ve Ali, cumhuriyete sahip oldukları için gururluydular. Yarın 29 Ekim'di. Evlerinin penceresine bayraklar astılar ve coşkuyla haykırdılar: “Yaşasın cumhuriyet!”

Fatma AKBABA ve Öğrencileri

GERİDE KALANLAR

Cumhuriyet dediğimiz şey sadece bir kelimeden ibaret değildir.Cumhuriyet Türk halkının vazgeçilmez bir bütünüdür. Demokrasi, şehit, toprak, bayrak demektir ve en önemlisi ise ülkeyi ülke yapan bir temel taşıdır.Bu ülke kolay kazanılmadığı gibi kolayca kaybedilemez. Zaten kaybedilmesine de Türk halkı asla izin vermez.

Soğuk bir kış gecesi günlerden cuma vatan hainleriyle iş başında ve 240 halkını gemilere yeni almış bulunmakta hemen bu haberi alan Türk devleti su altı taarruz ekibine helikopteri ile görev yerine götürmekte ekip hızlı bir şekilde o insanların canlarını nasıl koruyacaklarını tartışıyorlardı,bu sırada Türk halkının rehin olarak tutulduğu gemi arızalanmış ve ilerleyemiyordu. Hemen bu haberi alan ekip mükemmel bir plan hazırlamıştı bile. Helikopter onları çok uzak bir mesafeden indirmek zorundaydı. Çünkü hainler onları fark edip halka zarar verebilirdi. Helikopteri onları belli bir yükseklikten bırakacaktı. Denize paraşütle inen askerler hızlı bir şekilde paraşütten kurtulup 300-350 metre yüzüp gemiye sızacaktı ve hainler tutuklanacaktı. Bu ekipte ilk defa göreve çıkan biri vardı o da Kemal'di. Kemal Harvard Üniversitesinde doktora yapmış tezini birincilikle vermişti, her ne kadar soğukkanlı olsa da içinde tırmalayan düşünceleri vardı. Sanki ilk ve son göreviymiş gibi hissediyordu. Bu ekibin bir de lideri yani Timur'u vardı. Timur ve ekibin içinden olan Tolga aralarında kan bağı olmamasına rağmen birbirlerine kardeşler arası davranıyorlardı. Aralarında bir de ölümsüz Behzat vardı. Hainlerin elinden çocuğu kurtarmaya çalışırken şehit düşmüştü. Her ne kadar bedeni olmasa da ruhu onlarlaydı. Bunu hissedebiliyorlardı. Planlar tıkrında işliyordu ekip motivasyonu arşa çıkarmaya çalışıyordu ,özellikle ekibin diğer kalan kısmı yani Barbaros,Turan,Turgut ,Süleyman ve Ataberk ama bilmedikleri çok büyük bir şey vardı. Aralarında bir sızıntı vardı, paraşütle atlamaları için son 3 dakika kaldı. Ekip lideri olarak ilk başta Timur atlayacak ardından sonrakiler onu takip edecekti, denizin ortasında bulunan geminin içindeki hainler bir terslik olduğunu anladı ve hemen harekete geçtiler. Geminin dört bir yanına izlemeye alan mürettebat bu hareketliliği fark etti ve ekiple istihbarata geçti. Hainler kendini zeki sanıyorlardı ama bir sorun vardı. Timur onlardan daha zeki ve sinsiydi. Paraşütle atlayan ekip şu anda geminin altında bulunuyordu. Aralarında gemi mühendisi olan bahriyeli olan Ataberk geminin içine sızmayı başardı ve ardından diğerleri de girdi içeriye. Birkaç elemanı etkisiz hale getiren Barbaros işini ölümsüz Behzat'ın bıçağı ile halletmişti. Bu ekip bir harikaydı.

Etrafa dağılanlardan Turan rehin tutulan Türk halkının yerini bulmuştu,tam ekibe verecekken pusuya düşüp ağır yaralandı. Silahın sesini duyan ekip korktu. Timur hepsine ulaşmaya çalıştı ama Turan'a ulaşamıyordu. Vatan hainleri onu çoktan gemiden atmıştı bile. Timur ve Seyit Ali bu işte bir terslik olduğunu anladı ama anladıkları tek şey tuzağa düştükleriydi. Hemen hepsi bir tarafa dağıldı. Timur Tolga'ya ekibin hemen geminin ön kısmında toplanmasını söylemesini istemişti ama Tolga haber vermiş gibi yapıp vermemişti. Timur ve Turgut rehineleri güven altına almaya çalıştı. Timur ve Turgut geminin ön tarafına geçtiğinde ekipten kimseye göremedi, içine kurt düştü ekiple irtibata geçmeye çalıştığında ise bir türlü iletişime geçemiyordu. Aralarındaki sızıntı olan Tolga, Timur ve Turgut'u orada öldürmeye çalıştı. Gemide adeta kıyamet kopuyordu, ekipten haber alamayan mürettebat hemen devreye girdi ama çoktan iş işten geçmişti. Rehineler o gün kurtarıldı ama o ekip kurtulamadı. Hepsinin bir yarım kalan hikayesi vardı. İşte bu halkı kurtarmaya, uğruna savaşan evlerimize diken üstünde oturmaya değil rahat oturmanızı sağlayan askerlerin de yarım kalan hikayesi vardı.

Ey Türk istikbalinin evladı işte bu ahval ve şeriat içinde dahi vazifen Türk İstiklal ve cumhuriyetini kurtarmaktır muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcuttur.

Ece IŞIK ve Öğrencileri

CUMHURİYET KADINI

Güneş, sonbaharın hafif serinliğini taşıyan rüzgarla birlikte ufukta yükseliyordu. Elif Öğretmen, okulun bahçesinden sınıfına doğru adım atarken içi kıpır kıpırdı. Bugün Cumhuriyet'in 101. yılıydı ve o, Cumhuriyet'in değerlerini en çok içselleştirenlerden biri olarak, bir kadın öğretmen olmanın gururunu yüreğinde hissediyordu.

Elif, her sabah sınıfına girerken yaşadığı heyecanı bugün daha derinden yaşıyordu. Kendi hayatı da Cumhuriyet ile şekillenmişti. Ailesi, Cumhuriyet'in ilanından sonra kız çocuklarının eğitimine önem vermeye başlamıştı. Büyükannesi okuma yazma öğrendiğinde yaşları ilerlemişti, ama Cumhuriyet ona okuma özgürlüğünü sunmuştu. Annesi ise köy okulunda okuyan ilk kızlardan biriydi. Şimdi ise Elif, Cumhuriyet'in kadın öğretmenlerinden biri olarak, kendi öğrencilerine bu ışığı taşımanın gururunu yaşıyordu.

Sınıfa girdiğinde öğrencilerinin gözlerindeki pırıltıyı fark etti. "Günaydın çocuklar!" dedi gülümseyerek. "Bugün ne özel bir gün, biliyor musunuz?"

Çocuklar hep bir ağızdan cevap verdiler: "Cumhuriyet'in 101. yılı!"

Elif Öğretmen, ders işlemeye başlamadan önce kısa bir konuşma yapmak istedi. Tahtaya Atatürk'ün bir fotoğrafını astı ve gözleri sevgiyle parladı. "Cumhuriyet, bize özgürlüğümüzü, eşitliğimizi ve bağımsızlığımızı verdi. Biz kadınlar içinse bu, çok daha fazlasını ifade ediyor. Cumhuriyet olmasaydı, belki de burada sizlerle birlikte olamazdım. Bir öğretmen olarak, size ders veremezdim. Ama şimdi, hep birlikte öğreniyoruz, geliyoruz ve geleceğin güçlü kadınlarını, güçlü bireylerini yetiştiriyoruz."

Öğrenciler, öğretmenlerinin gözlerindeki ciddiyeti fark etmişti. Sözleri, sınıfta yankılanıyor ve her bir çocuğun kalbine dokunuyordu. Elif, onları cesaretlendiren bir gülümsemeye devam etti: "Sizler de büyüdüğünüzde, tıpkı Cumhuriyet'in bize sunduğu bu fırsatlar gibi, başkalarına ışık olacaksınız. Bilginizle, emeğinizle, sevgilerinizle Cumhuriyet'in ışığını daha da güçlendireceksiniz."

Bir kız öğrenci, Elif'in sözlerinden etkilenmiş halde elini kaldırdı. "Öğretmenim, siz Cumhuriyet kadınısınız, değil mi?"

Elif, sevgiyle baktı ve "Evet," dedi. "Cumhuriyet bana ve biz kadınlara okuma, yazma, öğrenme ve öğretme fırsatı verdi. Cumhuriyet kadını olmak, cesur, güçlü ve bağımsız olmak demek. Ve ben sizleri de böyle yetiştirmek için buradayım. Hepiniz, Cumhuriyet'in geleceği ve Cumhuriyet kadınları olacaksınız."

O gün Elif, sadece bir ders değil, nesilden nesile aktarılacak bir mirası da öğrencilerinin kalbine işlemişti. Cumhuriyet'in getirdiği haklarla büyüyen her kadın gibi, Elif de gururla geleceğe umutla bakıyordu. Çünkü biliyordu ki Cumhuriyet'in ışığı, onun öğrencileriyle daha da aydınlanacaktı.

Duygu GÜRKAN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

2/C sınıfı öğrencileri sınıfta heyecanla oturuyorlardı. Sınıfı süslemek için getirdikleri bayrak ve balonları birbirlerine gösteriyorlardı. Öğretmenleri Fatma Hanım bu sırada sınıfa geldi. Çocuklar süslemeye geçmeden önce size bir sorum var dedi. Tahtaya kocaman harflerle “Cumhuriyet nedir? “yazdı. Öğrencileri büyük bir merakla öğretmenlerine baktılar. Fatma öğretmen, gözleri parlayan çocuklara gülümseyerek, “Peki, kim söylemek ister, Cumhuriyet nedir?” diye sordu.

Zümra hemen elini kaldırdı, “Cumhuriyet, 29 Ekim’de kutladığımız bayram, değil mi öğretmenim?” dedi. Fatma öğretmen başını salladı, “Evet, doğru Zümra, ama Cumhuriyet sadece bir bayram değildir. Başka fikri olan var mı?”

Ali de elini kaldırarak, “Cumhuriyet, halkın kendi kendini yönetmesi demek mi?” diye sordu. Fatma öğretmen ona da gülümsedi ve “Evet Ali, çok doğru. Cumhuriyet, halkın kendi yöneticilerini seçtiği ve kendi kararlarını verdiği bir yönetim biçimidir. Ama bu noktaya gelmek için çok büyük fedakarlıklar yapıldı,” dedi.

Çocuklar dikkatle dinlemeye devam ederken Fatma öğretmen tahtaya dönerek “Kurtuluş Savaşı” yazdı. Ardından, “Cumhuriyet’in ilan edilmesinden önce, ülkemiz çok zor bir dönemden geçti. Mustafa Kemal Atatürk ve halkımız, ülkemizi düşmanlardan kurtarmak için büyük bir mücadele verdiler. Bu mücadeleye Kurtuluş Savaşı diyoruz,” diye anlattı. Bu sırada Zümra, merakla elini kaldırdı, “Öğretmenim, Kurtuluş Savaşı’nda neler yaşandı?” diye sordu.

Fatma öğretmen derin bir nefes alarak çocukların gözlerinin içine baktı. “Evet, çocuklar, o yıllar gerçekten çok zordu. Düşmanlar ülkemizi işgal etmişti ve halkımız yiyecek bulmakta, sıcak bir yer bulmakta bile zorluk çekiyordu. Çocuklar, kadınlar, yaşlılar... Herkes büyük sıkıntılar yaşadı. Ama kimse vazgeçmedi. Mustafa Kemal Atatürk, halkı bir araya getirerek bu mücadeleyi başlattı ve sonunda bağımsızlık kazanıldı.”

Çocuklar bu duruma hüzünlü ama bir yandan da gururlanmışlardı. Ali, “Peki, Cumhuriyet neden bu kadar önemliydi?” diye sordu.

Fatma öğretmen, “Cumhuriyet, halkın kendi kaderini belirleme hakkı demektir. Eskiden bir padişah ülkeyi yönetirdi ve insanlar onun verdiği kararlara uymak zorundaydı. Ama Kurtuluş Savaşı’ndan sonra, Atatürk, artık milletin kendini yönetmesi gerektiğini söyledi ve 29 Ekim 1923’te Cumhuriyet’i ilan etti,” dedi.

Fatma öğretmen anlatırken çocukların gözlerinde mutluluğu gördü. Artık Cumhuriyet'in sadece bir kelime olmadığını, arkasında büyük bir mücadele ve emek olduğunu anlamışlardı. "O zaman Cumhuriyet Bayramı'nı kutlamamız çok önemli, değil mi öğretmenim?" dedi Zümra.

Fatma öğretmen başını salladı, "Evet Zümra, bu yüzden her yıl Cumhuriyet Bayramı'nı büyük bir coşkuyla kutluyoruz. Bu kutlamalar, Atatürk'ün ve milletimizin fedakarlıklarını unutmamak ve Cumhuriyet'in değerini gelecek nesillere taşımak içindir. Şimdi, sınıfımızı süsleyerek şarkılar ve marşlarla bu coşkuyu siz de yaşatabilirsiniz."

Çocuklar heyecanla yerlerinden fırladılar ve ellerindeki bayrakları, balonları sınıfın dört bir yanına asmaya başladılar. Ali, pencerenin yanına büyük bir Türk bayrağı asarken, Zümra da kırmızı ve beyaz balonları tahtanın üzerine yerleştiriyordu. Herkes birbirine destek veriyordu.

Sınıf tamamlandığında, Fatma öğretmen gözleri dolu dolu bir şekilde sınıfın ortasına geldi. "Harika iş çıkardınız çocuklar! Şimdi Cumhuriyet'in anlamını ve önemini biliyoruz. Atatürk'ün de dediği gibi "Vatanımı en çok seven görevini en iyi yapandır". Bunu her zaman hatırlayıp görevimizi en iyi şekilde yapmalıyız." dedi.

Fatmagül KÖSEOĞLU ve Öğrencileri

CUMHURİYET

29 Ekim 1923 günüydü. Millet mutluymdu, çünkü o gün Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş günüydü. Devlet çok savaşlar görmüştü. Bu savaşlarda Milletimiz çok fazla yardımda bulunmuştur. Kadınlarımız dahi kundaktaki bebeklerini bırakıp cepheye mermi taşımışlardır. 29 Ekim'e gelene kadar buna benzer zorluklar yaşanmıştır.

...Bundan 101 yıl önce Mustafa Kemal Atatürk, Cumhuriyetimizi kurdu. Ama çok savaşlar gördük. Bu savaşların birinde cepheye yardım için gelen bir kadını Atatürk görür. Atatürk kadının yanına gidip, "Neden savaş alanında?" der. Kadın ise, "Paşam, vatanım için elimden ne geliyorsa yaparım" der. Atatürk gururlanır ve karargaha gittikten sonra kadın da evine gider. O sırada bir bombardıman olur ve kadın oracıkta şehit düşer...

O sabah her zamankinden daha erken uyandım. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı için yeni elbiselerimi giyindim ve okula gittim. Çok heyecanlıydım, tören için bir gösteri hazırlamıştık. Şiirler okundu, şarkılar söylendi. Bizim gösteriye sıra geldi. 'Feda Türkiyem, Cumhuriyet Güneşi' adlı oratoryoyu coşkuyla sunduk. Arkadaşlarımız ve öğretmenlerimiz gösterimizi çok beğendi, biz de çok mutlu olduk.

Yaşasın 29 Ekim! Yaşasın Cumhuriyet!

Esra AKBALIK ve Öğrencileri

TOPAL ASKER

Bizim köydeki bütün gençler I. Dünya Harbi'ne katılmıştı. Ben hariç...Köydekiler benimle "kör, topal" diye dalga geçiyor, beni adam yerine koymuyorlardı. Babam bana harçlık vermiyordu. Ben de şu topal ayağımla şehre gitmeye karar verdim. Çok uzun bir yolculuktu ama savaşmayı çok istiyordum.

Harbe katılamadığım için her doğan gün bana dert oluyordu. Vatana, bayrağa borçlu hissediyordum kendimi. Bu borcu ödeyememenin vermiş olduğu dert, her geçen gün beni bitiriyordu. Evet zor bir yolculuk olacaktı; ayakkabılarım delik, pantolonum yırtık ve kalbim acılıydı.

Sonunda şehre varmıştım. Vardığımda şehirdeki insanlarda heyecanlı bir bekleyiş vardı. Sanki büyük bir adam gelecekti. Tabii yine de ne olduğunu tam olarak anlayamadım. İnsanlara sormaya karar verdim fakat hiç kimse beni umursamıyor, yüzüme bile bakmıyordu. Artık dayanamıyordum. Vatan borcunu ödeyememiş olmam ve bununla ilgili insanların bana olan yaklaşımı beni mahvediyordu. Daha fazla bu borçla yaşamak istemiyordum. Artık bu konudaki bekleyişim ve kalp acım sona erecekti.

Limana doğru gidiyordum. Birden ufukta bir gemi görüldü. Evet, işte bu ol.. Bu gemi o büyük adamın gemisiydi ve bu bana bir umut oldu. Bekledim... Gemi limana yanaştı, geminin yanına gittim. Gemiye bakakaldım. O büyük adam, Mustafa Kemal'di. Benim vatan için savaşma hayalimde bana bir tek Mustafa Kemal yardımcı olabilirdi.

Yanına gittim ve ona asker selamı verdim. Beni çok ciddiye aldı. Hayatımda ilk kez biri beni ciddiye almıştı ve o da Mustafa Kemal'di. Ona hayalimden bahsettim. O da bana beni çok mutlu eden şu cümleleri kurdu: "Bizim bağımsızlık mücadelemizde sen de bu vatanın askerisin; bağımsızlık mücadelesine katılan ilk asker sensin." Bu sözlerle mutluluktan havalara uçtum. Yerimde duramıyor zıplamak, havalara uçmak istiyordum Zıplamak, havalara uçmak istiyordum fakat ayağım buna müsaade etmiyordu.

Mustafa Kemal Paşa beni yanına aldı. Birlikte Amasya, Erzurum, Sivas ve en sonunda da Ankara'ya gittik. Ankara'da meclis açtık. Ve evet sonunda düşmana karşı savaşa da gidiyoruz ama Kemal Paşa, benim Sakarya Savaşı'na kadar savaşmama izin vermedi.

Ve büyük heyecanla beklediğim Sakarya Savaşı geldi çattı. Savaşacaktım sonunda. Tüm bu yolculuk, bu mücadele bunun içindi.

Mavzerimi elime aldım, cepheye koşmaya başladım; bir vurdum, iki vurdum... Bir an geldi ve birden sol gözüm görmez oldu ama ona rağmen çok iyi niřancıyđım. Ardından ciğeriimde bir acı hissettim. Vurulmuştum! Yaşasın! Sonunda vuruldum! Bir insan vurulduğuna nasıl sevinebilir ki, fakat ben bu yola zaten bunun için çıkmıştım.

Yere yışıldım, yüzümde bir tebessüm... Borcumu ödedim, artık çok rahattım. Top, tüfek sesleri giderek azalıyor, gözlerim kararıyordu. Bayılmışım o esnada.

Gözümü askeri hastanede açtığımda hemşirelerin sıraya girmiş birini beklediklerini fark ettim. İçeri bir anda Kemal Paşa girdi, tek tek bütün yaralı askerlere geçmiş olsun dedi ve hemşirelere de teşekkür etti. En son benim yanıma geldi, bana da geçmiş olsun dedi. Milli mücadeleyi başarıyla gerçekleştirdiğimizi söyledi. Cumhuriyeti ilan ettiğinden bahsetti. Cumhuriyet'in ne olduğunu sordum. O da halk için en iyi ve güzel bir yönetim biçimi olduğunu söyledi. Ben de bunun üzerine hayalimi gerçekleştirmeme vesile olduğu için Kemal Paşa'ya çokça teşekkür ettim.

Kemal Paşa bir anda ortaya geçip o gür sesiyle, "Ey vatan evlatları, bu millet size ilelebet minnettar kalacaktır. Ne yapsak borcunuzu ödeyemeyiz. İyice istirahat edin, bu milletin sizin gibi cesur aslanlara ihtiyacı var," dedi.

Yıllar önce bu millete borçlu olduğumu hissediyordum ve sonunda ona olan borcumu ödemiştim. Artık gönlüm rahattı. Huzurlu bir şekilde istirahat edebilirdim. şöyle derin bir uykuya daldım, bir daha uyanmamak üzere...

Songül ARIK ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Seher vaktiydi. Babaannesi öpe koklaya uyandırdı Vahap'ı. Kuzum benim dedi sana bırakılmış bir emaneti teslim etme günüdür bugün. Vahap'ı odasına götürüp sandığımı açtı . Vahap'ın babaannesi Suna Hanım, Kurtuluş Savaşı'nda mücadele etmiş nice kahramandan birinin kızıydı. Vahap büyük dedesinin kahramanlık hikayelerini dinleyerek bu yaşa gelmişti. Babaannesi gururla, şerefli bir şehidin kızı olduğunu anlatırdı Vahap'a.

Sandıktan büyük dededen kalan mektupların olduğu bir bohça çıkardı Suna Hanım. Bohçanın içinde daha önce hiç görmediği bir zarf vardı. Vahap adını taşıdığı Kurtuluş savaşı şehidi Vahap dedesinin "Suna'nın torununa" yazılı zarfını eline aldı, gözlerine inanamıyordu. Büyük dedesi cephede iken kızı Suna'ya bir mektup göndermiş, mektubun içerisindeki diğer zarfı yıllar sonra torununa vermesini tembih etmişti. Vahap heyecanla zarfı açtı .

Vahap dede vatansız yaşayamayacak olan yüce Türk milletinin, esir olmaksızın canını feda edeceğini, torunlarına özgür bir ülke bırakmak için şehadet şerbeti içmeyi göze aldığını anlatan bir mektup yazmıştı. Vahap'ın yüreği kuş gibi kanatlandı.

Mektupta 1 tas hoşafı savaştan askerleri, cepheye cephe taşıyan kadınları, saçlarını kınalayıp bu vatanın bağımsızlığı uğruna kurban olmaya gelen silah arkadaşlarını, makamını bırakıp milli mücadeleye dahil olan doktorları, hakimleri okudukça yüreği vatan sevgisiyle dolup taşı. Vahap dede, askeri dehasına hayran olduğu Mustafa Kemal'in birliklerini ziyaret ettiği gün " Ben size taaruzu değil ölmeyi emrediyorum." Sözü ve silah arkadaşlarının nasıl bir bir şehit düştüğünü anlattı. Hepsinin yüzünde tatlı bir gülümseme oluyor, üstelik hiç birinin gözleri açık değil diye ekledi Vahap Dede.

Kıymetli torunum bu gece çok düşündüm gözlerinin neden açık kalmadığını...Anladım ki biz bu vatanı bizden sonraki nesle emanet ediyoruz. Laynkıyla ileri taşıyacağımızdan benimde şüphem yok.Bu yüzden şehit düşersen benim de gözüm arkada kalmayacak. Vatan size emnaettimizdir. diyordu.

Mektubu okulundaki arkadaşlarıyla paylaşmaya karar verdi. Dedesi ve onun gibi cephede can veren yüzlerce onlara Cumhuriyeti hediye etmişti. Vahap bu duygularla hazırlandı, öğretmenine bu mektubu okulundaki arkadaşlarıyla paylaşmak istediğini söyleyince öğretmeni gerekli düzenlemeyi yaparak

Cumhuriyet Bayramı töreninde mektubu okumasını sağladı. Vahap mektubu bitirdiğinde bütün okul gözleri yaşlı, atalarına layık olmak için çok çalışacaklarına, onlardan aldıkları emaneti kendi torunlarına daha da ileri taşıyarak devredeceklerine söz verdiler. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti diğer ülkelerden farklıydı. Şehit kanıyla kazanılmış, emek ve alın teri ile 101. yaşını kutlayan bir vatandı.

Yasemin AKBALIK ve Öğrencileri

CUMHURİYET UĞRUNA CAN VERENLER

Titreyen elleriyle daha sıkı kavradı silahını. Bu titreme korkudan değildi; nasır tutmuş elleri, arkasında bırakacağı Cumhuriyetin heyecanıyla, gururuyla titriyordu. Henüz on yedisini görememişti, tıpkı şehitlik mertebesi gibi. Ama aklı bir türlü sevdiklerinden ayrılmıyordu: Anası onsuz ne yapacaktı? Dedesi, oğlunun ardından torununun ölümüne de dayanabilecek miydi? Düşünmeden edemiyordu. Ama bir amacı vardı; gelecek nesillerin böyle kaygıları olmasın, onlar Cumhuriyet'i tatsın, kimsesizliği tatmasın diye savaşıyordu. Derin düşüncelerinden, arkadaşşı Trabzonlu Ali'nin sesiyle sıyrıldı.

"Cevdet! Cevdet!

Başını çevirdiğinde Ali'yi gördü; yüzü soğuktan yara bere içindeydi, bir kolunu kaybetmişti ama hâlâ cephedeydi. Vatanını bırakıp gitmeyi aklına bile getirmemişti.

Ne var Ali?" dedi, kardeşi bildiği arkadaşına. Ali, sağlam olan elini cebine atarak savaş meydanına inat bembeyaz bir kâğıt çıkardı ve Cevdet'e uzattı.

"Cevdet," dedi, "Ben bilirim ki bu cephede değilse başka bir cephede şehit düşeceğim."

Arkadaşının sözleri, Cevdet'in boğazında bir düğüm oldu.

"Anamı bir daha göremeyeceğimi bilirim. Ona evlat acısını bir kez daha yaşatacağım ama benden sonra ona sığınacak bir Cumhuriyet bırakacağım. İşte bu, benim en büyük gayem. Bu mektubu da sana emanet ediyorum. Canını nasıl koruyorsan bunu da öyle koru. Şehit düştüğümde anam kendini kaybetmesin, ona bu mektubu verirsin." dedi ve Cevdet'in soğuktan donmuş ellerine mektubu bıraktı. Cevdet, boğazındaki düğümü çözmeye çalıştı, ama başaramadı. Ali'yi teselli etmek istiyordu, ama kelimeler boğazına dizildi. Belki de onu rahatlatmak için mektubu aldı, cebine koydu. Tam o sırada silah sesleri yeniden duyulmaya başladı. Ali, silahını çekti. O anda kör bir kurşun kalbine saplandı ve yere yığıldı. Ali'nin kardeşi bildiği arkadaşının gözlerinin önünde düşmesi, Cevdet'i olduğu yerde dondurdu. Ne elleri titriyor, ne de bedeni üşüyordu artık.

Sıkıca tuttuğu silah ellerinden kaydı. Hızla Ali'nin üzerine eğildi, kendini kurşun yağmuruna siper etti. Biliyordu, Ali'nin kalbi solunda değil, sağındaydı. Ali, sağlam eliyle Cevdet'i itti, çünkü kardeşi bildiğini kaybetmek istemiyordu.

Cevdet, cebine uzandı, mektubu çıkardı ve Ali'ye uzattı.

"Anana mektubu sen vereceksin, Ali," dedi. "O, senden almak isteyecektir."

Bu sözleri söylediği anda Cevdet yere yığıldı. Şehit olmuştu. Ali, solundaki acıya rağmen doğruldu, Cevdet'i itelemeye başladı.

"Uyan, Cevdet! Uyan!"

Ali, sırtına isabet eden kurşunlara rağmen Cevdet'i uyandırmaya çalıştı. Belki de hâlâ yaşıyordur, diye düşündü. Ama ensesine isabet eden kurşun her şeyi sonlandırdı. O anda ikisi de şehadet şerbetini tattı. Mektup ise savaş meydanında sahipsiz kalmıştı.

Sinem BERBER ve Öğrencileri

BAYRAM HEYACANI

Ayşe sabah erken uyandı. Çok heyecanlıydı. Çünkü çok önemli bir gün olan bugün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'ydı. Yataktan kalkıp elini yüzünü yıkadı, kahvaltısını yaptı ve hazırlanmaya başladı.

Okulda arkadaşlarıyla beraber yapacağı gösteri vardı. Hazırlanıp annesi, babası ve kardeşiyle birlikte okula gitti. Ayşe okulda hemen öğretmenini bulup yanına koştu. Gösteri için prova yaptı ve gösteriye katıldı.

Ayşe'nin öğretmeni daha öncesinde 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nın önemini anlatmıştı.

Mustafa Kemal Atatürk ve arkadaşları vatanımızı düşman işgalinden kurtarmak için her zorluğa göğüs germişlerdi. Askerlerimiz sıcak soğuk demeden savaşmış, büyük mücadeleler vermişler ve sonunda ülkemiz istediği özgürlüğüne kavuşmuştu. Atatürk bizlere armağan olarak Cumhuriyet'i ilan etmişti ve bunu her yıl coşkuyla kutluyorduk. Cumhuriyet demek, halkın kendi kendini yönetmesi demekmiş. Sonsuza kadar onu koruyacağız.

Ayşe, ulusun bağımsızlığının önemini o gün öğrenmişti. Arkadaşlarıyla beraber bayrağı kaldırarak 'Yaşasın Cumhuriyet, Yaşasın Türk Milleti' diyerek gösteriyi tamamladı. Ayşe'nin ailesi gururla ayakta alkışladı gösteriyi. Ayşe bu bayramı ve önemini hiçbir zaman unutmuyacaktı. Bağımsızlık ve özgürlük ilelebet Türk milletinin olacaktı.

Yasemin KOCAMAN ve Öğrencileri

CUMHURİYET'İN IŞIĞINDA BÜYÜYEN ZAHİDE

Bir zamanlar, uzak bir ülkeden Türkiye'ye gelen küçük bir çocuk vardı. Adı Zahideydi. Zahide, ailesiyle birlikte yeni bir hayata başlamıştı. Türkiye'ye geldiğinde, Cumhuriyet Bayramı'nın yaklaşmakta olduğunu öğrendi. Bu bayram, Türkiye için önemli bir gündü.

Zahide, Cumhuriyet Bayramı'nın ne olduğunu çok merak ediyordu. Öğretmeni ona, "Cumhuriyet, halkın kendi kendini yönetmesi demektir," dedi. Zahide, bayramın çok özel bir gün olduğunu anladı. Zahide ve arkadaşları, okullarında bir kutlama düzenlemeye karar verdiler. İlk iş olarak, sınıflarını süslemeye başladılar. Renkli balonlar ve Türk bayraklarıyla sınıflarını donattılar.

Bayram günü geldiğinde, okuldaki herkes çok heyecanlıydı. Zahide, üzerine beyaz bir gömlek ve kırmızı etek giymişti. Okulun bahçesinde büyük bir etkinlik düzenlenmişti. Şarkılar söylendi, şiirler okundu ve danslar yapıldı. O gün, Zahide yalnızca eğlenmekle kalmadı, aynı zamanda Cumhuriyet'in önemini de anladı. Herkesin eşit olduğunu, özgürce düşünebildiğini ve birlikte daha güçlü olduklarını öğrendi. Bayram sonunda, Zahide ve arkadaşları, "Yaşasın Cumhuriyet!" diye haykırdılar.

Zahide, o günden sonra her yıl Cumhuriyet Bayramı'nı büyük bir sevinçle kutlamaya devam etti. Türkiye'nin güzel kültürünü daha iyi anladı.

Ve böylece, Zahide'nin Cumhuriyet Bayramı'nda yaşadıkları onun için unutulmaz bir anı oldu. Her yıl bu özel günü dört gözle bekledi, çünkü Cumhuriyet'in anlamı her zaman kalbinde yaşayacaktı.

Zahide o günden sonra vatanına hizmet etmek için çok çalıştı ve mühendis oldu. Türk Uçak Sanayi Anonim Ortaklığı Şirketinde vatanı için çalışırken 23 Ekim 2024'te yapılan terör saldırısında şehit düştü.

NOT: Bu hikaye TUSAŞ şehitlerinden ZAHİDE GÜÇLÜ'nün anısına ithafen yazılmıştır.

Sevilay KÖK ve Öğrencileri

101. YILA ÖZEL

Ben Ali, Mehmet Ali. Şentepe İlkokulu birinci sınıf öğrencisiyim. Geçen yıl bu okulda ana sınıfına gitmiştim. O yüzden sınıftaki arkadaşlarımın bazılarını tanıyorum. Diğerleriyle de bu yıl tanıştık. Okuma yazma öğrenmeye ve güzel arkadaşlıklar kurmaya çalışıyorum. Önceleri biraz zorlanıp sıkılısam da şimdi her şey yolunda.

Bugün öğretmenimiz derse girdi ve bizlere Demet ile Hatice adında iki öğretmen arkadaşından bahsetti. Birbirlerinden bal öğretmen, diye söz eden iki öğretmenmiş. Nasıl bir şey anlayamadım doğrusu. Acaba bal mı satıyorlar, yoksa çok mu tatlılar? Cevabını şimdilik bulamadım. Bir gün tanışabilirsek kendilerine sorarmışım, öyle dedi öğretmenim.

Bu öğretmenler bizden bir hikâyeye yazmamızı istemişler. Hikâyelerimizi beğenirlerse kitap yapıp bize hediye edebilirlermiş. Öyle dedi öğretmenim. Biz okuma yazma bilmiyoruz ki yazalım, diye söylendi Eyüp. Ben ana sınıfına bile gitmedim, dedi Ebrar. Hikâyemizin konusunun 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı olduğunu ve bu konu ile ilgili neler duyduğumuzu söylememizi istedi öğretmenim. Ben ana sınıfında gösteri yaptığımızdan bahsettim. Ne çok heyecanlanmıştım. Atatürk, cumhuriyet demek, dedi Asaf. Biz zor durumdayken Atatürk topraklarımızı geri aldı, dedi Mehmet Akif. Kadınların da savaştığını söyledi Mert. Atatürk'ün bizi koruduğunu da Azra dedi. Atatürk soyadıymış ashnda, adı da Mustafa Kemal. Eymen anlattı bunu. Bilmiyordum ben. O yazamıyor ama okuyabiliyor. Ne güzel! Keşke ben de bir an önce okuyabilsem. Biz bunları söylerken öğretmenim kâğıda bir şeyler yazıyordu. Ne yazdığını sorduğumuzda sözlerimizi not ettiğini söyledi. Sonra ayağa kalktı. Savaş yıllarından bahsetti. Kurtuluş Savaşıymış adı. Türk milletinin çektiği sıkıntıları anlattı. Özgür olmak için nasıl mücadele ettiklerini de. Asker olan, lider olan, komutan olan Mustafa Kemal'i, vatani kurtarmak için yaptıklarını uzun uzun anlattı. Cumhuriyeti, özgürlüğü, demokrasiyi, adaleti, haklarımızı, seçme ve seçilmenin ne demek olduğunu. Bütün bunları elde ettiğimiz günü de bayram olarak kutluyormuşuz, onu da söyledi. Hatta bu yıl 101. yılıymış cumhuriyetin. 101 nasıl yazılıyor onu bile bilmiyoruz ki, hepsini öğretecekmış öğretmenim. Daha birçok şey dedi. Bütün anlattıklarımı tam olarak anlayamadık ama biz öğrenene kadar anlatmaya devam edecekmış. Bizim cumhuriyet çocukları olarak yetişmemiz için elinden geleni yapacaktı bütün öğretmenler gibi. Öyle dedi öğretmenim.

O gün, o derste bütün bunlar konuşuldu. Biz de birkaç ay sonra bu satırları okuyacak olmanın heyecam içinde çalan zille evlerimize dağıldık.

Tuba KÜRÜN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Sonbaharın gelmesiyle havalar soğumaya başlamıştı. Beren kaldırımdaki kuru yapraklara basa basa okula gitmek üzere evden çıktı. Okulda öğretmeni bugün cumhuriyet hakkında konuşacaklarını söyledi. O sırada teneffüs zili çaldı, öğretmenleri cumhuriyeti sonraki ders anlatmaya karar verdi.

Beren çok heyecanlanmıştı, çünkü cumhuriyet kelimesini daha önce çok duymuştu, hatta ülkemizin adının Türkiye Cumhuriyeti olduğunu da biliyordu fakat cumhuriyetin tam olarak ne olduğunu bilmediğini fark etti. Daha önce çok kez duyduğu bir kelime hakkında ne söyleyebileceğini düşündü fakat aklına bir şey gelmiyordu. Teneffüste arkadaşları Elif, Asmin ve Zeynep'le cumhuriyet hakkında konuştular. O sırada yanlarına gelen Emir söze girdi. "Cumhuriyet bizlere Atatürk'ün armağanı dedi." Armağan deyince aklıma doğum günlerinde sevdiklerinin kendisi için aldıkları birbirinden güzel hediyeler geldi . Hediye sevdiklerimize, onları mutlu etmek ve önemsemediğimizi göstermek için verdiğimiz güzel şeylerdi. Beren cumhuriyetin hediye paketine giren bir şey olmadığına emindi. Atatürk'ün yurdumuzu çok sevdiğini biliyordu. Acaba cumhuriyet ülkelere verilen bir ad mıydı?

Ders zili çaldığında hiç vakit kaybetmeden arkadaşlarıyla birlikte sınıfa koştular. Öğretmen sınıfa girdi ve sabırsızlıkla beklediğimizi görünce hiç vakit kaybetmeden cumhuriyeti anlatmaya başladı.

Cumhuriyet, halkın kendi yöneticilerini seçtiği, herkesin fikrini özgürce söyleyebildiği bir yönetim şekliymiş. Ülkemiz Kurtuluş Savaşı'ndan önce farklı yönetiliyormuş. Ülkemizi yöneten tek bir kişiymiş ve bu kişiye padişah deniyormuş. Halkı ilgilendiren konularda kararları padişah tek başına alıyormuş. Alınan kararlar yanlış dahi olsa halkın söz hakkı yokmuş. Düşmanlar topraklarımıza gelip bizim olanları isteyince halkımız Atatürk'ün önderliğinde Kurtuluş Savaşı'nı başlatmış ve düşmanları geldikleri yere geri göndermiş. Savaşı kazanınca yeni bir devlet kurulmuş ve bu yeni devletin yönetim şeklinin cumhuriyet olması gerektiği düşünülmüş. Halkın kendi kendini yönettiği, yöneticisini seçme hakkının olduğu bir yönetim olan cumhuriyette, halk tarafından seçilen kişi cumhurbaşkanı olarak ülkemizi yönetecekmış. 29 Ekim 1923'te Cumhuriyet ilan edilmiş ve halk tarafından seçilen ilk cumhurbaşkanı ülkemizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk seçilmiş. O günden sonra her 29 Ekim günü Cumhuriyet Bayramı olarak halka armağan edilmiş. Bu yıl Cumhuriyet Bayramı'nın 101 .yılı kutlanıyormuş.

Öğretmenimiz anlattıkça o günlerde yaşananları düşünüp durdum. Cumhuriyet 101 yaşındaydı. 29 Ekim'de okulumuzda yapılacak olan törende biz de sınıf olarak gösteri yapmak istedik. Öğretmenimiz buna tek başına karar vermek istemedi ve bizim de fikrimizi sordu. Tüm sınıf arkadaşlarım katılmak için parmak kaldırdı. Ve sınıfımızın kararıyla çalışmalarına başladık. Yakında yapılacak sınıf başkanlığı seçiminde de kendi başkanımızı vereceğimiz oylarla seçecektik. Artık cumhuriyetin ne olduğunu çok iyi biliyordum. Cumhuriyet özgürce karar verebilmektir. Yaşasın Cumhuriyet!

Aslıhan GÖK ve Öğrencileri

KURTULUŞDAKİ KURTULUŞLAR

Zaman 1916 idi. Ertuğrul Gazi küçük köyünde yaşar iken, cephede olan babasının şehit haberi gelmiş. Ertuğrul Gazi ve annesi buna çok üzülmüşler. Bir süre sonra Ertuğrul Gazi annesi istememesine rağmen evdeki tek battaniyeyi de alarak cepheye gitmiş. Ertuğrul Gazi cepheye giderken büyük zorluklarla karşılaşmış...Oraya vardığında yüzü gözünü tozdan görünmeyen bir askere vermiş battaniyeyi. Bu askerle bir süre konuşmuşlar. Ertuğrul Gazi Sultan Köyü'nden Bozolardan olduğunu söylemiş. Asker çok heyecanlanmış, çünkü kendi köyüymüş . Bir süre daha konuşmuşlar, babasının şehit olduğunu anlatmış. Savaş bir süre devam etmiş , asker Ertuğrul Gazi'yi yanından ayırmayıp koruyup kollamış. Savaş bitince beraberce köylerine dönmüşler. Döndüğünde Ertuğrul Gazi'nin annesini gören askerin heyecanı hiç boşa olmadığını anlamış. Ertuğrul Gazi Cepheye giderken geride bıraktığı bir tanecik çocuğuymuş. Askerleri ısıtmak isteyen küçük yürekli vatansever, farkında olmadan evini ısıtmış. Savaşı bitiren büyük yürekli vatansever Başkomutan Gazi Mustafa Kemal ise vatanını yüzyıllarca cumhuriyet ile ısıtacakmış.

Neziha AÇIKAY ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Bir zamanlar küçük bir köyde meraklı bir çocuk yaşardı. Her yıl 29 Ekim'de kutlanan Cumhuriyet Bayramı'nı merak etti. 29 Ekim geldiğinde neden herkes gösteri yapıyor? Peki, neden çocukların içi kıpır kıpır? Neden bayraklarla bahçeleri süslüyorlar? İşte bugün bunu öğrenecekti.

Dedesine gençliğinde Cumhuriyet'in ilanı sırasında neler yaşadığını sordu. Dedesi hemen anlatmaya başladı.

"Bir yerlerden silah sesleri geliyordu. Ne oluyor dedim. Burada savaş var dediler. 1919 yılı Mayıs'ın 19. Günü Atatürk'ün Samsun'a çıkışı ile savaş başlamıştı. Bütün Türk halkı bu savaşı kazanmak için seferber oldu. Vatanımızı kaybetmemek için yaşlı, genç, çocuk dinlemeden herkes elinden gelenin daha fazlasını yapmaya çalışıyordu. Sonra Mustafa Kemal Atatürk sayesinde Cumhuriyet ilan edildi. O gün büyük coşku vardı, herkes sokaklara çıkmıştı, bayraklar asıldı, şarkılar söylendi. Şenlikler yapıldı, şiirler okundu. Savaş kazanıldı, hayatımız düzeldi."

Dedesinin anlattıklarını dinlerken içinde bir gurur hissetmişti.

Dedesi "Bu bayram bizim geçmişimizi, geleceğimizi ve en önemlisi vatanımıza olan bağlılığımızı işaret eder." dedi. Bu sözler kalbine kazınmıştı.

Aynı o günkü gibi bugün de 101. senesinde onlar da sınıf arkadaşlarıyla birlikte gösteri yapacaktı 29 Ekim geldiğinde. Tek onların sınıfı değil, tüm okul gösteri yapacaktı. Kimi sınıf şiir okuyacak, kimi sınıf ise zeybek oynayacaktı ve daha fazlası.

Ve o gün geldi çattı. Üstünü giydi, okula gitti. Atatürk'ü andılar, şiirler okudular, gösteriler yaptılar. Sonra eve gidip olup biteni anne babasına anlattı ve odasına gidip 29 Ekim ile ilgili resimler çizip odasının duvarlarına astı.

Artık 29 Ekim'in nasıl oluştuğunu öğrenmişti. Bu güzel Anadolu'yu kimselere vermeyip korumalıyız ve ona zarar vermemeliyiz diye düşündü. O günden sonra Cumhuriyet Bayramını sadece bir kutlama olarak değil, aynı zamanda sorumluluk olarak görmeye başladı. Bu ülkeyi bize verdiği için atamıza da teşekkür ederiz.

Büşra TÜREGEN ve Öğrencileri

KÜÇÜK KALPTE BÜYÜK CUMHURİYET COŞKUSU

Simay o sabah erken uyanmıştı. İçinde farklı bir heyecan ve sevinç vardı. Sabırsızlıkla annesinin, babasının ve ablasının uyanmasını bekliyordu. Onlar uyanana kadar akşamdan hazırladığı kıyafetlerine bakarak giyinmek için sabırsızlanıyordu. Gece boyunca hep o anı düşünmüş, hatta rüyasında bile görmüştü. Bir an önce herkes uyanmalı ve rüyasında gördüğü şeyleri gerçekte de yaşamalıydı. Günlerden pazar olduğu için tüm ev halkı evdeydi. “Offf, ne kadar çok uyuyorlar,” diyerek içinden geçirirken bir ses duydu ve yatağında fırladı. Uyanan kişinin babası olması umuduyla sesin geldiği yöne doğru yürüdü. Evet, uyanan babasıydı. Simay, o gün bayrama gitmek istiyordu. Tabii babasını, annesini ve ablasını razı edebilirse... Bunun çok kolay olmayacağını biliyordu ama tüm gücüyle olması için uğraşacaktı. Kafasındaki bu düşüncelerle salona doğru ilerlerken duaları kabul olmuş ve uyanan kişinin babası olduğunu görmenin mutluluğuyla evde uyuyanları unutarak yüksek bir sesle:

“Babacığım, babacığım!” diye bağırdı.

Babası şaşkınlıkla, “Günaydın kızım, neden bu kadar erken uyardın? Bugün pazar, hadi git de yat,” dedi. Simay, o saate kadar zor durmuşken babası ona saatin erken olduğunu söylüyordu. Heyecandan doğru düzgün uyuyamadığından ve gece boyu pazar sabahının çabucak gelmesini beklediğinden, hatta gördüğü rüyalardan kimsenin haberi yoktu. Heyecanın yerini ciddiyet alarak, babasına sordu:

“Babacığım, eğer bugün işin yoksa ailecek birlikte bayrama katılabilir miyiz?” diye sordu. Ardından babasından gelecek cevabı da merakla bekliyordu. Bir taraftan da “İşim var, kızım,” deme ihtimalini düşünerek babasından gelecek cevabı bekliyordu.

Babası biraz şaşkın, biraz gülümseyen bir ifadeyle, “Bayram mı? Ne bayramına katılalım kızım?” diye sormadan önce, “Acaba bugün ayın kaçı, özel bir gündü de ben mi unuttum?” diyerek tarihi hatırlamaya çalıştı. Simay yine heyecanla, “Lütfen, lütfen babacığım!” diyerek ısrar etmeye başladı. Babası, “Simay’cığım, bir yanlışlık olmalı, bugün bayram değil ki...” dedi. Simay’ın yüzü düştü ve az önceki heyecan, mutluluk ve sevincin yerini mutsuzluk ifadesi alırken, gece boyu kurduğu hayaller aklına geldi ve yeniden toparlanıp: “Biz istesek bayram olmaz mı?” diye yine yüksek bir sesle ve yerinde zıplayarak babasına sordu. Babası bu soru karşısında kâhkaha atarak Simay’ı kucağına aldı ve koltuğa oturdu. “Şimdi seninle biraz sohbet edelim,” dedi. “Bak kızım, insanların her istedikleri zaman bayram olmaz. Bayram, özel ve anlamlı günler için kullanılan bir ifadedir. Söyle bakalım, bu nereden aklına geldi?” diye sordu babası. Simay, dün izlediği bir TV programında “Cumhuriyet Bayramı hazırlıkları başladı, coşkuyla kutlamaya hazırız” ifadelerini duyduğunu ve her yerin bayraklarla süslendiğini, yapılacak etkinliklerin olduğunu söyleyerek babasına dönüp daha da ısrarcı bir tavırla, “Gidelim biz de, lütfen,” diyerek tekrar ekledi.

Babası Simay'a anlatmaya başladı:

"Bak kızım, 29 Ekim, sadece takvimdeki sıradan bir gün değil. Bu tarih, Türk milletinin azimle yazdığı bir kahramanlık destanının sayfalarını doldurduğu, onurla taşıdığı bir bayrağın altında birleştiği gün. O günün tarihi hakkında daha çok bilgi edinerek o dönemdeki fedakârlıkları, cesareti ve kararlılığı hissedebiliriz. Bayrama gitmek istemene çok sevindim, tabii ki gideriz ama bugün 27 Ekim," diyerek gülümsedi.

Simay, babasının anlattıkları karşısında daha da meraklanmış ve bayrama gitme isteği daha da artmıştı. O sırada sesleri duyuş kalkan annesi:

"Burada neler oluyor sabah sabah? Simay, kızım hasta mısınız?" diyerek sordu, tedirgin bir şekilde. Simay, babasının kucağından kalkıp annesine doğru ilerleyerek:

"Hayır anneciğim, hasta değilim. Bayrama gitmek istediğimi babama söylüyordum," deyince annesi de:

"Bayram mı? Ne bayramı?" diyerek sordu. Simay, az önce babasından duyduğunu:

"29 Ekim Cumhuriyet Bayramı, tabii ki anneciğim," dedi coşkuyla.

Annesi, "Canım kızım, neler de bilirmiş? Evet, haklısın, Cumhuriyet Bayramı'nı coşkuyla kutlayacağız ama 29 Ekim'de... Cumhuriyet, özgürlük ve adalet demektir; Cumhuriyet, gelecek demektir; Cumhuriyet, Atatürk demektir," diyerek devam etti.

Simay, 29 Ekim tarihinin neden önemli olduğunu ve o tarihte neden bayram kutlandığını çok iyi öğrenmiş ve anlamıştı.

Beklenen gün gelmişti. 29 Ekim sabahı Simay, annesi, babası ve ablası sabah erkenden uyandılar. Simay o gün için hazırladığı kırmızı-beyaz kıyafetlerini giyip ellerine de Türk bayraklarını alarak ailecek evden çıkıp törenin yapılacağı yere geldiler. Meydanın etrafındaki büyük binalara büyük Atatürk portreleri ve bayraklar asılmıştı.

Biraz sonra bir bando marşlar çalarak geldi. Tören başlamıştı. Büyükler, gençler, çocuklar konuşmalar yaptılar, şiirler okundu. Ayaklarını yere "rap rap" diye vurarak askerler geçti. Simay, onların ne kadar düzgün yürüdüklerini düşündü. İzciler, öğrenciler, tanklar, top arabaları, efeler, atlı süvariler sırayla seyircilerin önünden geçiyor, herkes onları yürekten sevgiyle alkışlıyordu.

Gökyüzünde hızla giden uçakların sesi, rengarenk paraşütler... Her şey o kadar güzeldi ki, Simay hepsini coşkuyla alkışlıyordu. Tören bitmişti. Eve döndüklerinde gördüklerini bahçede oynayan arkadaşlarına anlattı. Avuçlarının acıdığını hissetti. Bu, alkışlamaktan olmalıydı. Elini ovuşturdu ve gördüklerini düşünerek gülümsedi. Unutulmaz bir gün yaşamının mutluluğuyla anne babasına teşekkür etti. O gece Atatürk'ü rüyasında görüp ona teşekkür etmeyi hayal ederek uykuya daldı.

Nalan KAYGUSUZOĞLU ve Öğrencileri

SÜTÇÜ İMAM'IN GÖZÜNDEN BİR KAHRAMANIN ANILARI

Maraş'ta, sabahın erken saatlerinde güneşin ilk ışıklarıyla uyanıyordum. Her zamanki gibi sabah sütümü hazırlamak üzere hayvanlarıma bakmaya çıktım. Ama bugün daha farklıydı. Düşmanlar şehri basmış her yeri devriye geziyordu, devlet elden gidiyordu. Kimse bunu hazmedemese de bir şey diyemiyordu ve bu da beni derinden üzüyordu. İşgal altındaki vatanım için her geçen gün daha fazla endişeleniyordum. Kafamı yastığa koyup rahat bir şekilde uyuyamıyordum. Mallarımıza el konuluyor, işlerimize karışılıyordu.

Bir gün, Bazı askerlerin yoldan geçen kadınlarla uğraştığını gördüm. Merak edip biraz daha yaklaştığımda askerlerin kadınlara "Fransız toprağında peçe ile gezilmez" diyerek peçelerini açmaya çalıştığını gördüm. Çok kızıştım, benim gibi düşünen Çakmakçı Sait Bey olaya müdahale etti. Fakat maalesef adamcağzı silahla orada yaraladılar.

Halkın gözleri önünde gerçekleşen bu olay herkesi korkutmuştu. Ben ise bir anlık öfke ile cebimdeki silahı çıkararak askerlere ateş etmeye başladım. Birini vurdum, diğerleri olayın telaşıyla beni fark edemediler oradan uzaklaşmayı başardılar. Hemen atıma atlayıp şehirden ayrıldım, beni bulsunlar istemedim. Her yerde beni arıyorlardı, çok tedirgindim. Tüm şehri sorguya çekiyorlardı. Yakınlarımla zarar görmesine gönlüm el vermiyordu. Bu nedenle en yakın zamanda Maraş'a dönmek istedim.

Maraş'a dönmeyi başardığımda aynı atmosfer yoktu, Daha inançlı, Vatan uğruna daha istekli bir halkla karşılaştım. Herkes milli değerlerimiz, vatanımız üzerine daha duyarlı ve elinden gelen her şeyi yapabilecek vaziyetteydi. Bayraklarımız en havada dalgalanacak, kimse indiremeyecekti. Kimse benliğimize ve değerlerimize karışamayacaktı.

Artık kimse sessizce vatanın işgal edilmesini izlemeyecekti, artık biz sesimizi onlara duyuracaktık, Bir olup onlarla yüzleşecektik. Sessiz kalma hakkı artık onlardaydı. Savaşın her anı, tarihe kazınacak bir kahramanlık destanıydı. Dağlarda, sokaklarda, evlerin arasında çarpışmalar başladı. İşgalciler, her köşe başında bir direnişle karşılaşılıyordu. Kadınlar ve çocuklar dahi mücadeleye katılıyordu; kadınlar cephe gerisinde mermi taşıyor, çocuklar ise haberleşmeyi sağlıyordu. Herkesin omzunda bir sorumluluk, kalbinde vatan aşkı vardı.

Özellikle Hacı Mustafa'nın komutasındaki direnişçiler, gece gündüz demeden işgalcilere karşı saldırılar düzenliyorlardı. Arazinin her santimini bilen Maraşlılar, işgalcileri pusuya düşürüyor, onlara nefes aldırılmıyordu. Çakmakçı Sait'in ölümünden sonra daha da hırslanan halk, ellerinde ne varsa – taş, sopa, eski tüfekler – topyekûn bir direnişe geçmişti. Siperlerden yükselen tekbir sesleri, şehrin sokaklarını dolduruyordu.

Fransız askerleri ne kadar güçlü silahlarla gelmiş olursa olsun, Maraş'ın direnişi karşısında şaşkına dönmüştü. Her bir sokak, her bir ev işgalcilere karşı bir kale olmuştu. Halk, düşmanın baskısına boyun eğmiyor, onlarla göğüs göğüse çarpışmaktan korkmuyordu.

Bu topraklarda dökülen her damla kan, vatanın bağımsızlığına atılan birer mühür oldu. Sonunda işgalciler, Maraş'tan çekilmek zorunda kaldılar. Bu zafer, sadece bir şehrin değil, tüm bir milletin bağımsızlık mücadelesinin habercisiydi.

Maraş artık özgürdü, bayrak yeniden göndere çekilmişti. Bu zafer, sessiz kalmanın değil, inanç ve kararlılığın gücünü dünyaya bir kez daha göstermişti.

Seval ZENGİN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

O gün derste Sibel öğretmen öğrencilerine güzel bir soru sordu söyleyin bakalım çocuklar 29 Ekim'de biz neden Bayram yapıyoruz? Sınıftaki öğrencilerden Miraç parmak kaldırarak söz hakkı aldı öğretmenim Atatürk ve silah arkadaşları büyük bir mücadele vererek düşmana karşı savaştılar bu savaşta ayrıca Türk milleti de zorlu bir mücadele verdi hep birlikte düşmanı yurdumuzdan kovduk. Atatürk Kurtuluş Savaşı'nın ardından Cumhuriyeti ilan etti ve biz de cumhuriyetin ilan edilmesini bayram olarak kutluyoruz dedi. Sibel öğretmen aferin Miraç çok güzel anlattın dedi.

Cumhuriyetin ülkemizin yeniden doğuşu olduğunu bizlerin de cumhuriyetin ilan edilişi ile geleceğe daha güvenle baktığını söyleyen Sibel öğretmen, Atatürk ve onun yanında savaştan Kahraman silah arkadaşlarına teşekkür ediyoruz dedi. Öğretmenlerini can kulağıyla dinleyen öğrenciler 101. yılında kutlanacak olan Cumhuriyet Bayramı için çok güzel hazırlanacaklarını, sınıfı en güzel şekilde süsleyeceklerini söylediler. O sırada arka sırada oturan Umut heyecanlı öğretmenim bakın Atatürk bize gülümsedi dedi...

Sibel AKBAŞ ve Öğrencileri

CUMHURİYET HEYECANI

Okul bitmek üzereydi zilin çalmasına dakikalar vardı çok heyecanlıydım, hemen eve gitmek istiyordum. Okulu sevmediğimi düşünmeyin okulumu çok seviyorum fakat bugün öğretmenim çok güzel bir araştırma konusu ve bana çok önemli bir görev verdi. Bu kadar heyecanlanmamın sebebi şu 29 Ekim Cumhuriyet bayramına sayılı günler kalmıştı. Bu değil beni asıl heyecanlandıran şey öğretmenin okul etkinliğinde benden Cumhuriyeti anlatmamı istemesiydi. Cumhuriyet neydi gerçekten çok merak ediyordum. Bu arada tanışamadık sizle benim adım Bahri 9 yaşındayım kendimi tanıtırken en yakın arkadaşlarımı da tanıttım. Biz 5 kişilik bir arkadaş grubuyuz. Okulunu ,vatanımı seven çalışkan çocuklarız. Ne yaparsak birlikte yaparız .Bu ödevi de birlikte yapmalıydık. Hemen buluşma ayarladık ve 1 saat sonra bizim evin oradaki eski metro durağının içinde bir metronun içindeydik, herkes koltuklarda oturmuş Cumhuriyetin ne olduğunu tartışıyorduk bir anda metroda bir hareketlilik oldu ve metro çok hızlı bir şekilde gitmeye başladı .Herkes şok içinde birbirine bakıyordu bu metro yıllar önce bozulmuş ve kapanmıştı. Hümeyra ve Kerem'e baktık belki onlar bir şey anlamıştır diye ama onlarda korku dolun ifadelerle bize bakıyorlardı. Bir süre sonra metro öyle bir hızlandı ki herkes bir yere tutundu. Yaklaşık 1 saat süren bu garip yolculuğun ardından metro yavaşladı ve durdu metrodan indik. Ne görelim gözlerimize inanamadık eski zamanlardaydık. Cumhuriyet'imizin ilan edildiği zamanlar ve herkes çok farklıydı kimseye görünmeden kıyafetlerimizi değiştirmemiz lazımdı. Yoksa bizim farklı olduğumuzu fark ederlerdi. Kimseye görünmeden kıyafet bulmamız gerekiyordu. Biraz zor olsa da hepimiz o zamana uygun kıyafetler bulduk. Sonra etrafımıza bakınmaya başladık ama gördüğümüz kişilerle birlikte hepimiz şok olmuştuk. Çünkü karşımızda Mustafa Kemal Atatürk ve öğretmenimizin bize bahsettiği çoğu kahramanlarımız vardı. Ve aklımıza çok mantıklı bir fikir geldi. Cumhuriyetin nasıl kazanıldığını burada belli etmeden izleyerek çok güzel bir konuşma hazırlayabiliriz. Hemen bir köşeye oturduk ve izlemeye başladık. Hangi yılda olduğumuzu düşünmeye başladık. Hemen Hümeyra cevap verdi:

-Burada kutlama olacak baksanıza hazırlıklara galiba şuan 29 Ekim 1923 tarihindeyiz tam gününe denk gelmişiz vay canına !

Cidden tam gününe denk gelmiştik ben konuşmayı yazmak için meclisteki konuşmayı dinlemek istedim ,arkadaşlarımda kabul etti hemen hazırlıklara yardım edip içeri girdik bir süre sonra içeri Mustafa Kemal Atatürk girdi ve konuşmaya başladı. Arkadaşlarım ve ben çok duygulandık çünkü Atatürk'ü canlı canlı karşımızda görüyorduk. Konuşmalarının çoğunu not aldım ,konuşma bittikten sonra herkes dağılmaya başladı. Bizimde gitme zamanımız gelmişti.

Metro orda bizi bekliyordu fakat bir karar değişikliğiyle atamızla konuşmak istedik hemen koşarak geldiğimiz yere gittik. Atatürk oradaydı hemen yanına gittik ve konuşmaya başladık. Hümeýra hemen soru sordu:

-Atam CUMHURİYET nedir?

-Çocuklar Cumhuriyet egemenliğin kaynağının millete ait olduğunu kabul eden devlet ve hükümet şekli demektir. Cumhuriyet çelişkiler yerine dengeyi, uzlaşmazlıklar yerine barışı, ayrılık ve farklılıklar yerine birliği ,parçalanmak yerine bütünleşmeyi hedef almış bu topluma her şeyden önce iç barışı önermiştir .İşte bu yüzden siz geleceğin neferleri ilkelerine bağlı, çalışkan ve vatansever olmalısınız. Mutlu bir TÜRKİYE yaratıp ve çağdaş uygarlık düzeyinin üstüne çıkmalısınız. HAINLERE,DÜŞMANLARA İNAT ÇOK ÇALIŞMALISINIZ ÇOK!!!size güveniyorum bu Cumhuriyeti siz devam ettireceksiniz dedi ve gitti. Ata'mızın söylediklerini aklımıza kazıdık. Hemen koşarak metronun oraya gittik ve bindik kısa bir süre sonra vardık ve herkes evlerine dağıldı. Sabah çok heyecanlıydım yazım çok güzel olmuştu ve bugün 29 Ekimdi en güzel kıyafetlerimi giydim ve okula gittim etkinlikler başladı ve sıra bana geldi çok heyecanlıydım çıktım ve konuşmamı yaptım. Herkes beni ayakta alkışladı ve merdivenlerden inerken öğretmenim beni tebrik etti. Benle gurur duyduğunu söyledi bu hayatımın en güzel günüydü...

Leyla TUTAL ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Güzel bir sonbahar sabahı hafif bir soğukla gözlerimi araladım. Bugün olacakları düşününce yorganın altında ki sıcaklığı alele acele bırakıp kalktım. Annem daha kahvaltı hazırlamamıştı. Onu beklerken sobada ellerimi ıstıttım, bugün olacakları hayal etmeye başladım. Düşündükçe daha da heyecanlandım. Çünkü bugün Cumhuriyet Bayramıydı. Annemin sesiyle hazırlanıp okula gittim, sınıfa girdiğimde öğretmenimiz size bir sürprizim var, bugün hep birlikte Cumhuriyet ilk yıllarına tanıklık edecek ve Mehmet Dedeyi ziyaret edeceğiz. Cumhuriyetin kuruluşu hakkında merak ettiklerinizi sorabilirsiniz dedi. Büyük bir heyecanla Mehmet Dedenin evine doğru yola çıktık. Yol boyunca arkadaşlarımla neler soracağımızı konuşup hangimiz sorusu en güzel soru olacağını tartıştık. Sonun da eski ama bakımlı tek katlı bir evin önüne geldik. Mehmet Dede bizi evin avlusunda karşıladı, yüzünde büyük bir tebessüm ve gurur vardı. Arkadaşım Fatih dayanamayıp heyecanla atıldı ve Mehmet Dede Cumhuriyet ne demek diye sordu. Derin bir sessizlik oldu ve Mehmet Dede konuşmaya başladı.

Türkiyenin geleceği olan yavrularım, Cumhuriyet Birlik ve Dayanışmanın en güzel örneğidir. Yalnız erkekler değil, kadın çocuk çocuk hepimiz bu vatan için elimizden geleni yaptık. Çocuklar bu Cumhuriyet kolay kazanılmadı, geceleri aç uyuyup gündüzleri cephede savaşan insanlarımızın bağımsızlık için canını feda eden askerlerimizin cephane taşıırken ölen kadın ve çocuklarımızdan bizlere kalan mirastır. Bugün burada özgürce yaşıyorsak bu fedakarlıklar sayesinde.

Kurtuluş savaşı sadece cephede savaşanlarla değil onlara yürekten inanan ve onlara yürekten destek veren herkes tarafından kazanılmış bir savaştır diye cevap verdi. Diğer sorulara da cevap verirken hep gözleri doldu. Fatih ve arkadaşları Mehmet Dedenin elini öpüp dönerken yüreklerinde Cumhuriyetin gururuyla yürüdüler. Öğretmenimiz bize dönerek gözlerinde ki ışıltıyla sizler var oldukça yurdumuzda bayrağımızda güvende olacak dedi. Çocuklar çok yorulmuştu ama ellerinde ki bayrakları sallayarak büyük bir coşkuyla evlerine döndüler.

29 Ekim bir gün, Cumhuriyet bir ömürdür, bu Cumhuriyet sizlere emanettir bunu sakın unutmayın.

Aslı TEKE ve Öğrencileri

ZERDALÍ UNU

Miraç Eren, Muhammed Emir, Yusuf Erdem, Ela ve Zeynep Battalgazi İlkokulu 2.sınıfında okumaktaydı. O gün Meryem öğretmen Türkçe dersinde “Çanakkale’de” adlı okuma metnini okutmuştu. Bütün sınıf heyecanla, minnetle o satırları okumuştular.

Beslenme teneffüsünde çocuklar yanlarında beslenme çantaları olduğu halde okul bahçesinde bir araya geldiler. Beraber yemeklerini yedikleri yer, okul bahçesinde ağaçların sıralandığı bir istinat duvarının dibiydi. Çocuklar buraya “Ağaç Ev” ismini takmışlardı. Bir yandan yere beslenme örtülerini seriyor bir yandan da okudukları metnin tesirinden olacak; acaba orada olanları görseydik ne yapardık? Diye konuşuyorlardı. “Zeynep hadi hepimiz gözlerimizi kapatıp hayal edelim!” Dedi. Çocuklar ecdadımızın verdiği mücadeleyi dimağlarında canlandırmaya çalışıyorlardı. O anda olanlar olmuş ve bu beş arkadaş gözlerini cephede, Kurtuluş Savaşı’nın cereyan ettiği siperde buldular kendilerini. Şaşkınlıktan az daha küçük dillerini yutacaklardı. Bu nasıl olabilirdi?

-Kenara çekil!..

-Yat yere!

-Ne işiniz var burada? Sesleriyle hepsi de korkuyla yere uzandılar.

-Ağabey şey...

Derken derste okudukları Çanakkale’de” metnindeki “Karavanacı Ahmet’in vızır vızır gelen mermilere aldırmadan, korkusuzca siperde ilerleyişine tank oldular. Ahmet Ağabey yere çömeldi.Zerdali çekirdeklerini iki taşın arasına alıp eziyor.Un haline getiriyordu.Sonra da köylülerin gönderdiği kepeği su ile karıştırıp ekme yapmak için yoğuruyordu. Sabah daha gün ışımadan cephe gerisinde ateşi harlayıp,sacın üzerinde asker erzağı için bu ekmekleri yapıyordu.Çocuklar ekme yapımında Ahmet ağabeylerine yardım ettiler.Kalpleri huzurla dolmuştu.Bu yardım onları gururlandırmıştı.

Ders ziline çalmasıyla çocuklar kendilerine geldiler.Vatan için,bayrak için,namus için,bağımsızlık için canlarını feda eden şehitlerimize bir kez daha minnet duydular.

Mili mücadele kahramanlarımızdan Tayyar Rahime Hanım’ın mezar taşında yazan şu mısralar gelecek nesillere bir mesaj niteliğindedir.

“Yarımların sahibi ey gençlik,

İyi tanı, ebedi sükûnetle(sonsuz huzurla) bu mezarda yatanı.

Hak için, bayrak için canın feda edip,

Armağan etti bize bu mukaddes vatanı.

Meryem ZENGİN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Sonbaharın son sıcak günlerinde doğa bir kez daha vedalaşmaya hazırlanıyordu. Yaprakların sararıp dökülmeye yüz tuttuğu bir günde Gayenur, yaprakların sesini duymadan pencere arkasında rüzgârda sallanışlarını izliyordu. İzlerken dalmıştı. Annesinin sesi onu kendine getirdi:

“Gayenur!”

“Efendim anneciğim.”

“Bahçeye geç kızım, çay demledim, kek de pişmek üzere. Geliyorum birazdan.”

Gayenur koşarak bahçeye çıktı. Artık rüzgârda sallanan yaprakların sesini de duyuyordu. Annesi geldi ve masaya geçtiler. Gayenur, bir yandan annesiyle sohbet ediyor, bir yandan kekinden alıp çevresini inceliyordu. Biraz sonra, kekinden dökülen kırıntıları masanın altındaki karıncaların taşıdığını fark etti. Heyecanla annesine seslendi:

“Anne, baaak! Bu karıncaları dün gece de burada yiyecek taşırken gördüm.” Annesi gülümseyerek cevap verdi: “Evet kızım. Karıncalar çok çalışkandır, sorumluluklarını özveriyle yerine getirirler. Yuvalarını koruma çabaları ise bize büyük dersler verir.” Gayenur merakla sordu: “Nasıl yani anne?”

“Karıncalar toplu halde yaşar ve yuvalarının yerini belirlerken ortak karar alırlar. Yuvanın yapılması için el birliğiyle çalışıp birçok zorluğun üstesinden gelirler. Yuvalarını korumak için gerekirse canlarını feda ederler. Yuvanın yiyecek, içecek gibi tüm ihtiyaçlarını sağlamak için iş birliği yaparlar.”

Gayenur, annesini dikkatle dinlemeye devam etti. Annesi devam etti: “Bak kızım, bizim yuvamız da vatanımızdır. Biz evimizde rahat rahat uyurken, bizim güvenliğimiz için gece gündüz demeden çalışın nice askerimiz var. Birçok askerimiz vatanımız için canını feda etmiştir. Biz daha doğmadan yıllar öncesinde bin bir zorlukla vatanımız düşmanlardan kurtarılmış ve cumhuriyet ilan edilmiştir. Cumhuriyetle birlikte insanlar özgürce karar alıp güvenle bir arada yaşamaya başlamışlardır. Ülke için iş birliği yapıp el ele vermişlerdir.”

Gayenur, annesinin anlattıkları karşısında hüzünlenmişti. “Anne, ben vatanımı çok seviyorum,” dedi. Annesi başını okşayarak cevap verdi: “Hepimiz seviyoruz kızım. Ama sevmek yetmez. Ülkeni seviyorsan bu karıncalar gibi çalışkan olmalısın, çok okumalısın. Paylaşmak nedir, iş bölümü nasıl yapılır, ülkemizin iyiliği için birlikte nasıl hareket edilir, öğrenmelisin.” Gayenur gülümseyerek, “Anladım anne. Anne, desene bu karıncalar çok cumhuriyetçi!” dedi. Annesi de gülümsedi; ikisi de sessizce çevreye bakarak çaylarını yudumlamaya devam etti.

Öznur UZUNYOL ve Öğrencileri

CUMHURİYET BAHÇESİ

Güneşli bir ilkbahar günüydü. Cumhuriyet bahçesinin çiçekleri mutlu bir sabaha uyanmıştı. Bu güzel bahçenin çiçeklerinin her gün yaptığı bir iş vardı. Oda oyun oynamaktı. Yine o günde kahvaltılar yapılmış, güzel bir sohbet edildikten sonra, günün oyununu oynamak için bütün çiçekler bir araya toplanmış.

Cumhuriyet bahçesinin en büyük çiçeği Sarı Çiçekmiş. O heybetli haliyle güneşte ıslıl ıslıl parlayan yapraklarını sallayıp söze girmiş.

-Arkadaşlar bugün hence ip atlayalım, ben ip atlamayı çok severim, demiş.

Diğer çiçekler bu heybetli çiçekten biraz çekinirmiş ve söylediklerine itiraz etmezmiş. Bugünde Sarı Çiçeğin söylediği oyunu başları ile onaylayıp kabul etmişler. Ama birden çiçeklerden biri "Ben bugün ip atlamak değil, top oynamak istiyorum" demiş. Bütün çiçekler şaşkınlık ile sesin geldiği tarafa doğru yönelmiş.

Sarı Çiçek çok sinirlenmiş;

-Kim benim istediğim oyunu kabul etmedi? Bu bahçenin en büyük çiçeği benim. Tabi ki benim istediğim oyun oynanacak, demiş.

İtiraz eden kişi Kırmızı Çiçekmiş.

Kırmızı Çiçek:

-Evet doğru duydunuz. Ben bugün ip atlamak değil, top oynamak istiyorum. Bu bahçede birçok çiçek var ve hepimizde farklı oyunları sevip oynayabiliriz, demiş.

Bahçedeki diğer çiçeklerden de tepkiler gelmeye başlamış.

- Evet Kırmızı Çiçek çok haklı. Ben de hep Sarı Çiçeğin istediği oyunları oynamaktan sıkıldım, demiş. Yeşil Çiçek.

- Bende her gün Sarı Çiçeğin sevdiği oyunları oynamak istemiyorum, demiş Mor Çiçek. Bahçedeki her çiçekten farklı bir oyun oynama isteği yayılmaya başlamış. Sarı çiçek bütün çiçekler itiraz edince, "o zaman öneriniz nedir?" diye sormuş.

Kırmızı Çiçek:

-Her gün için iki oyun belirleyelim. Sonrada bu iki oyunu oylamaya sunalım. En çok oy alan oyun o gün ilk oynanan oyun olsun demiş.

Bütün çiçekler bu fikri beğenmiş. Sarı Çiçekte bu fikri beğenmiş. O gün için top oynama ve ip atlanma oyunları oylamaya sunulmuş. Top oynama oyunu en çok oyu alınca ilk oynanan oyun top oynamak olmuş. Sarı Çiçek:

- Arkadaşlar çok özür dilerim, bundan sonra bende adil olup sizler ile ortak fikirlerde buluşmaya çalışacağım, demiş.

O günden sonra Cumhuriyet Bahçesinde oynanan oyunlar, hep ortak karar alınıp oynanmış.

CUMHURİYET

Serin bir sonbahar sabahıydı. Yaprakların sarı ve kırmızı tonlarına büründüğü bir parkta, üç çocuk koşuşturuyordu. En büyükleri 10 yaşındaki Ali, hemen arkasında 8 yaşındaki Ahmet ve 6 yaşındaki kardeşleri Zeynep vardı. Bankta oturan anne ve babaları ise onları gülümseyerek izliyordu. Çocuklar yorulup yanlarına geldiğinde, baba gülümseyerek onlara dedi ki:

“Cumhuriyetimizin nasıl kurulduğunu merak ediyor musunuz?”

Çocuklar merakla başlarını salladı. Baba, anlatmaya başladı:

“Cumhuriyet, bizim ülkemizi bağımsız ve özgür kılmak için çok büyük mücadelelerle kuruldu. Atatürk ve onun gibi vatansever insanların sayesinde bugünkü hür yaşamımızı sürdürüyoruz. Eskiden padişahlar ülkeyi yönetirdi. Halkın söz hakkı yoktu; kararları bir kişi verirdi.”

Anne söze girdi: “Ama cumhuriyetle birlikte, halk kendi yöneticilerini seçmeye başladı. Artık herkes eşit, herkes özgür ve herkesin sözü var.”

Ali sordu: “Atatürk bunu nasıl başardı?”

Baba, düşünceli bir şekilde devam etti: “Bu çok uzun ve zorlu bir yoldu. 1919’da Samsun’a çıkarak kurtuluş mücadelesini başlattı. Milletimizle birlikte yılmadan, yorulmadan savaştı. 1923’te de cumhuriyeti ilan etti. Bu sadece bizim için değil, sizler gibi çocuklar için de bir umut oldu. Çünkü sizlerin geleceği için en iyi düzeni kurmak istiyordu.”

Ahmet heyecanla, “Yani cumhuriyet bizi daha güçlü mü yapıyor?” diye sordu.

Anne gülümsedi: “Evet, Ahmet. Cumhuriyet, birlik içinde, dayanışmayla güçlü olmamızı sağlar. Kadınlar ve erkekler eşittir, herkes istediğini başarma hakkına sahiptir.”

Zeynep, “Ben de büyüyünce istediğim mesleği seçebileceğim miyim?” diye sordu.

Anne, Zeynep’in saçlarını okşayarak cevap verdi: “Tabii ki, Zeynep. Cumhuriyet sayesinde herkesin hayallerine ulaşma hakkı var.”

Üç çocuk, anne ve babalarının anlattıklarıyla gururlandı. O gün parkta dinledikleri bu hikaye, onlara özgürlüğün, eşitliğin ve dayanışmanın değerini anlatan bir miras olarak kaldı.

Emine GEDİK ve Öğrencileri

BİR ÇOCUĞUN GÖZÜNDEN CUMHURİYET

Cumhuriyet insanın özgür olmasını sağlar. Mustafa Kemal, kurmuştur bu ülkeyi ve cumhuriyeti. Kadınlara seçme ve seçilme hakkını vermiştir ama sadece bu kadar da değil, bizim özgürlük ve egemenliğimizin sembolüdür bu cumhuriyet hikayesi. 1923 yılında başladı, Cumhuriyet Hikayesi. Hadi gelin bu hikayeyi bir çocuğun gözünden görelim.

Ben Mehmet savaşların ortasında doğmuşum. Maalesef babam yok. Savaşta onu kaybetmişiz ama benim doğduğum zamanlarda yine de bazı güzellikler de olmamış değil. En güzeli Cumhuriyet'in kurulması. Ben Ankaralıyım. Annemle tek odalı bir evimiz vardı. O evde yorganın altına girer, ısınırdık. Yoksulduk ama mutluyduk. Benim ilk okulum bir caminin altındaydı. Annem ilim öğrenmemi çok istiyordu ve şöyle derdi hep: "İlim bil ki büyük adam olasın."

Ben de bu özveriyle çok çalışırdım. İlköğretimimi orada tamamladım sonra ev ekonomisine katkı sağlamak için gazete satmaya başladım. Her gün bir gazeteyi saklıyor evde okuyordum. Gazetede bir isim dikkatimi çekti, isim Mustafa Kemal idi. Bu ismi birçok gazetede görüyor, çok merak ediyordum. Sonra öğrendim ki Mustafa Kemal, bizlerin iyi bir ülkede yaşaması için canını ortaya koyan askerlerden biriydi ve çok başarılıydı, okuduğum kadarıyla. Sonra bir gün gazetede bir manşet dikkatimi çekti. Şöyle yazılıydı: "Türkiye Büyük Millet Meclisi Kuruluyor." Çok merak etmişim yine Türkiye Büyük Millet Meclisi neydi ki? Herkese sordum. İlim sahibi biri bana açıkladı: TBMM "CUMHURİYET" adında bir yönetim şeklinin kurulmasını sağlar oğlum, dedi. Bunu düşünerek eve doğru yürümeye başladım gidip Meclis'in orada beklemeye başladım. Artık gazetelerimi orada satıyordum. Orada çalışan ağabeylerle konuşuyordum. Ama asıl amacım Mustafa Kemal'e babamı sormaktı belki babamı görmüştür umuduyla uyuyor, bu umutla uyanıyordum. İki gün önce Mustafa Kemal, Ankara'ya gelmişti. Yarın konuşma yapacaktı. Çok heyecanlıydım. Annemle beraber yola çıktık. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen tören alanı tıklım tıklımdı. Hemen bir yere sıkıştık. Bir süre sonra Mustafa Kemal, kürsüye çıktı ve konuşmaya başladı. Ben ise sorumu sorabilmek için öne doğru gelmeye çalışıyordum. Sonra o sesi duydum. "Efendiler, yarın "CUMHURİYET"i ilan edeceğiz." Herkes sevinçle bağırmaya ve alkışlamaya başladı. Yerinden kalkıp eli kopana kadar bu anı alkışlayan Bey de biliyordu, ülkesinin Cumhuriyet dışında yönetilemeyeceğini ve Türkiye Cumhuriyeti'nin özgür ve ileri gelen bir devlet olacağını. Bu an unutulmaz, tarihi bir andı ülkemiz için. Ben ise hala öne gelmeye çalışıyordum. Atamın yanına gelebilirdim. Atam, benim babamı gördünüz mü? Atam, şöyle cevap verdi: "Senin baban." dedi. Gözündeki yaşları durduramıyordu.

“Senin baban, bu Cumhuriyetin kurulmasını sağlayan bir kahramandır. Onun vatanı için döktüğü kan ile bu millet kurtuldu. Onun vatanı için verdiği bu can, Cumhuriyeti kurdu.” dedi ve sonra da gitti. Milli mücadelede mermi seslerini vatanının türküsü sayıp yara bere içinde meydana koşan Mehmetçik de biliyordu, canlarının boşa feda olmadığını ve ülkesinin Cumhuriyetle ve özgürce yönetileceğini. Aklımızdaki hedef, kalbimizdeki imanla, milletimizin azmi ve asil duruşu ile “CUMHURİYET” i elde ettiğimizi anladım. Bu uğurda sadece babam değil; kadını, erkeği, genci, çocuğu, yaşlısı tüm millet topyekün seferber olup koca CUMHURİYET ÇINARI tohumunu dikmiş ve gelecek nesillere armağan etmişti. Ben ise koşarak annemin yanına döndüm ve bu sözü düşündüm. Yarın çok güzel bir gün olacaktı.

Oldu da 2024 yılında sokaklar, balkonlar, okullar, sınıflar, gökyüzü, yeryüzü kırmızı beyaz bayraklarımızla donatılmış, çocuklar gelecekte umutlu bir şekilde coşkuyla bayraklarını sallayarak emin adımlarla gelecek güzel günlere Cumhuriyetimizin 101. yılını kutlayarak ilerliyordu.

Taner GÖK ve Öğrencileri

CUMHURİYET BAYRAMI

Merhaba ben Nur, çok heyecanlıyım. Çünkü yarın Cumhuriyet Bayramı . Yarın okulda Cumhuriyet gösterisi yapacağız. Arkadaşım Leyla’da en az benim kadar heyecanlı. Öğretmenimiz gösteri için çok emek harcadı.

Akşam olmuştu , eve gidip yarımı bekleyerek uyudum. Sabah kahvaltımı yapıp okula gittim.

Gösteri için son hazırlığımızı yapıp gösteriye başladık. Bütün sınıflar sıra olmuş bizi izliyordu. Gösterimiz güzel geçti.

Çok mutluydum çünkü Cumhuriyetimizin 101 yılını büyük bir coşku ile kutlamıştık.

Ayşe NOKAY ve Öğrencileri

SINIFTA SEÇİM

Bugün Sema öğretmenimiz elinde seçim sandığı ile sınıfa girdi. Hepimiz meraklı gözlerle öğretmenimizi izledik. Eslem parmak kaldırıp sordu: "Öğretmenim, o sandık ne için?" Sema öğretmen,

"Çocuklar, sınıfımızda başkanlık seçimi yapacağız. Sınıf başkanı olmak isteyenler parmaklarını kaldırsın," dedi. Ben, Emir, Ömer, Furkan, Muhammed, Toprak, Hüma, Azad ve Eymen aday olmak için parmak kaldırdık. Öğretmenimiz, seçim çalışmalarını yürütmemiz için bize bir haftalık süre tanıdı. Hepimiz çok heyecanlıydık; acaba arkadaşlarımızı bize oy vermeleri için nasıl ikna edebilirdik? Hepimiz düşünmeye başladık.

Ömer, okula bir basketbol sahası yapılmasını, Emir müzik sınıfı, Hüma ise resim sınıfı açılması için çalışmalar yapacağını söyledi. Furkan, eğer başkanlık seçimini kazanırsa arkadaşlarına çiğ köfte yağuracağına söz verdi. Defne, "Peki, çiğ köftenin yanında ayran da olacak mı?" dedi. Deniz, "Çiğ köfte ayransız olur mu hiç?" diye yanıtladı. Buğra da çiğ köfteyi tavana atacak mıyız diye sorunca, tüm sınıf gülmeye başladı.

Seçim günü geldiğinde, öğretmenimiz aday olan arkadaşlarımızın isimlerini tahtaya yazdı ve hepimizin oyunu gizli kullanmamız için sınıfın köşesinde kapalı bir bölüm hazırladı. Bizler de oy vermek istediğimiz arkadaşımızın ismini kağıda yazıp katlayarak seçim kutusuna attık. Hepimiz kimin sınıf başkanı seçileceğini meraklı gözlerle ve heyecanla bekliyorduk. Öğretmenimiz oy verme işlemi bittikten sonra sandıktaki kağıtları çıkarıp teker teker okudu. Melek öğretmenimizin okuduğu isimlerin karşısına birer çarpı koydu. Sayım sonunda, çiğ köfte yağurma sözü veren Furkan arkadaşımız başkanlık seçimini kazandı. Tabii ki biz Furkan arkadaşımızı, bize çiğ köfte yağurma sözü verdiği için seçmedik; arkadaşımız çalışkan, ödevlerini zamanında yapan ve kurallara uyan örnek bir arkadaşımız olduğu için çoğunluğumuz Furkan'ı sınıf başkanlığına daha uygun gördük.

Öğretmenimiz ve tüm sınıf Furkan'ı tebrik ettik. Öğretmenimiz Furkan'a görevlerini hatırlattı. Bu seçimle Cumhuriyet'in en iyi yönetim şekli olduğunu daha iyi anladık. Çok yaşa Cumhuriyet!

Sema MELEK ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Ben küçük bir ilçede doğup büyüdüm. Okumanın çok da yaygın olmadığı bir coğrafyada. Öyle ki aklımızda şöyle canlandırın; “Annem beni okutabilmek için şehre taşınmaya karar veriyor. Fakat babaannem okuyup da ne olacak deyip beni okula göndermemek için her yolu denemiş.

Şehre taşındığımızda ilkokul 4. sınıfa geçmiştim. Yeni bir okul, yeni öğretmen, yeni arkadaşlar heyecanı ile okulun ilk gününe hazırdım. Gelin görün ki çok da hayal ettiğim gibi olmadı. Ben bilgi olarak sınıf arkadaşlarımdan çok geriydim. Bunu fark ettiklerinde benimle alay etmeye başladılar. Tabi bende okula gitmek istememeye başladım. Anneme olanları anlatınca ertesi gün annem utana sıkıla okula geldi. Öğretmenime ne yapabileceklerini sordu. Aldığı cevap ile belki de benim hayatım değişti.

Artık her gün okuldan sonra öğretmenimin evine gidiyordum. Ders çalışıyorduk, dinlenme aralarında bana gezdiği yerleri, okuduğu kitapları anlatıyordu. Bu şekilde tam bir ay geçti. Her şey çok güzel ilerliyordu ve ben çok yol kat etmiştim. Bir gün derste bana şöyle bir soru sordu:

Söyle bakalım Şeyma, Cumhuriyet nedir? Ben de bana daha önce anlattıklarını hatırlamanın verdiği heves ve özgüvenle “Cumhuriyet halkın kendi kendini yönetmesidir öğretmenim. Padişahın yönetiminden çıkıp halkın kendini yönetecek kişiyi seçebilmesidir.” Dedim. Öğretmenim:

“Evet, doğru ama bunun dışında başka nedir, mesela sende ki etkisi nedir? “Diye sorunca anlamıştım neyi sorduğunu. Sınıf arkadaşlarıma dönerek;

“ Cumhuriyet bu sınıfta özgürce ders işleyebilmemiz, bu sınıfta olabilmem, büyüyünce öğretmen olup köy köy gezip çocukları okutabilmek, gidemedikleri göremedikleri yerleri onlara göstermek, cumhuriyet kimsenin emrinde yaşamamak, cumhuriyet erkek kardeşimin sırf cinsiyeti sayesinde istediği önceliğe sahip olmaması, benim onunla eşit haklara sahip olmamdı.” Öğretmenimin gözleri belli gururla parlıyordu bana bakarken.

Aradan yıllar geçti ve ben sözümü tuttum. Cumhuriyete olan borcumu ödemeye çalışıyorum. Önce çok ücra köylerde çalıştım, oradaki kızlara akşamları ders çalıştırdım, sonra eşimin polis olması sebebiyle daha doğuda çok bambaşka fikirlerdeki yavrulara vatan sevgisini, Cumhuriyet aşkını anlattım. Ben Cumhuriyete olan borcumu gücümün yettiğince ödemeye çalışacağım. Ülkemizi Cumhuriyet ışığında geliştirecek öğrencileri yetiştirmek bizim önce Atatürk ve silah arkadaşlarına sonra da ülkemizin her köşesinde bulunan küçücük okuma isteğinde olan Şeymalara borcumuzdur.

Ben bu kısa hikâyemi dün derste sınıfıma anlattım ve tahtadan bir Cumhuriyet filmi izledik. Ardından sordum “ Evet çocuklar o zaman kim söyleyecek Cumhuriyet nedir?” Orta sırada oturan Asya hiç düşünmeden parmak kaldırdı:

“ Cumhuriyet benim bu sınıfta Atatürk sayesinde oturmam ve gelecekte köylerde kasabalarda hasta çocukları iyileştirecek çok iyi bir doktor olacak olmamdır öğretmenim.” dedi ve bende yıllar önce öğretmeninim hissettiği duygularla o güzel yürekli kızıma gururla baktım.

Cumhuriyet ışığının her yeri aydınlattığı nice güzel yıllara...

Şeyma CENGİZ YÜCEL ve Öğrencileri

YAŞASIN CUMHURİYET

Günlerden pazartesiydi . Akşamdan ütülenmiş okul kıyafetlerimi giydim. Kahvaltımı yarım yamalak yapıp servise yetişebilmek için hızlıca merdivenlere indim.

Daha evin önüne çıkar çıkmaz servisçiyi kornaya bastı. Servisime bindim. Arkadaşlarıma selam verip yerime oturdum. Beş on dakika sessiz kaldım. Arkadaşlarım da sessizdi. Sessizliği Elif arkadaşımız bozdu. “Arkadaşlar yarın bizim provamız var. Ben okul çıkışı servisle gelemeyeceğim, daha sonra babam gelip beni alacak.” dedi. Zeynep her şeyden habersiz bir şekilde ne provası diye sordu. Elif de 29 Ekim Cumhuriyet bayramı diye cevap verdi. Servis okula gelmişti. Servisten indik. Arkadaşlarımız sıra olmuştu. Sıraya geçtik ve sınıflarımıza girdik. İlk dersimiz hayat bilgisi dersiydi. Öğretmenimiz çocuklar bugün size 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nın önemini anlatacağım dedi. Daha sonra şunları söyledi: “Cumhuriyet ilan edilmeden önce yurdumuz padişahlıkla yönetiliyormuş. Padişahlık babadan oğla geçiyormuş, halkın hiç söz hakkı yokmuş. Padişah ne derse o oluyormuş. Zamanla devleti iyi yönetmemişler ve devlet güçsüz düşmüş bunu fırsat bilen düşmanlar yurdumuza saldırmış. Bunun üzerine Atatürk yurdumuzu düşmanların elinden kurtarabilmek için Anadolu'yu adım adım dolaşip halkı aydınlatmaya çalışmış. Kendi gibi düşünen insanları bir arada toplayarak yurdumuzu düşmanlardan kurtarmış ve cumhuriyeti ilan etmiş. Cumhuriyet yönetiminde ise yurdumuzu yönetecek olan kişiyi biz kendimiz seçiyoruz” dedi. Bizi yönetecek kişiyi nasıl seçtiğimizi nasıl oy kullanmaya gittigimizi anlattı.

Rahan KARAKAYA ve Öğrencileri

CUMHURİYET SABAHİ

Sabahın ilk ışıkları odama girdiğinde yatağımın üstündeki gazetenin yaprakları açık pencereden gelen rüzgar ile yüzüme gelince ufak bir ürperti ile sıçradım. Gözümü açtığımda ilk sayfada Mustafa Kemal Paşa'nın fotoğrafını gördüm, hemen üstünde ise cumhuriyetin ilan edildiği yazıyordu. Heyecanla okumaya başladım. Kendi kendime " Peki neydi bu cumhuriyet?" diye sordum.

Zübeyde!!! diye annem bana içerden güzel sesiyle seslendi, apar topar hazırlanıp heyecanla hemen elimde gazete ile annemin yanına gittim. Elimdeki gazeteyi gören annem şaşırıldı. Elimdeki gazeteye bakarak ne okuduğumu sordu. Ben de ilk sayfadaki Mustafa Kemal Paşa'nın fotoğrafını göstererek,

- Anne, Mustafa Kemal Paşa dün cumhuriyeti ilan etmiş ,dedim.

O zamana kadar annemin yüzünde görmediğim bir gülümseme ve heyecan gördüm. Annem bana doğru gelerek sımsıkı sarıldı ve BAŞARDIK! dedi.

Annemin dediklerini anlıyordum çünkü Mustafa Kemal Paşa komutasındaki ordularımız yurdumuzu düşmanlardan temizlemişti en büyük başarı bu değil miydi?

Anneme "Seni bu kadar mutlu eden başardığımız şey nedir?" diye sordum.

Annem kendinden emin bir sesle "Cumhuriyetin İlanı " dedi.

Bende annemin bu cevabına karşılık merakla "CUMHURİYET NEDİR?" diye sordum. Annem yine tek kelime ile cevap verdi "ÖZGÜRLÜK"

Bu kelime kahvaltıda hep aklımı kurcaladı. Kahvaltıdaki dalgınlığımı gören babam ,

"Neden bu kadar dalgınsın?" diye sordu. Babama da aynı soruyu sordum. "Cumhuriyet nedir?" Babam" Cumhuriyet bizim AYDINLIK GELECEĞİMİZDİR..." dedi. Okul saati yaklaştıkça cumhuriyetin ne olduğunu öğretmenime sormak için sabırsızlanıyordum. Okula geldiğimde koşarak öğretmenimin yanına giderek sordum,

- " Öğretmenim Cumhuriyet nedir?"

Öğretmenim :

- Egemenliğin kayıtsız şartsız millette olduğu yönetim biçimidir. Türk milletinin bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin zaferidir. Cumhuriyet birliğimizin ve dayanışmamızın simgesidir.

Bu cevaplardan sonra CUMHURİYETİ daha iyi anlamıştım. Gerçekten cumhuriyet özgürlüğümüz ve aydınlık geleceğimizi. Bu yüzden biz Türk çocukları, gençleri olarak içinde bulunduğumuz şartlar ne olursa olsun kudret ve cesaretimizi damarlarımızdaki asıl kandan alarak bütün engelleri aşip her güçlüğü yenip cumhuriyeti koruyacağız. Bu görev bugün bizim elimizde yarın ise gelecek nesillerde olacak. Cumhuriyetimizi geliştirmek ülkemizi çağdaş medeniyetler seviyesine çıkarmak için DAHA ÇOK ÇALIŞACAĞIZ, DAHA ÇOK ÜRETECEĞİZ...

YAŞASIN CUMHURİYET...

Halil İbrahim ÇAĞIL ve Öğrencileri

CUMHURİYET RÜZGARININ AYAK İZLERİ

Her cumhuriyet bayramında olduğu gibi bu yıl da sabah erkenden kalktım bayramın verdiği o gururla hazırlandım. Hava serindi ama içimdeki heyecanla bu serinliği hissetmiyordum bile. Bugün Cumhuriyet'in 101. yılıydı. Okulumuzda düzenlenecek olan törende arkadaşlarım ve ben bir gösteri yapacaktık ve bando takımında yer alacaktım. Gösteride, Atatürk ve arkadaşlarının bağımsızlık mücadelesini canlandıracaktık aynı zamanda bando çalarak cumhuriyetin o coşkusunu tüm herkese adeta bulaştıracaktık.

Annem kahvaltıyı hazırlarken gözüm duvardaki Atatürk portresine takıldı. Cumhuriyet'in kıymetini anladıkça O'na olan hayranlığım daha da artıyordu. "Cumhuriyet, kimsesizlerin kimsesidir" demişti Atatürk. Bu sözü ilk duyduğumda ne anlama geldiğini pek anlayamamıştım, ama şimdi anlıyordum. Cumhuriyet, bize özgürlüğümüzü, eşitliğimizi, eğitim hakkımızı veren en büyük mirastı. Bu mirasa sahip çıkmak bizim en temel görevlerimizden biriydi. Biz bu mirası ilelebet güzel bir hazine gibi saklayacaktık.

Okula vardığımda arkadaşlarım çoktan hazırlanmıştı. Bayraklar, balonlar, kırmızı-beyaz süslemeler her yeri doldurmuştu. Bando çalacak olan arkadaşlarım kırmızı giymişti. Tüm okul, Cumhuriyet Bayramı için coşkuyla süslenmişti. Sıra bizim gösterimize geldiğinde, kalbim hızla çarpıyordu. Sahnede olduğumda, bütün öğrencilere ve öğretmenlerime bakarak şunu düşündüm: Eğer o zorlu mücadele yıllarında bir genç olsaydım, ben de bu topraklar için canımı feda edebilir miydim?

Gösterinin sonunda hep birlikte İstiklal Marşı'nı söyledik geçit töreni yapıldı. O an hepimiz, bağımsızlık mücadelesinin izlerini taşıyan bir milletin çocukları olduğumuzu hissettik. Marşımız bitip sessizlik çöktüğünde gözlerim doldu. Cumhuriyet'in ve Atatürk'ün bize emanet ettiği bu ülkenin geleceğini inşa edecek olan biz gençlerdik. Bu sorumluluğu omuzlarımda hissetmekten gurur duydum.

Bugün sadece Cumhuriyet'i değil, aynı zamanda hayallerimizi, özgürlüğümüzü ve geleceğimizi de kutladık. Ve bir kez daha anladım ki, Atatürk'ün dediği gibi "Cumhuriyet, fazilettir."

Seval GÜLER ve Öğrencileri

CUMHURİYET GÜNEŞİ

Gökçe diyor ki; güneş olmalı Cumhuriyet,1923'te meclisin üzerinde ışıklarıyla içeriyi sessizce dinleyen, Hira söz alarak ; O zamanlar şimdiki gibi araba, telefon, bilgisayar, internet yok. Padişahlık bitiyor, seçimle seçilecek insanları gelecek yeni yönetim biçimini belirliyor resimdeki insanlar. Zümra, o güne nasıl gelindiğini anlatıyor kendince; Savaşların olduğu Nene Hatun'u ,Kara Fatma'yı, Sütçü İmam'ı anlatıyor, benim ananemde o zamanda olsaydı mermi taşırdı cepheye, abim yaşındaki savaşanlara yemek götürürdü. Nisa ekliyor; Öğretmenim anlattı, mezun vermemiş yüksek okullar, çarşısında esnaf olmamış, doktor, avukat, öğretmen ,yeni mezun olmamış. Ama tüm bunlar yeni doğacak ülkemiz içindi. Kaan futbola meraklı yıllarca oynanamayan futbolu anlatıyor...Futbolcularda öldü diyor. Emir'e göre ise Çanakkale savaşı ile başladı Türkiye olmak. Harita da gördüm yeri çok küçükmiş ama yer kadar şehit verilmiş. Atatürk o zaman askermiş, çok iyi bir askermiş. Selim 23 Nisan aklına geliyor Cumhuriyet denilince. Meclis açıldı diyor Ankara da.Meclis ne demek diyorum? İnsanlar var ,her ilden gelen. Tokatta ki dedem gibi gelen insanlar var diyor. Nisagül mecliste yöneticiler var diyor. Biz çocukları Atatürk gibi düşünen. Hafza ekliyor; Resimde hiç bayan yok ama şimdi televizyonda gördüm bir sürü kadın var mecliste. Begüm doktor olamazdım Cumhuriyet olmasaydı diyor. Öğretmenim olmazdı, okulum olmazdı...İklim'e göre ise fabrikalar olmazdı, biz böyle sıralarda oturamazdık. Ben şarkı söylemeyi çok seviyorum ,şarkıcı olamazdım. Aşem ablam tarih bölümünde okuyor o zaman ablam üniversiteye gidemezdi. Babam bahçede traktör sürüyor, traktörümüzde olmazdı. Muhammet diyor; Babam bankada çalışıp paraları insanları Cumhuriyet olmasa, banka olmasa babam çalışmayacak mıydı. Murat Cumhuriyet özgürlük diyor; Acaba aklındaki Cumhuriyet neydi. Yağmur dünyada mı Cumhuriyetle yönetiliyor bizim gibi. Düşmanlar bibi öldürürken gençler anneler, babalar ölürken onlar Cumhuriyette miydi? O zaman Cumhuriyet savaşta mı ediyor. Duru Cumhuriyet kadınları çok seviyor diyor. Annem ve teyzemi devlet büyütmüş anne ve babaları olmadığı için. Emirhan'a göre biz şimdi bu okuldayız, öğretmenimiz var yanımızda. Türkiye'nin her yerinde herkes aynı kitabı okuyor, aynı dersleri işliyor bence Cumhuriyet bu. Berkan beslenme saati gelmedi mi diyor? Cumhuriyet güneşi ayrılık saatim geldi diyor.2C sınıfına çok teşekkür ediyorlar gibi güzel gülümlü çocuklar sayesinde 101 yaşındayım daha nice 100 yıllar yaşayacağım.

Özgül ALMASULU ve Öğrencileri

CUMHURİYET'İN KIZI ASLI

Cumhuriyet'in ilanından sonra yenilikler yapılmaya başlanmış, birçok hedefler belirlenmiş, hedefler doğrultusunda harıl harıl çalışmalar yapılıyordu. Bu çalışmalardan biri de yurt dışına gençler göndermekti. Bu amaç doğrultusunda gönderilen "Ahmet Adnan Saygun, Cemal Reşit Rey, Gazi Yaşargil, Jale İnan " gençlerden bazılarıydı.

Aslı da bu gençlerden biriydi. Genetik alanında yaptığı projeler ile farklılıklar yaratmış, tek amacı eğitimini aldıktan sonra geri dönüp ülkesine hizmet etmektir.

Bu heves ve istekle hazırlıklarını yapıp tren garına geldi. Artık yurt dışına gitme vaktiydi. trenin gelmesini beklerken bir anda isminin anons edildiğini duydu. Şaşırmıştı. Kendisini danışmaya çağırıyorlardı. Danışmaya gittiğinde adına bir telgraf geldiğini öğrendi. Telgrafın Atatürk'ten geldiğini görünce heyecanı daha da arttı. Büyük bir merakla telgrafı açıp okumaya başladı:

"Bizler sizleri kıvılcıklar olarak yolladık, gür ateşler olarak geri döneceksiniz."

Azmi katlanarak artmıştı. Vatanına karşı sorumluluğu çok fazlaydı ve bunun bilinçle hiç durmadan çalıştı. Genetik alanında çok büyük başarılarla imza attı artık Avrupa'da tanınan bir Türk kadınıydı. Ancak o ülkesine hizmet etmek istiyordu bu yüzden ilk fırsatta vatanına döndü.

Türkiye'ye döndüğünde bir laboratuvar kurup yeni öğrenciler yetiştirmeye başladı. Her geçen gün yaptığı çalışmalara bilim dünyasına adını altın harflerle yazdırdı . Bir gün İngiltere'de konferansa davet edildi .Davet Tarihi bizim için çok kıymetliydi. 29 Ekimdi.

Cumhuriyet kadını Aslı 29 Ekim günü yani Cumhuriyetin ilan edildiği gün Londra da muhteşem bir konferans verdi. Konferansın son cümleleri" Bugün 29 Ekim yani ülkemizin bayram günü şu anda tüm ulus bu bayramı kutluyor. Ben de bir cumhuriyet kadını olarak milletimin bayramını en içten dileklerle kutlarım. Benim bu noktaya gelmeme vesile olan başta önderimiz Atatürk'e ve Cumhuriyete minnettarım. Tüm başarılarımı onlara ithaf ediyorum ."

O gururlu bir Türk genciydi.

"Ne mutlu Türk'üm diyene!"

Tuba ÇALIK ve Öğrencileri

29 EKİM MUTLULUK VERİRMİŞ İNSANA

Kurduğum alarımın sesini duyunca gözlerimi ovuşturarak kalktım ve homurdanarak çalar saate vurdum. Tökezleyerek lavaboya doğru ilerlerken çoraplarımı ve kazağımı üzerime geçirmeye çalışıp bir de yere düşünce içimden çok sinirlendim . İşimden ve saat 6.00'da uyanmaktan nefret ediyordum. Yüzüme su çarpıp kendime baktım, yorgun ve bitkindim. İç çekerek sırt çantamı kaptım ve fazla kızarmış ekmeği ısrarak evden çıktım. Ayakkabılarımı alelacele giyip kapıyı arkamdan kapattım. Anahtarları içerde unuttuğumu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Kendime kızarak kapıyı tekmeledim. Bu hayatımın en berbat günüydü resmen. Çilingirin ne kadar tutacağını hesaplarken kulağıma gelen çocuk sesleri bu duruma hiç yardımcı olmuyordu doğrusu. Bu güneşli hava da cabası.

Saate bakmak için telefonu açtığımda tarihi gördüm:29 Ekim.

Yüzüme istemsizce bir gülümseme oluştu ve bir şarkı mırıldanmaya başladım. Sokağın ortasındaki gösterilere doğru ilerlerken bitmeyeceğini sandığım öfkem yok olmuştu bile. Bir insan böyle güzel bir günde nasıl öfkelenirdi ki? Bayrak sallayan çocuklara gülümsedikten sonra Mustafa Kemal ve askerlerimizin eseri şehrimde mutlulukla baktım, Kurtuluş Savaşı'ndaki mertlikleri olmasaydı bu halde olmayacağını anımsadım ve içim gururla doldu. Telefonumun titremesi ile kendime gelip bildirime baktım. Patronum bugün bize tatil olmadığını yazmıştı. Gözlerimi devirdim ve telefonumu kapattım. Sırt çantamı köşede oturan yaşlı teyzeye emanet edip bayrak dağıtan amcadan bayrak aldım. Kırmızısı, hilali, yıldızı gözümü kamaştırdı. Yanımdaki devasa topluluğa baktım ve gülümsedim. Bugün paydos günüydü! Bayrağımı sallaya sallaya bandonun arkasındaki kalabalığa takıldım. Binlerce kişinin aynı anda bayrağını sallamasıyla oluşan o muhteşem görüntü beni o kadar duygulandırdı ki 101 sene öncesini hayal ettim, işte Mustafa Kemal kürsüde. "Türkiye Devletinin şekli Hükümeti, Cumhuriyettir." diyerek Cumhuriyeti ilan ediyor, tüm gücümle alkışlıyorum, gözlerimde yaş..

"İyi misin?" sorusuna cevap verirken buluyorum kendimi, iyiyim.. çok.. çok iyiyim.. Kalabalığı görünce bir an daldığımı anladım. İlerliyorduk, her adımda altımdaki binlerce kefensiz vatani hissediyordum. Mehter Marşı'nın çalınması ile birlikte kendimi iyice kaybetmişim. Hissettiğim bu mutlulukla sokakları caddeleri arşınlamaya devam ettim, telefonumun çalmasıyla durakladım. Patronum arıyordu, telefonumu güç düğmesinden kapatıp tüm kardeşlerimle, askerlerimize yemek yapan teyzelerimle, cebindeki tüm parasını vatani milleti için veren amcalarımla ilerliyorduk.

Onlar aramızda yoktu belki ama biz onların ruhuna sahiptik. Ve bugünün büyüsunü kimse bozamazdı. Geçtiğimiz her yerde fedakarlığın özverinin ,adlanmışlığın bir izi vardı sanki. Yürüyüş bittikten sonra güneş yavaş yavaş batıyordu, karşıdaki harika manzaraya bakarken yüzümdeki gülümsemeye mani olamadım ve orada kendime bir söz verdim; bize emanet bırakılan bu güzel vatan toprağında, Cumhuriyetin izinde yaşayıp bir daha umutsuzluğa kapılmayacaktım! Bir İshk tutturarak sırt çantamı bıraktığım teyzenin yanına doğru yola koyuldum..

Zehra KALAÇ ve Öğrencileri

NESİLDEN NESİLE CUMHURİYET

28 Ekim akşamı heyecandan uyuyamamıştı Güler.29 Ekim için alınan kıyafetlerini başucuna koymuş ve yarını hayal ederek uyuyakalmıştı. Sabah erkenden uyandı ,üzzerini giyindi ve okula doğru yol aldı. Okulun bahçesi çok güzel süslenmişti. Arkadaşları gelmiş, bahçe şenlik içindeydi. Kutlamadan önce yün içinde Cumhuriyet şarkları eşliğinde yürüyüş yapılacaktı. Okulun bahçesinde sıra olundu. Her öğrenci eline bayrağı aldı, en önde Eren Atatürk portresini göğsünde tutarak şarkı eşliğinde yürüyüş başladı.

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, içimde ayrı bir coşku vardı. Köydeki insanlar kapı önüne çıkmış bizi alkışlıyordu. Köyün içinde ilerledikçe Dürüye Teyzeni kapısının önüne gelince Dürüye Teyzenin elinde bayrakla bizi selamladığını gördüm. Gözümden akan yaşa engel olamadım. Bu çok farklı bir duyguydu. Dürüye Teyze Cumhuriyet kadımıydı, onu bu coşkusu bizi gururlandırdı. Mustafa Kemal Atatürk'ün Nutuk'ta söylediği sözler aklıma geldi: "Bizce Türk Cumhuriyeti anlamında kadın ,bütün Türk tarihinde olduğu gibi bugünde en saygın düzeyde ,her şeyin üstünde yüksek ve şerefli bir varlıktır.'

Biz okula doğru yürümeye devam ederken bütün köy arkamızdan Cumhuriyet Bayramının 101. Yılı kutlama töreni için bize eşlik etti. Coşkuyla kutlanan Cumhuriyet Bayramını hiç unutamam ve bir Cumhuriyet Bayramı daha gören Dürüye Teyzenin yüzündeki mutluluğu...

Teslime ŞİMŞEK ve Öğrencileri

CUMHURİYET IŞIĞI

Yıllar rüzgâr gibi esip geçerken, takvimler yaprak yaprak savrulurken tam yüz bir yıldır bize en güzel iklimdir cumhuriyet. Cumhuriyetin ilanı sadece bir tarihten ibaret değil, aynı zamanda geleceğe dair bir umut. Belki de gelecek nesillerin, cumhuriyetin getirdiği değerleri koruyup büyüterek ülkemizi daha da ileriye taşımalarını sağlayan bir ışık. Bu nedenle de Cumhuriyet Türkiye'nin aydınlık yarınlarına giden bir yoldur. Bu coşkuyla yolum Anıtkabir'e düştü.

Ailemle birlikte Anıtkabir'i ziyarete gittik. Bu ziyarette yaşlı bir adam yanında çocukları, torunları, torunlarının çocukları hatta torununun torunu olan kalabalık bir grupla karşılaştık. Bu kalabalık aileye ilgi çok fazla idi. Bizim de dikkatimizi çekti ve bu kalabalık aileye yaklaştık. Selam verdik, tanışmak istediğimizi söyledik. Yaşlı adam ve beraberindeki aile bireyleri bu isteğimizi kabul etti. Yaşlı adama ismini sorduk. İsminin "Zafer" olduğunu söyledi. Nasıl olduğunu sorduk. O da bize iyi olduğunu, bugünlere ulaşıp yaşadığı bugünlerden çok mutlu olduğunu söyledi. Nedenini sorduk.

-Neden mutlu olmayayım ki evlatlar, gençler, çocuklar dedi. Ben, Cumhuriyet ilan edildiği tarihte doğmuşum. Bana babam ve annem Türk Milleti Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün önderliğinde Kurtuluş Savaşını kazanıp, Cumhuriyeti ilan ettiği için "kazanılan büyük başarı", "savaşta elde edilen üstünlük" anlamlarına gelen Zafer ismini vermişler. Tam yüz bir yaşındayım dedi.

Etrafındaki kalabalık insanlardan büyük bir alkış koptu.

"Yaşasın Cumhuriyet! Yaşasın Cumhuriyet!"

"Sen çok yaşa Zafer dede! Sen çok yaşa Zafer dede!" haykırışları duyuldu. Orada bulunan kalabalığın gözleri doldu. Zafer dedenin de gözleri doldu. Gözlerinde Cumhuriyet ışığı vardı. Zafer dede, etrafında bulunan kalabalığa dönerek:

-Evlatlarım, gençler, çocuklar! Cumhuriyet akla, mantığa, bilime, toplumun ihtiyaçlarını gidermeye en uygun ve insana değer veren en güzel, en iyi yönetim biçimidir. Cumhuriyet, Türk Milletini çağdaştırmayı amaçlar.

Türk milleti, kendi iradesiyle cumhuriyetin temellerini attı. Bu süreç, Türk halkının vatan sevgisini ve milli birliğini tüm dünyaya ilan ettiği eşsiz bir dönem oldu. Cumhuriyetin ilanı aslında yüzyıllar boyunca köklü bir tarihe sahip olan Türk milletinin modern dünyada da aynı coşku, azim ve özveriyle varlığını sürdüreceğini bütün dünyaya göstermiştir. Bu vatanın, bir ölüm kalım savaşının yorgunluğu ve elde edilen zaferin gururuyla kazanıldığının bilinciyle, bırakılan bu emaneti daima ileri götürmeye duyulan inançla, cumhuriyeti Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ün açtığı yolda sonsuza dek yaşatahım. Yaşasın Cumhuriyet! diyerek konuşmasını tamamladı. O gün öyle bir coşkulu gündü ki.

Ülkemizin geleceği ile ilgili umutlarım, yaşama sevincim, Cumhuriyet ışığımızın hiç sönmeyeceğine inancım daha da arttı ve büyük coşkuyla Cumhuriyetimizin yüz birinci yılında "Yaşasın Cumhuriyet!" diyerek haykırmak istiyorum. Bu ülke daha nice yüz birinci yıllara şahit olacak.

Gamze AYBAR ve Öğrencileri

CUMHURİYET BAYRAMI VE MİNİK BAYRAK

Bir varmış, bir yokmuş... Güzel bir ülkede, "Cumhuriyet Bayramı" adında çok özel bir gün varmış. Bu özel gün geldiğinde herkes bayraklarını alır, sokakları süsler, şarkılar söyler ve büyük bir coşku ile kutlama yaparmış. Minik Ayşe de bu özel günü sabırsızlıkla bekleyen çocuklardan biriymiş.

Bir sabah, Ayşe gözlerini açtığı anda evin her tarafı kırmızı beyaz balonlarla doluydu. Annesi ona neşeyle "Günaydın Ayşe! Bugün Cumhuriyet Bayramı, kutlama zamanı!" dedi. Ayşe çok heyecanlandı ve hemen dolabından kırmızı elbisesini giyip küçük bayrağını eline aldı. Ayşe, babasıyla birlikte parka gittiklerinde çok güzel bir manzarayla karşılaştı. Her yerde kırmızı beyaz bayraklar dalgalanıyordu. Çocuklar neşeyle koşuyor, büyükler de onların mutluluğuna katılıyordu. Ayşe'nin sınıf arkadaşları da oradaydı. Öğretmenleri, çocuklara neden bu bayramı kutladıklarını anlatmak için hepsini bir araya topladı. Çocuklar," dedi öğretmen, "bugün, ülkemizin Cumhuriyet olduğu günü kutluyoruz. Yani, halkımızın kendi yöneticilerini seçebildiği, özgürce yaşayabildiği bir ülke olduğumuzu hatırlıyoruz. Bu yüzden her yıl bu güzel günü kutluyoruz."

Ayşe elini kaldırıp sordu: "Peki öğretmenim, biz bayrağımızı neden salıyoruz?"

Öğretmen gülümseyerek cevap verdi: "Bayrağımız, bağımsızlığımızın ve özgürlüğümüzün simgesidir. Onu dalgalandırmak, Cumhuriyetimize sahip çıktığımızı göstermek demektir. " O gün, Ayşe ve arkadaşları parkta şarkılar söyledi, dans etti ve bayraklarını neşeyle salladılar. Eve dönerken Ayşe, "Bugün ne kadar güzel bir gündü! Cumhuriyet Bayramı'm çok sevdim," dedi. Ve o günden sonra, her 29 Ekim'de Ayşe bayrağını alır, büyük bir gururla sallardı. Çünkü Cumhuriyet Bayramı, birlik olmanın, özgürlüğün ve sevginin bayramıydı.

İlknur AKIN ve Öğrencileri

HEP BİRLİKTE KORUYACAĞIZ

Bir gün öğretmen büyük bir coşkuyla sınıfa girdi:

-Evet, çocuklar bildiğiniz üzere bugün 27 Ekim iki gün sonra 29 Ekim bizim için ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Kısaca anlatmak gerekirse ülkemizi düşmanlardan kurtardı. Cumhuriyeti kurdu. Cumhuriyetten önce yurdumuzda padişahlık yönetimi vardı. Tüm kararların onun tarafından verildiğini söylemiş.

Birçok örnekle bunu anlatmış ve araştırma yapmalarını anlatmışlar. Beren ve Alya bundan çok etkilenmişler. Eve dönünce ikisi de annelerine bunu anlatınca Alya'nın annesi dedesinin bu konuda en iyi yardımcı yapabileceğini söylemiş ve akşam gidebileceklerini söylemiş. Beren'e ise annesi yardımcı olacağını söylemiş.

Akşam olunca dedesiyle yapacağı ödevi için gerekli eşyalarını yanına almış. Dedesinin yanına gidince ona kocaman sarılmış. Dedesi elinden tutarak çalışma odasına götürmüş. Orada bulunan albümlerin içinden bir tanesini alıp sandalyesine oturuyor. Alya dizinin dibine oturuyor. Dedesi sayfaları çevirmeye başlayınca Alya büyüyen gözlerle albüme bakıyor. Çünkü albümün ilk sayfasından itibaren Atatürk'ün boy boy resimlerini görüyor. Dedesi:

-Ben Kurtuluş Savaşını yaşamadım ama ortaokuldan itibaren bulduğum bütün resim ve yazıları biriktirdim. Cumhuriyetle birlikte padişahın elinde olan hükümdarlık tamamen yok olmuştu. Bütün halk bağımsızlığını ilan etti. Bununla birlikte birçok yenilik yaptı. Biz Cumhuriyet sayesinde birçok hak ve özgürlüklere sahip olduk.

Bunları hem anlatıp hem albümün sayfalarını çevirirken Alya'nın gözüne bir resim çarptı.

-Dedeciğim bu resim nedir? Diye sordu.

-Bu resim de kadınlara seçme ve seçilme hakkı verildiğini, Türk Medeni Kanunu ile kadınların toplumsal yaşamının daha düzene girdiğini birçok haklara sahip olduğunu anlattı. O zamana kadar gidemedikleri okula gitme hakkını kazandı.

Alya buna çok şaşırды: 'Nasıl yani dede kızlar okula gitmiyor muydu? İnanmıyorum! Demek ki Atatürk'e çok şey borçluyuz' -Evet, yavrucuğum hepimiz çok şanslıyız. Bizi düşünen, bizi canından çok seven bir lidere sahibiz. Diyerek torununa sarıldı.

Alya dedesiyle çok güzel bir zaman geçirdi. Eve doğru giderken Atatürk'ün kadınlara, çocuklara verdiği önemini anlamış oldu.

O sırada diğer tarafta Beren'in annesi Beren'e :

-29 Ekimde tün dünya durmuş. Ulu önder Gazi Mustafa Kemal Cumhuriyeti ilan etmiş. Cumhuriyet okula giden kız çocuğu, Anadolu'da tiyatro, Kars'ta opera, Çukurova'da radyodur.

Kııacası Cumhuriyet aslında varoluş sebebimizdir. Bugün biz sanatçılar, öğretmenler, avukatlar, doktorlar, polis ve askerler gibi birçok meslek sahibi varsa Atatürk'ün kurduğu Cumhuriyet sayesinde varız ve var olmaya devam edeceğiz. İyi ki varsın! ATAM!!!! Öğretmenin verdiği ödevle birlikte geleceğimizi emanet ettiğimiz çocuklar ve gençler duyarlı birer insan olup vatanına milletine ve Cumhuriyete her zaman ve her koşulda sahip çıkacaktır.

Aysel DOĞAN ve Öğrencileri

ATATÜRK

Atatürk bir gün Çankaya sırtlarında gezmeye çıkmıştı. Yanlarına yaklaşan bir çocuğu yakaladı. Bakışlarıyla dünyayı büyüyen gözlerini onun yüzüne dikip gülümseyerek sordu.

- Adın ne senin bakayım?

-Cemil

- Çankaya'da mı oturuyorsun?

-Yok, Ayrancı'da

-Okula gidiyor musun?

Çocuk başım öne eğdi.

- Ee ne okuyorsun okulda?

-Hiç bir şey; dedi Cemil

-Ben kimin peki?

-Çocuk zeki bakışlarımı Atatürk'ün üzerinde gezdirdi ve

-Sen Gazi paşasın dedi

- Cemil ben Gazi paşa değilim

-Benzetmedim iyi biliyorum sen paşasın diyordu çocuk kendinden emin bir tavırla

-Nereden biliyorsun?

Çünkü dedi Cemil

-SANA HİÇ KİMSE BENZEMEZ

Elif AYDOĞAN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Bir sabah, sınıfa giren öğretmen Ayşe Hanım, öğrencilerine dönüp gülümsedi. Bugün sıradan bir ders olmayacaktı; 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nın ne anlama geldiğini anlatacak ve çocukları düşünmeye davet edecekti.

"Çocuklar," dedi, "Size bir soru soracağım. Hiç düşündünüz mü, Cumhuriyet neden bu kadar önemli?"

Sınıftan Zeynep, hemen elini kaldırdı. "Öğretmenim, Cumhuriyet halkın kendi liderini seçmesi demek, değil mi?" diye sordu.

Ayşe öğretmen başını sallayarak, "Evet, Zeynep, doğru. Ama daha fazlası var. Cumhuriyet bize sadece oy kullanma hakkı değil, aynı zamanda eşit haklar, özgürlük ve kendimizi ifade edebilme özgürlüğü de sağladı. Şimdi size bir hikaye anlatacağım," dedi ve sınıf derin bir sessizliğe büründü.

Hikaye, 1920'li yıllarda, küçük bir köyde yaşayan Ali ve arkadaşlarının maceralarını anlatıyordu. Ali, her sabah koyunlarını otlatırken, köydeki insanların hep aynı kişilerin sözünü dinlediğini fark etmişti. Yoksul olan, zengin olanın hizmetine koşar, kimse fikrini söylemeye cesaret edemezdi. Babası da hep aynı şeyi tekrar ederdi: "Biz kimiz ki konuşacağız?"

Bir gün köyde büyük bir haber yayıldı: Mustafa Kemal Atatürk adında bir lider, halkın kendini yöneteceği, kimsenin bir başkasının boyunduruğu altında kalmayacağı bir düzen kurmak için çalışıyordu. Ali'nin içi kıpır kıpır oldu. Cumhuriyet'in kurulmasıyla halkın söz hakkı olacak, kimse kimsenin altında ezilmeyecekti.

Günler geçti ve nihayet Cumhuriyet ilan edildi. Ali'nin köyünde büyük bir sevinç vardı. Köy meydanında herkes toplanmış, Türk bayraklarıyla dolup taşmıştı. Ali, köydeki ilk seçimlerde babasının oy kullanmasını izlerken, gözlerinde bir umut parladı. Artık babası da, diğer herkes gibi, kendi geleceği için sesini duyurabilecekti.

"İşte çocuklar," diye bitirdi öğretmen Ayşe, "Cumhuriyet bize sadece oy hakkı vermedi. Cumhuriyet bize kendimize inanma, geleceğimizi şekillendirme ve özgürlüğümüzü koruma şansı verdi. Ali'nin hikayesi gibi, biz de kendi hayatlarımızın sorumluluğunu alabiliriz."

O sırada sınıfın arka sırasından, sessizliğiyle tanınan Ahmet elini kaldırdı. "Öğretmenim," dedi, "Bir gün ben de Cumhuriyet'in kazandırdığı haklarla kendi köyümde değişim yapmak istiyorum. Ali gibi olabilirim, değil mi?"

Ayşe öğretmen gülümsedi, "Tabii ki Ahmet, hepiniz Cumhuriyet'in çocuklarıdır. Kendi kararlarınızı verebilecek, kendi hayatınızı inşa edebileceksiniz. Bu sizin elinizde."

Sınıftaki tüm öğrenciler heyecanla birbirine bakarken, 29 Ekim'in anlamı onlar için bir başka derinlik kazanmıştı. O gün, herkes birer Ali gibi hissetti; kendi yolunu çizebilecek güce sahip, özgür bireyler olarak.

Gönül GÜNDÜZ ve Öğrencileri

CUMHURİYET ÇINARI

Okullar açılalı beş hafta olmuştu. Zaman ne de çabuk geçmişti. Artık takvim ekim ayını gösteriyordu. Hatice öğretmen o gün daha da heyecanlıydı. Çünkü Türkçe dersinde “Dedemin Anlattıkları” metnini işleyeceklerdi. Bu metin milli mücadeleyi, cumhuriyetin ilanını ve cumhuriyetin getirdiği yenilikleri anlatıyordu. Bu konuları ne zaman anlatacak olsa heyecanlanır ve coşkuyla anlatırdı dersi Hatice öğretmen.

Zil çalmış ve ikinci derse girilmişti.

“Ders: Türkçe

Konu: Dedemin Anlattıkları” diye tahtaya yazdı Hatice öğretmen. Sonra bütün öğrencilere teker teker metni okuttu. Okumalar bittikten sonra” Peki ne anladınız bu metinden çocuklar?” dedi Hatice öğretmen. Parmaklar birer birer kalktı havaya.

Elif: Atalarımız kahramanca savaşmış öğretmenim.

Yiğit: Ama bu mücadele hiç de kolay olmamış öğretmenim.

Mete: Bütün zorluklara rağmen Savaşı biz kazanmışız öğretmenim.

Ahsen: Atatürk Cumhuriyeti ilan etmiş.

Ayşe: Türkiye Büyük Millet Meclisi açılmış arkadaşlar. Bunu unuttunuz galiba.

Buğra :Cumhuriyet ilan edildikten sonra birçok yenilik yapılmış öğretmenim. Padişahlık yönetiminden Cumhuriyet yönetimine geçilmiş.

Buket: Kadın erkek eşit haklara kavuşmuş öğretmenim.

Hatice öğretmen,” Aferin çocuklar! Hepiniz de konuyu çok iyi öğrenmişsiniz” diyerek sözlerine şunları ekledi:” Milli Mücadele dört yıl sürmüş ve bu mücadele hiç kolay olmamış çocuklar .Düşman topuyla, tüfeğiyle, askeriyle sayıca bizden çok fazlaydı ama başkomutanımız Mustafa Kemal Atatürk ve kahraman Türk milleti öyle güzel bir duygu ile yani vatan sevgisi ile savaştı ki neticede düşmanı topraklarımızdan kovabildik. Vatanı bir millet düşünülemez çocuklar. Atalarımız düşmana boyun eğmektense ölmeyi yeğlemiştir, canını ortaya koyarak savaşmıştır. Bu topraklar kolay kazanılmamıştır. Bu günlere kolay gelinmemiştir. Sizler bu toprakların bekçilerisiniz. Her biriniz cumhuriyetin emanetçilerisiniz. Türkiye Cumhuriyeti'nin ilelebet bağımsız olması ,Türk bayrağının dalgalanması siz öğrencilerin azim ve çalş kanlığıyla mümkün olacaktır. Cumhuriyet çınarını sizler yaşatacaksınız. Bu sözleri söylerken Hatice öğretmenin gözleri dolmuştu. Minik yürekli öğrencilerin ise gözleri” emaneti en iyi şekilde koruyacağız “dercesine ıslıl ıslıl parlıyordu.

Hatice CANYURT ve Öğrencileri

CUMHURİYET'İN İZİNDE: 101 YILLIK YOLCULUK

2024 yılıydı. Türkiye Cumhuriyeti'nin 101. yılı coşkuyla kutlanıyordu Millet Cumhuriyet'in yüz bir yıllık başarılarını gururla anıyordu. Bu kutlamalar arasında küçük bir köyde, dedesiyle birlikte yaşayan dokuz yaşındaki Alperen'de vardı. Alperen, Cumhuriyet'in ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama yüz bir yıllık bir yolculuğun anlamını tam olarak kavrayamıyordu.

Bir akşam, Alperen dedesine dönüp, "Dede, Cumhuriyet ne demek? Neden bu kadar önemli?" diye sordu. Dedesi, Alperen'e sevgiyle baktı ve "Gel bakalım, sana bir hikaye anlatayım" dedi.

Dede, söze şöyle başladı: "Yıllar önce, bu topraklar zor zamanlar geçirdi. İnsanlar, işgale uğramış, özgürlüklerinden mahrum kalmıştı. O zamanlar, başta Mustafa Kemal Atatürk ve onun silah arkadaşları, bu milletin boyunduruk altında kalmayacağını tüm dünyaya göstermek için büyük bir mücadele verdiler. Bu mücadele, Kurtuluş Savaşı olarak anıldı ve sonunda milletimiz kazandı. Ama sadece düşmanı yenmek yetmezdi; ülkenin çağdaş ve güçlü bir devlet olması gerekiyordu. İşte bu yüzden 1923 yılında Cumhuriyet ilan edildi." Alperen, büyük bir merakla dedesini dinlemeye devam etti. Dede, Alperen'e anlatmaya devam etti: "Cumhuriyet, halkın kendi kendini yönettiği, özgürlüklerin, hakların ve adaletin teminat altına alındığı bir yönetim şeklidir. Atatürk ve silah arkadaşları, bu millete en değerli mirası, Cumhuriyet'i bıraktılar. 101 yıl boyunca bu topraklar, Cumhuriyet'in ışığında ilerledi. Okullar, hastaneler, fabrikalar kuruldu. Kadınlar, erkekler eşit haklar kazandı, bilim, sanat, teknoloji alanlarında büyük adımlar atıldı."

Dede, Efe'nin gözlerinin içine bakarak devam etti: "Cumhuriyet'in 101 yılı, sadece bir yönetim biçiminin değil, bir milletin küllerinden yeniden doğuşunun hikayesidir. Bu hikaye, her neslin taşıması ve gelecek kuşaklara aktarması gereken bir mirastır. Bugün senin burada, bu bayrak altında özgürce yaşayabilmen, Cumhuriyet sayesinde oldu. Cumhuriyet, bize bağımsızlık ve özgürlüğü getirdi. Ve bu 101 yıllık yolculukta, Türkiye birçok zorluğun üstesinden geldi. Ama her seferinde Cumhuriyet'in verdiği güçle ayağa kalktı. "Alperen, dedesinin anlattıklarından derin bir gurur duymaya başladı. "Dede," dedi heyecanla, "O zaman Cumhuriyet, bizim her zaman korumamız gereken en büyük hazinemiz, değil mi?"

Dede gülümsedi, "Evet, oğlum. Cumhuriyet, bu milletin kalbindeki en büyük hazinedir. Bizden sonra senin ve senin çocuklarının da bu mirası koruması, yaşatması gerekiyor. Cumhuriyet, sadece bir yönetim şekli değil, aynı zamanda bir yaşam tarzıdır. Bu yaşam tarzı; barışa, bilime, insan haklarına ve özgürlüğe dayanır. Ve bu değerler, her zaman korunmalıdır."

O akşam, Alperen, Cumhuriyet'in ne kadar değerli olduğunu bir kez daha anladı. Cumhuriyet'in 101. yılı, Alperen için sadece bir kutlama değil, aynı zamanda büyük bir sorumluluğun bilincine varma anı oldu. O günden sonra Alperen, dedesiyle birlikte Cumhuriyet'in değerlerini yaşatmak için elinden geleni yapacağına söz verdi.

Muhammed CENGİL ve Öğrencileri

BİR BAYRAM SABAHI

Sabah uyandığım da odamın penceresinden görünen caddeye baktım. Cade bayraklarla donanmıştı. Hemen annemin yanına koştum. "Anne, anne sokaklar bayrak dolu!" dedim. O sırada annemle babam kahvaltıyı hazırlamış bizi kahvaltıya bekliyorlardı. Annem "Yavrum bugün 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı." dedi. Kahvaltı yapmaya başladık. Az sonra dışarıdan sesler gelmeye başladı. Kahvaltımı bitirdim, hemen odama koşup kıyafetlerimi değiştirdim. Odamda bulunan bayrağımı elime alır almaz kapımızın önüne çıktım. Tabi ki ailemde peşimden geldi. Binlerce insan caddede ellerinde bayraklar, coşkulu bir şekilde İstiklal Marş'ımızı söylemeye başladık. O kadar gururlandım ki gözlerimden yaşlar yağmur yağıyormuşçasına akmaya başladı. Ellerimizde bayrağımız, göğsümüzde gurur "Bayramımız kutlu olsun." diyerek kutlamalara katıldık. Atatürk'ü, ordumuzun binlerce isimsiz şehitlerini, ordumuza desteğini esirgemeyen Anadolu'muzun genç, yaşlı, kadın, erkek kahramanlarının hepsini tek tek rahmetle andık. Bu kahraman millet karşısında hangi düşman durabilirdi ki? Hepsi Türk milletinin yenilmezliğini anladı ve ağır kayıplar vererek ülkelerine döndüler. Sonra düşündüm cumhuriyet bize ne getirdi? Ülkemiz kalkınmaya başladı. Yeni fabrikalar kuruldu. Hem insanlarımız iş sahibi oldu hem de ülkemizin yararına yeni şeyler üretmeye başladılar. Kadınlarımız eğitim görme, seçme ve seçilme gibi haklara sahip oldular. Bizi yönetecek kişileri kendimiz seçmeye başladık. Demokrasiye kavuştuk. Çiftçilerimize destek verildi. Zengin Anadolu topraklarından çeşit çeşit ürün elde edilmeye başlandı. Topraklarımızdan bereket fişkırdı. Böyle böyle daha nice yenilikler. Ben bunları düşünürken kahraman askerlerimiz tüm heybetleriyle yürüyüşe başladı. O nasıl bir gururdu anlatamam.

Seninle gurur duyuyorum vatanım, seninle gurur duyuyorum milletim. Yükseliyorsun. Bugünün küçükleri olan bizler el ele verip seni yükseltmeye devam edeceğiz. Sonsuza dek al bayrağımız göklerde dalgalanacak, hilal ve yıldızımız parlayacak.

Ayşe DURAN ve Öğrencileri

İLİMİN IŞIĞINDA CUMHURİYET

Ben bir ortaokul öğrencisiyim. 29 EKİM CUMHURİYET BAYRAMI' na yaklaştığımız bu günlerde içim içime sığmıyor, çok heyecanlanıyorum. Cumhuriyetin bize kazandırdığı hak ve özgürlükleri öğretmenlerimiz derslerde anlattıkça daha iyi anlıyorum. Cumhuriyet sadece bir yönetim şekli değilmiş. Kurtuluş Savaşı ile yok olmak üzere olan bir milletin yeniden doğuşu imiş. Kendi kendini yönetme hakkına sahip olması demekmiş. Her alanda ülkemizin kalkınması, gelişmesi demekmiş.

Öğretmenlerimiz derslerin de konularla ilgili olan Atatürk ün sözlerini söylüyor, bizim de bu sözlerin üzerinde düşünüp konuşmamızı istiyorlardı.

Atatürk' ün "Hayatta en hakiki mürşid ilimdir. " sözü beni heyecanlandırdı. En doğru yol gösterici ilimdir diyordu Mustafa Kemal Atatürk.

Eğer güçlü bir millet olmak istiyorsak, bilimi rehber almalıyız. Fen ve teknolojiye önem vermeliyiz. Gelişmiş ülkelerin seviyesine ülkemizi çıkarmak için fen ve teknoloji alanında ileri gitmemiz gerektiğini söylüyordu bize Atatürk.

Düşündüm ben ülkem için ne yapabilirim diye. Kendime nasıl bir meslek seçmeliyim ki ülkemizi fen ve teknoloji alanında daha ileriye taşımak için çalışanlara ben de katılayım.

Uzay beni hep heyecanlandırıyor, uzayı hep merak ediyorum. Şimdi hayallerimi uzay çalışmalarıyla ilgili olarak kurmaya başladım. Astronot olarak uzaya gitmeyi, orada araştırmalar yapmayı hayal ediyorum. Gökyüzü artık benim daha çok ilgimi çekiyor. Atatürk'ün "İstikbal göklerde dir." sözünü düşündüm. Bu alanda eğitim alıp uzmanlaşmak, yıldızları incelemek, keşifler yapmak istiyorum.

Cumhuriyetin ışığın da ülkemizin ilerlemesi için çalışmalar yapmak istiyorum.

Cumhuriyetin ışığı ile aydınlandı dünyamız.

Cumhuriyet bilimle daha aydınlık.

Yaşa var ol Cumhuriyet

Binlerce yıl yaşa Cumhuriyet

Bugün cumhuriyetin 101. Yılı'nı bütün ülke olarak sevinç ve coşkuyla kutladık.

"Ne Mutlu Türk'üm Diyene " MUSTAFA KEMAL ATATÜRK.

Ayşe ÇALHAN ve Öğrencileri

CUMHURİYET BAYRAMI'NDA BİR GÜN

Küçük Efe, sabah erkenden gözlerini açtı. Bugün özel bir gündü; Cumhuriyet Bayramı'ydı! Sokaklar, balkonlar okullar ve dükkânlar kırmızı beyaz Türk bayraklarıyla süslenmişti. Sanki her yer bir gelin gibi süslenmiş, ıslıl ıslıl olmuştu. Efe, sevinçle yatağından fırladı. Annesi, ona kırmızı beyaz bir tişört giydirip eline küçük bir bayrak verdi. "Hazır mısın, Efe?" diye sordu. Efe, gözleri parlayarak "Hazırım!" dedi. Bayrağını gururla sallıyordu. Efe, annesiyle birlikte parka doğru yürüdü. Yolda, herkesin elinde bayraklar vardı. Çocuklar neşeyle koşuyor, büyükler mutlu mutlu gülümsüyordu. Parka vardıklarında sahnenin etrafında büyük bir kalabalık toplanmıştı. Sahne rengârenkti; her yer kırmızı beyaz balonlarla süslenmişti. Çocuklar halk oyunları oynuyor, şarkılar söylüyordu. Efe, bir öğretmenin sahneye çıkıp konuşmaya başladığını gördü. Öğretmen, "Bugün Türkiye'mizin doğum günü, çocuklar! 101 yıl önce, büyük liderimiz Mustafa Kemal Atatürk, Cumhuriyet'i ilan etti. Atatürk, halkın özgür yaşaması için çok çalıştı ve Cumhuriyet'i kurdu," dedi. Efe çok meraklanmıştı. Annesine dönüp, "Anne, Cumhuriyet ne demek?" diye sordu. Annesi gülümseyerek yanıtladı: "Cumhuriyet demek, özgürce yaşamak demek. Herkesin fikrini söyleyebildiği, birlikte kararlar verdiğimiz bir ülke demek. Atatürk, bize bu özgürlüğü hediye etti."

Efe annesini dinlerken içinde bir mutluluk dalgası hissetti. Sahneye bir çocuk korosu çıktı ve "İzindeyiz Atam" şarkısını söylemeye başladı. Efe, bayrağını sallayarak şarkıya katıldı. Herkes hep bir ağızdan şarkıya eşlik ediyordu. Sanki bütün şehir aynı kalpten şarkı söylüyordu!

O akşam, Efe ve ailesi evlerinin balkonuna çıktı. Gökyüzünde rengârenk havai fişekler patladı. Efe'nin gözleri pırıl pırıldı. "Ne güzel bir gün!" diye düşündü. Annesi ona sarılarak "Her yıl bu mutluluğu yaşayacağız, Efe. Cumhuriyet bizim en büyük hazinemiz," dedi.

O gece Efe, rüyasında Atatürk'ü gördü. Atatürk ona el sallıyor ve gülümsüyordu. Efe, kalbinde Cumhuriyet sevgisiyle uykuya daldı. Şimdi her Cumhuriyet Bayramı'nı sabırsızlıkla bekleyecekti.

Betül YUMRUTEPE ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Sessiz bir köy sabahıydı. Dağların arasında kalan bu küçük köyde herkes erkenden uyanır, tarlaya gitmek için hazırlanırdı. Fakat o gün sabah farklıydı. Herkesin gözü köy meydanına dikilmiş, sessizlik içindeydi. Köyün en yaşlısı, Ali Dede, bastonuna dayanarak evinin önünde durmuş, gözleri dolu dolu, uzaklara bakıyordu. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı gelmişti ama içinde büyük bir hüznü vardı.

Gençler meydana toplanmış, Cumhuriyet'in ilanını kutlamak için hazırlık yapıyordu. Bayraklar asılmış, çocuklar şarkılar söylüyordu. Ancak Ali Dede'nin aklı yıllar öncesine, 1923'e gitmişti. O gün Cumhuriyet'in ilanını duyduğunda, onun için hayat çok farklıydı.

Ali Dede, o yıllarda genç bir askerdi. Kurtuluş Savaşı'nın son zamanlarında cepheye savaşmış, vatani için canını ortaya koymuştu. Siperlerde geçirdiği uzun günler, bombaların patladığı, arkadaşlarının bir bir şehit olduğu o karanlık anlar, hâlâ rüyalarına giriyordu. Ama onu en çok yaralayan, yanındaki en yakın dostu Hasan'ın son anlarıydı. Hasan, Ali'nin çocukluk arkadaşıydı. Birlikte büyümüş, aynı topraklarda koyun gütmüş, aynı okula gitmişlerdi. Savaşa da birlikte gitmişlerdi. Bir sabah düşmanın saldırısı altında kaldıklarında, siperler daralmış, kaçacak yer kalmamıştı. Hasan, Ali'ye dönüp, "Bu vatan bizim, Ali. Gitmek yok! Son nefesimize kadar buradayız," demişti. O sırada bir bomba sesi duyuldu. Hasan, Ali'nin kollarına yığıldı. Kanlar içinde gözleri Ali'ye bakarken, "Cumhuriyet geliyor, Ali... Dayan. Biz görmesek de çocuklarımız görecek..." dedi ve son nefesini verdi. Ali, o anı hiç unutmadı. Hasan'ın o son bakışı, ona verdiği sözü hep hatırlıyordu. Cumhuriyet'in ilan edildiği gün ise Ali için hem sevinç hem de derin bir acıydı. Hasan haklıydı; Cumhuriyet gelmişti, ama onu görememişti. O gün Ali, Atatürk'ün Cumhuriyet'in ilanını duyurduğu haberi aldığı anda, sevinç gözyaşlarına karışan hüznü gözyaşlarıyla toprağa diz çökmüş, dostu Hasan'ı anmıyordu. O günden sonra her 29 Ekim'de, Ali Dede bayrağı en yüksek yere asar, gözleri dolu dolu o günü hatırlardı. Köydeki çocuklar onun etrafına toplanır, "Ali Dede, neden her Cumhuriyet Bayramı'nda gözlerin doluyor?" diye sorarlardı. O da sessizce gülümser, "Çünkü bu bayrak altında özgürce yaşamının bedeli çok ağırdı çocuklar. Hasan'ı hatırlarım her bayram. Onun için asarım bu bayrağı," derdi. O gün, köyde Cumhuriyet coşkusu yaşanırken, Ali Dede yine o eski yerine oturmuştu. Bayrakları izlerken gözlerinden yaşlar süzülürdü. Artık yaşlanmış, bastonuna yaslanmıştı, ama gözlerinde hâlâ o savaş meydanının izi vardı. Gözlerini kapattı ve Hasan'ın son sözlerini bir kez daha hatırladı: "Cumhuriyet geliyor, Ali..." Ali Dede o sabah köy meydanına gitmedi. Evinin önünde otururken, çocuklar bayraklarla yanına geldiler. Bir çocuk, dedesine bakıp, "Ali Dede, Cumhuriyet Bayramı'nı kutluyoruz, neden buradasın?" dedi.

Ali Dede gözlerini açtı, gözleri dolmuştu ama gülümsüyordu. “Kutluyoruz evlat, kutluyoruz... Ama her kutlamada bir de hatırladıklarımız var. Bu bayraklar, bu özgürlük, bizim kaybettiklerimizle var oldu. Cumhuriyet öyle kolay kazanılmadı.”

Çocuklar, Ali Dede'nin elini tuttular. İçlerinden birinin gözü bayrağa kaydı. “Bunu asnak için yardım edelim mi Ali Dede?”

Ali Dede başını salladı. Genç eller bayrağı direğe doğru taşıdı. Bayrak gökyüzünde dalgalanırken Ali Dede gözyaşlarını tutamadı. “Hasan, bak... Cumhuriyet gerçekten geldi,” diye fısıldadı kendi kendine. Gözlerinden süzülen yaşlar, bir milletin kaderini değiştiren o büyük bedelin sessiz hatırlatıcısıydı.

O sabah köyde herkes Cumhuriyet'i kutladı ama Ali Dede'nin gözlerinde dalgalanan bayrak ve Hasan'ın hatırası, köyün gençlerinin kalbine derin bir hüznün ve minnet bıraktı. Cumhuriyet bir bayramdı, ama aynı zamanda bir hatıraydı.

Raziye SEVİN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Günlerden perşembeydi, dış ağrım düşman başına! Cuma sabahı kalkıp ilk işim dışçıye gitmek oldu. AVM Caddesi'nin her tarafı kapatılmıştı. Kendi kendime, “Bu ne, sanki yıkım yapılacak gün mü yok?” dedim. Arabayı bırakıp yanımda 8 yaşındaki oğlumla koşar adımlarla dışçıye doğru gidiyorduk. Ana caddeye çıktığımızda her tarafta şanlı bayrağımız dalgalanıyordu. Şaşırdım: “Bu da neyin nesini?” diye düşündüm. Askerlerimiz, polislerimiz, Vali Bey, müdürler ve askeri bandonun sesleri her yanı doldurmuştu.

O sırada oğlum, “Baba, dur! İstiklal Marşı!” dedi. Dış ağrısından ne olduğunu fark edememişim. Hep birlikte saygıyla İstiklal Marşımızı okuduk. O anda askerlerimiz ve polislerimiz muhteşem bir performansla gösterilerini yapmaya başladılar. Ben de ayakta onları alkışladım, hayranlıkla izliyordum. Tam o sırada telefonum çaldı, dış doktorum arıyordu. “Mustafa Bey, Cumhuriyet Bayramı provası bitti. İsterseniz gelebilirsiniz, tedavinizi yapalım,” dedi. Meğer doktor, penceresinden beni izliyormuş. O muhteşem gösteriyle dış ağrımı unuttuğum.

Cumhuriyetimiz çok yaşa!

Mustafa YAMAN ve Öğrencileri

EN GÜZEL CEVAP

Bozkır... Ömer... Uçsuz bucaksız bir bozkırda dünyaya gelmişti. Kendini bildi bileli tarlalarda çalışıyordu. Hem yetim hem de öksüzdü. Bu dünyada bir tek küçük kız kardeşi Elif'le kalmıştı. Babasını hatırlamıyor annesi de kardeşi henüz 4 yaşındayken bu dünyadan göçüp gitmişti. Annesinin uzaktan bir akrabasının yanında kalıyorlardı. Mustafa Dayı evini, Hüsne Teyze kalbini açmıştı iki küçük yetime.

Onların bu büyük iyiliklerinin karşısında Ömer'in beli daima büküktü. Ömer her sabah gün aydınlanmadan uyanıyor Mustafa Dayı ile tarlaya gidiyordu. Dinlenmek nedir bilmeden ne iş olursa yapıyordu. O gün iş yoksa dahi tarlanın taşım seçiyordu. Ömer çok çalışmalıydı ve kardeşine bakmalıydı. Kimseye yük olmamalıydılar.

Ömer okula gitmiyordu. Okuma yazması da yoktu. Okula gitmeyi çok istiyordu ama Mustafa Dayı'nın da kimsesi yoktu. İşleri kim görecekti? Köyde 'Kızlar okur muymuş' diyenlere karşı kulak tıkayarak Mustafa Dayı, Elif'i okula gönderdi. Ömer'in vefa borcu katlanarak artmıştı ama Elif okuyacaktı. Ömer, Elif'i her sabah kendisi uyandırıyor. Çantasını taşıyordu yarı yola kadar. Elif okula gittikçe evdeki herkes çok mutlu oluyordu. Evde okuma yazma bilen birisi olacaktı. Gurbetten gelen mektupları okutmak için muhtara gitmeye gerek kalmayacaktı.

Elif çok çalışkandı. Sınıfta okumayı ilk Elif sökmüştü. Öğretmeni Elif'in boynunu hiç bükük bırakmadı. Elif'i çok seviyordu ve şefkatini ondan hiç esirgemedi. Elif 'Peki'yi' derece ile ilkokulu bitirdi. Ortaokul için kasabaya gitmesi gerekiyordu. Ömer, Elif'in ortaokula kaydını kendisi yaptırdı. Elif çok başarılı bir öğrenciydi ve ortaokulu bitirirken de hiç zorlanmadı. Elif'in tek zorlandığı konu; abisinin seneden seneye nasır tutan ellerine bakmaktı.

Zaman geçti...

Elif'in Sağlık Lisesi'ni bitirip hemşire olduğu sene Ömer ilk tarlasını satın aldı. El kapısında rençberlik yapmak artık bitmişti. Elif görevine başladıktan sonra ağabeyine ilk hediyesini aldı. Aldığı traktör ağabeyinin kendisi için yaptıklarının karşılığı asla olamazdı ama Ömer artık kendi tarlasını sürerken belini bükmeyecekti. Koskoca bozkırda 'Kızlar okur muymuş?' diyenlere cevabını Elif ağabeyinin yanında traktörle köye girerken vermişti.

Hatice OKUMUŞ ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Bir zamanlar, Anadolu'nun küçük bir kasabasında Ali adında bir çocuk yaşardı. Ali, çalışkan ve meraklı bir çocuktur; ailesinin geçimine yardım etmek için gündüzleri tarlada çalışır, akşamları ise gaz lambasının ışığında okuma yazma öğrenirdi. Köyde çok az kişi okuma yazma biliyordu, çünkü eğitim yalnızca büyük şehirlerde vardı ve köylere ulaşmak zordu. Ali, bir gün kendisinin de gidip öğrenim görebileceği günlerin hayalini kurardı. O yıllarda, Osmanlı İmparatorluğu'nun son günleriydi. Ülke zorlu bir savaşın içindeydi; her yerde yokluk ve umutsuzluk hakimdi. Ali, büyüklerinden işgal haberlerini dinledikçe, bu durumun nasıl değişeceğini düşünürdü. Kasabadaki yaşlılar, "Bir gün bağımsız olacağız, halkın kendini yöneteceği günler gelecek," diye umutla konuşurlardı. Bir gün Ali, kasabaya gelen bir haberciyle Atatürk ve arkadaşlarının Kurtuluş Savaşı'nı başlattığını duydu. Herkes heyecan içindeydi. Atatürk, halkın desteğiyle vatani işgalcilerden kurtaracak ve yeni bir düzen kuracaktı. Ali'nin babası da bu savaşa katılmaya karar verdi. O gün, babasının cepheye uğurlandığı anı Ali hiç unutmadı. Aylar geçti ve sonunda güzel haberler gelmeye başladı. Türkiye'nin işgalden kurtulduğu, zafer kazanıldığı ilan edildi. Ama iş bununla bitmemişti; şimdi milletin kendini yöneteceği yeni bir düzen kurulacaktı. Ali'nin köyünde herkes bu yeni düzenin nasıl olacağını merak ediyordu.

29 Ekim 1923 günü, Ali ve ailesi radyodan önemli bir duyuru dinledi. Mustafa Kemal Atatürk, Cumhuriyet'i ilan etmişti. Ali ilk başta bunun ne anlama geldiğini tam kavrayamasa da, büyüklerin gözlerindeki sevinçten bunun çok değerli bir şey olduğunu anladı. Artık padişahın değil, halkın seçtiği liderlerin ülkeyi yöneteceğini öğrenmişti. Bu, herkesin eşit olduğu, özgürce yaşadığı, fikrini söyleyebildiği bir ülke demektir. Cumhuriyet'in ilanından sonra, Ali'nin köyüne de öğretmenler gönderildi. İlk kez bir okul açıldı ve Ali büyük bir sevinçle okula gitmeye başladı. Yıllardır hayalini kurduğu gibi, okumayı ve yazmayı öğreniyordu. Yeni Cumhuriyet'in ilk gençleri olarak, Ali ve arkadaşları çok çalışacak, ülkelerini daha güzel bir yer haline getireceklerdi. Yıllar sonra Ali, Cumhuriyet'in ne kadar büyük bir armağan olduğunu daha iyi anladı. Artık çocuklar eşit bir şekilde okula gidiyor, düşüncelerini özgürce ifade ediyor, seçme ve seçilme hakkına sahip oluyordu. Ali'nin hayalleri, Cumhuriyet'in verdiği güçle gerçek olmuştu. Ve her 29 Ekim'de, ailesiyle bayram coşkusuyla dolu bir gurur içinde Türk bayrağını gökyüzüne asarken, Cumhuriyet'in bir milletin özgürlüğü ve bağımsızlığı için ne kadar değerli olduğunu bir kez daha hatırlıyordu. İşte Ali'nin Cumhuriyet hikayesi, bir çocuğun hayalleriyle başlayıp bir milletin özgürlüğüyle tamamlanan bir kahramanlık destanıydı.

Selvi GÜKÇE ve Öğrencileri

CUMHURİYET GÜNEŞİ

Güzel bir 29 Ekim sabahıydı. Ata ve ailesi için özel bir gündü. Çünkü bugün Ata okulda CUMHURİYETİMİZİN 101.yılı kutlamalarında “Cumhuriyet Güneşi” oratoryosunda görevliydi. Heyecanla kahvaltılarını yapıp annesi, babası, ablası, büyükanne ve büyükbabasıyla yola koyuldular.

Ata'nın okuluna doğru sohbet ede ede yürüyorlardı. Okulun yakınlarında yol kenarında kaldırıma oturmuş ağlayan bir çocuk gördüler. Emekli bir öğretmen olan Ata'nın dedesi Kemal Amca çocuğun yanına giderek neden ağladığını sordu. Çocuk yarım yamalak Türkçesiyle ülkesini, mahallesini, okulunu ve arkadaşlarını çok özlediğini; sokakta ellerinde kırmızı al bayrakla bayram kutlamaya giden çocukları görünce duygulandığını; onların okullarında kutlamalar yapıp eğlendiklerini anlattı. Kemal Amca ona adım sorduğunda adının Meheydi olduğunu ve Suriye'den geldiğini; arkadaşlarından, evinden ve okulundan uzakta kendisini çok yalnız hissettiğini söyledi. O sırada okulun bahçesinden 10.Yıl Marşı coşkuyla çalmaya başladı. Ata onu okulundaki gösteriye davet etti. Meheydi çok mutlu oldu ve birlikte coşkuyla CUMHURİYETİN 101.yılını kutladılar. Ata tören sonunda ona en kısa zamanda okuluna ve arkadaşlarına kavuşursun temennisinde bulundu ve evlerine dönmek üzere ayrıldılar.

Kemal Amca” insanın vatanından ayrılması çok üzücü. Siz çocuklar çok çalışarak bu vatana ve cumhuriyete sahip çıkacaksınız. Vatanimizi çağdaş uygarlık seviyesine çıkararak ülkemizi kalkındıracağız” dedi.

Ben Aras Egehan, ben Yavuz Kağan, ben Mehmet Arda, ben Abdülhamid Han, ben Ahmet Kaan, ben Ali Eren, ben Mustafa Salih, ben Asel Nehir, ben Burak, ben Elif Hira, ben Ecrin Masume, ben Emre Özcan, ben Elif, ben Esmâ, ben Eyüp Batu, ben Göktuğ, ben Hira, ben Mihrimah, ben Mustafa Uras, ben Ömer Asaf, ben Rengin, ben Salih, ben Yaren Duru, ben Zehra Ece, ben Semih Erdem, ben Zeynep Sena, ben Zeynep Ece, ben Duruşah, ben Hasan Cihan, ben Hilal Azra, ben Eymen, ben Ahsen, ben Ecrin, ben Duru Leyla, ben Eymen Arda, ben Aymira Ecrin, ben Cemil Mert, ben Hızır Ali bizler CUMHURİYETİN 101.yılında ilkokula başlayan çocuklar olarak başta Miyase öğretmenimiz ve tüm öğretmenlerimizden öğrendiğimiz bilgiler ışığında gelecekte her birimiz kendi öykümüzü yazarak, ATAMIZIN bize emanet ettiği bu CUMHURİYETİ sonsuza kadar yaşatacağız.

Miyase ÇOBAN ve Öğrencileri

CUMHURİYET'İN RENKLERİ

Çok eski zamanlarda şirin bir köyde, Ayda adında bir çocuk yaşarmış. Ayda, renkli hayalleri olan neşeli bir çocukmuş. Her sabah, uyanır uyanmaz pencereden dışarı bakar, gökyüzünün mavi rengini, ağaçların yeşilini ve çiçeklerin pembe ve kırmızı renklerini seyredermiş.

Bir gün, öğretmeni sınıfta Cumhuriyet'in önemini anlatıyormuş. "Cumhuriyet, halkın kendi kendini yönetmesidir." demiş öğretmeni. Ayda, "Peki, bu nasıl oluyor öğretmenim?" diye sormuş. Öğretmeni gülümseyerek, "Birlikte bir resim yapalım. Renklerimiz kullanarak Cumhuriyet'i anlatacağız!" demiş. Ayda, çok heyecanlanmış. Öğretmenin rehberliğinde, sınıftaki tüm çocuklar büyük bir resim kâğıdını paylaşmışlar.

İlk olarak, mavi renkle gökyüzünü boyamışlar. Mavi, özgürlüğü simgeliyormuş. Sonra, yeşil rengi kullanarak birçok ağaç yapmışlar. Yeşil, umut ve büyümeyi temsil ediyormuş. Ardından, sarı ve kırmızı çiçekleri eklemişler. Sarı, neşeyi; kırmızı ise cesareti anlatıyormuş. Ayda, "Cumhuriyet, birlikte çalışmak demekmiş." deyince arkadaşları da Ayda'yı onaylar biçimde başını sallamış. Her biri kendi hayallerini resim kâğıdına eklemiş. Kimisi mutluluğu, kimisi barışı, kimisi özgürlüğü, kimisi de dürüstlüğü resmetmiş. Resim tamamlandığında, öğretmenleri, "Gördünüz mü? Cumhuriyet, bizim rengimizdir. Hep birlikte, farklılıklarımızla güçlü oluruz!" demiş. Ayda, sınıf arkadaşlarıyla birlikte yaptıkları resmi eve götürmüştü. Annesi, resmi görünce çok mutlu olmuş. "Harika bir iş çıkarmışsınız güzel yavrum bu hazırlamış olduğunuz resim, Cumhuriyet'in değerlerini gösteriyor" demiş. O günden sonra, Ayda ve arkadaşları, Cumhuriyet'in renklerini her zaman hatırlamışlar.

Her yıl 29 Ekim'de, Cumhuriyet Bayramı'nı kutlamak için büyük bir eğlence yapmış, renkli balon, müzik ve dans ile dolu bir gün geçirmişler. Ayda, Cumhuriyet'in sadece bir kelime olmadığını, aynı zamanda bir duygu ve birliktelik olduğunu anlamış. Herkesin farklı olabileceğini ama bir arada, el ele vererek daha güçlü olabileceklerini öğrenmişler böylece. O günden sonra Ayda ve arkadaşları, Cumhuriyet'in renklerini hep canlı tutmuşlar.

Esengül İSPİR ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Günümüz Türkiye'sinde, Efe adında küçük bir çocuk, her sabah bayrağını özenle selamlayarak okula giderdi. Bir gün, öğretmeni ona 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı hakkında konuşacaklarını söyledi. Efe, Cumhuriyet'in anlamını az çok bilse de bunun neden bu kadar önemli olduğunu tam olarak anlamıyordu. Derste, öğretmeni "Cumhuriyet, özgürlüğümüzün, bağımsızlığımızın, ve halkın kendi kendini yönetme hakkının simgesidir," dedi. Ancak bu açıklama Efe'ye biraz soyut geldi; o gün eve gittiğinde dedesiyle oturup bunun ne anlama geldiğini daha ayrıntılı sormak istedi.

Efe'nin dedesi Ahmet Dede, eski topraklardandı. Cumhuriyetin ilan edildiği yıllarda çocuk olsa da o günleri anlatılanlardan, yaşananlardan, kulaktan kulağa aktarılan hikayelerden biliyordu. Dede ile torun, kahvelerini içerken Efe, "Dede, Cumhuriyet ne demek? Neden bu kadar önemli?" diye sordu. Ahmet Dede gülümsedi ve eski günlere dalarak anlatmaya başladı.

"Bak Efe," dedi dedesi. "Bir zamanlar bu ülkenin kaderi bir avuç insanın elindeydi. Halkın çoğu okumaz-yazmazdı, eğitim çok zordu. Söz hakkımız, özgürlüğümüz kısıtlıydı. Büyük bir savaşın içinde yoklukla, açlıkla mücadele ediyorduk. O zamanlar Atatürk ve arkadaşları, bu milletin de bağımsızca yaşama hakkı olduğunu, halkın kendi liderini seçebilmesi gerektiğini düşündü ve bu düşünceyle yola çıktılar."

Efe heyecanla, "Peki ya sonra?" diye sordu.

"Sonra, Kurtuluş Savaşı başladı. Halk kenetlendi, ellerinde ne varsa o yoklukta vatan için seferber oldu. Kadın, erkek, genç, yaşlı demeden herkes cepheye ya da cepheye destek vermek için çalıştı. Atatürk, işte bu halkın bağımsızlık ateşini görünce, zafer kazandığımızda bir şeyin çok net olduğunu anladı: Bu ülke, halkın kendi kendini yönettiği bir ülke olmalıydı. Ve 29 Ekim 1923'te, Cumhuriyet ilan edildi. Artık yönetimde herkesin söz hakkı vardı."

Efe düşünceli bir şekilde, "Yani dedem, biz aslında Cumhuriyet sayesinde mi okula gidebiliyoruz?" diye sordu.

Ahmet Dede gülümseyerek, "Evet, Efe. Senin bugün eşit bir şekilde eğitim alabilmen, istediğin gibi hayaller kurabilmen, seçme ve seçilme hakkına sahip olabilmen hep Cumhuriyet sayesinde. Cumhuriyet demek, halkın her bireyinin özgürce kendi yolunu seçebilmesi demektir. Atatürk, 'Cumhuriyeti biz kurduk, onu yaşatacak olan sizlersiniz' dediğinde işte bunu kastetmişti." O gün Efe, Cumhuriyet'in anlamını çok daha iyi kavradı. Sadece tarihte yaşanmış bir olay değil; dedesinin anlattığı o hikaye, bugün onun okuluna gitmesini, hayaller kurmasını, kendine güvenle bakmasını sağlayan bir mirastı. Efe, 29 Ekim'de, Cumhuriyet'in coşkusunu büyük bir gururla yaşadı. Dedesiyle birlikte Türk bayrağını evlerinin balkonuna astılar ve Efe, bu mirası yaşatacağına kendi kendine söz verdi.

Her 29 Ekim'de, Ahmet Dede ve Efe, Cumhuriyet'in önemini bir kez daha anımsayarak, geçmişle bugünü birleştiren bu bağı hep canlı tuttular. Ve Efe, bir gün kendi çocuklarına da bu hikayeyi anlatacağına inanıyordu; çünkü Cumhuriyet, geçmişin hatırası ve geleceğin güvencesiydi.

Şükriye İMRAK ve Öğrencileri

ATATÜRK RÜYAMDA

Saat neredeyse 10'a geliyordu. Annem odama gelip artık yatmamı, yarın erken kalkacağım için uykumu almam gerektiğini söyledi. Birbirimize iyi geceler öpücüğü verdikten sonra pijamalarımı giyip yatağıma uzandım. Sonra bir ara kalkıp camdan bakmak istedim. Gökyüzü öyle güzeldi ki, sanki ekim değil temmuz ayıydı. Yıldızlar bana bir bir göz kırpıyordu. Anlaşılan yarın için onlarda bugünden heyecanlılardı. Tıpkı Atatürk gibi. Atatürk'te 28 Ekim 1923 günü arkadaşlarına "Efendiler yarın Cumhuriyeti ilan edeceğiz." demişti. Heyecandan olsa gerek bir gün daha dayanamamıştı. Yarın yapılacak bayram kutlamaları için ben de çok heyecanlıydım. Şiirimi ezberlemiş, gösterilerdeki hareketlerime çok çalışmışım. Yarın beni izlemeye annem, babam, abim ve ninemle dedem de gelecekti. İnşallah beğenirler diye düşünerek tekrar yatağıma uzandım. Tam gözlerim kapanır gibi olmuştu ki bir sesle irkildim. Annemin kahvaltı hazır demesi ile kalkıp elimi yüzümü yıkadım. Kahvaltıdan sonra arabayla tören alanına gittik. Ninemle dedem çoktan yerlerine oturmuşlardı. Onlara el sallayıp yerime geçtim. Biraz sonra tören başlayacaktı. Ben de heyecandan yerimde duramıyor , içimden şiirimi tekrar ediyordum. Tam o sırada ninemlerin önünde oturan sarı saçlı, mavi gözlü, geniş alınlı, kalın kaşlı biri gözüme çarptı. Ama bu nasıl olur? Bu Atatürk' tü. Bana bakıp gülümsüyor, sanki heyecanım için beni teselli ediyordu. Arada sırada arkasına dönüp dedemlerle konuşuyordu. Gördüklerime inanmıyordum. Tam o anda benim sıram gelmişti. Şiirimi okurken ondan gözlerimi alamıyordum. Halk oyunlarından sonra diğer gruplarda gösterilerini tamamladılar ve bayram sona erdi. Atatürk bizi coşkuyla ayakta alkışladı. Ben, annem ve babamın yanına koşarak gittiğimde onlar da bize doğru geldiler. Atatürk benim başımı okşayarak gösteriyi çok beğendiğini söyledi ve beni kucakladı. Hep bir ağızdan "Yaşasın Cumhuriyet" diye bağırдық. O sırada babamın sesiyle uyandım. Gördüklerimin rüya olduğunu anladım. Atatürk'ü rüyada bile olsa görmek beni çok mutlu etti.

Saniye ÖZEN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Elif, Cumhuriyet Bayramı hazırlıklarının başladığı o gün okuluna büyük bir heyecanla gitmişti. Sınıflar, Türk bayraklarıyla süslenmiş, Atatürk posterleri tüm koridorları doldurmuştu. Her yıl olduğu gibi, Cumhuriyet'in anlam ve önemini anlatacakları bir kutlama programı düzenlenecekti. Öğretmenleri, Elif'e konuşma yapması için sınıf adına söz hakkı verdiğinde, Elif çok mutlu olmuş ama biraz da heyecanlanmıştı. Cumhuriyet'in yenilmezliği hakkında etkileyici bir konuşma yapmak istiyordu. Fakat nereden başlayacağını bilemiyordu. Eve döndüğünde, hazırlık yapmak için dedesinin yanına gitti. Dedesi emekli bir öğretmendi ve Elif'e her zaman Atatürk ve Cumhuriyet hakkında hikayeler anlatırdı. Elif, dedesine dönerek, "Dede, öğretmenim bana Cumhuriyet Bayramı için konuşma yapma görevi verdi. Cumhuriyet'in yenilmezliğini anlatmam gerekiyor, ama nasıl yapacağımı bilemiyorum," dedi. Dedesinin gözleri parladı. Derin bir nefes alarak, "Bak, Elif," dedi, "Cumhuriyet'in yenilmezliği, bu milletin bağımsızlığa ve özgürlüğe olan tutkusundan gelir. Atatürk ve silah arkadaşları, o zorlu günlerde tüm dünyaya karşı savaşarak, bir milletin yeniden doğmasını sağladı. Cumhuriyet, halkın kendi kendini yönetme iradesidir. Bir milletin böyle büyük bir özgürlük sevdası varsa, hiçbir kuvvet onu yenemez." Elif, dedesinin sözlerinden çok etkilenmişti, ancak daha fazla şey öğrenmek istiyordu. "Peki, dede, gerçekten de hiçbir şey Cumhuriyet'i yıkamaz mı?" diye sordu. Dede, gözlerini Elif'e çevirdi ve gülümsedi. "Hiçbir şey," dedi. "Çünkü Cumhuriyet bir fikir, bir inançtır. Zor zamanlardan geçsek bile, bu ülkenin her ferdinin kalbinde Cumhuriyet ateşi yanıyor. Unutma Elif, Cumhuriyet'i koruyan sadece askerler değil; öğretmenler, öğrenciler, işçiler, anneler, babalar... Hepimiziz. Birlik olduğumuz sürece Cumhuriyetimiz yenilmezdir." Elif, dedesinin anlattıklarını not aldı ve ertesi gün heyecanla konuşma yapmaya hazırıldı. Bayraklarla süslenmiş bahçede sıra arkadaşlarının karşısına çıktığında, dedesinin sözlerini bir bir anımsayarak konuşmasına başladı: "Cumhuriyet, bir milletin hürriyet sevdasının simgesidir. Bugün burada özgürce konuşabiliyorsam, okula gidebiliyorsam, haklarımı savunabiliyorsam, bunu Cumhuriyet'e borçluyum. Atatürk, Cumhuriyet'i bize en büyük emanet olarak bıraktı ve dedi ki, 'Benim en büyük eserim Cumhuriyet'tir.' Cumhuriyet bizim inancımız, umudumuz ve geleceğimizdir. Birlik olduğumuz sürece Cumhuriyetimiz daima var olacak ve hiçbir şey onu yıkamayacak." Elif'in konuşması herkesi duygulandırdı. Tüm okul, Cumhuriyet'in yenilmezliğini ve kendilerine kattığı özgürlüğü bir kez daha anımsayarak bu önemli günü büyük bir coşkuyla kutladı. O günden sonra Elif, Cumhuriyet'in yalnızca bir yönetim şekli değil, kendi içinde taşıdığı yenilmez bir ruh olduğunu daha iyi anladı.

Yasemin GÜLER ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Yağz, dedesiyle sohbet etmeyi çok severdi. Dedesinin yaşanmış hikayeleri, ona adeta masallar gibi gelirdi. Bir gün Cumhuriyet Bayramı arifesinde, dedesi, Yağz'ı yanına çağırdı. Gözlerinde o derin anlamla, "Bugün sana bir hikaye anlatacağım, evlat," dedi. Yağz heyecanla dedesinin yanına oturdu, gözlerini ona dikti ve onu dikkatle dinlemeye başladı. Dedesi derin bir nefes aldı, gözleri uzaklara, o günlere daldı: Evlat, sen şimdi özgürlüğün ne demek olduğunu belki anlamıyorsun, ama bir zamanlar bu topraklar esaret altındaydı. Birinci Dünya Savaşı'nın sonunda her yer işgal altına alındı, Osmanlı Devleti iyice zayıflamıştı. Anadolu'nun her köşesi düşman çizmesi altında, halk ise çaresizlik içindeydi. Bizden geriye bir umut, bir inanç, bir avuç cesur insan kalmıştı." Yağz, dedesinin bu sözlerinden derin bir hüzün hissetti. "Dede, sonra ne oldu? Nasıl başardınız?" diye sordu heyecanla. Dedesi gülümsedi ve devam etti: "Sonra Mustafa Kemal Atatürk, Samsun'a çıkarak halkı bağımsızlık mücadelesine çağırdı. O günlerde her şeyimizi kaybetmiş gibi görünüyorduk, ama bir şeyden vazgeçmedik: özgürlük arzusundan. Kadınıyla erkeğiyle, yaşlısıyla genciyle tüm halk el ele verdi. Bizim de köyden gençler cepheye koştu. Annenin sırtında mermi taşıdığı, çocukların bile yürekleriyle destek olduğu bir savaştı bu." Yağz'ın gözleri dolmuştu. "Peki ya sen, sen de savaşa katıldın mı, dede?" diye sordu. Dedesi hafifçe gülümsedi ve elini Yağz'ın omzuna koyarak, "Ben o zaman henüz çocuk sayılırdım ama çok şey gördüm. Kurtuluş Savaşı bittiğinde, büyük bir zafer kazanmıştık. Düşmanı topraklarımızdan kovduk, bayrağımızı gökyüzünde yeniden dalgalandırdık. O gün, milletin sesi oldu Cumhuriyet." Yağz derin bir nefes aldı. "Cumhuriyet demek, özgürlük demek mi?" diye sordu. Dedesi, torununa sevgiyle bakarak, "Evet evlat, Cumhuriyet demek özgürlük demek. Cumhuriyet, artık kaderimizin bizim elimizde olduğu, milletin kendi kararını verdiği bir yönetim demek. Atatürk, Cumhuriyet'i ilan ederek bizi bağımsız ve güçlü kıldı. O gün milletimiz sadece zafer değil, barışa olan inancını da kazandı. Çünkü Cumhuriyet, hem savaşta hem de barışı simgeler. O, bizim özgür yarınlarımızın teminatıdır." Yağz, dedesinin gözlerindeki yaşları fark etti. O an, Cumhuriyet'in sadece bir bayram olmadığını, büyük bir mücadelenin, barışın, fedakarlığın ve zaferin simgesi olduğunu anlamıştı. "Dede," dedi Yağz, gözlerinde kararlılıkla, "Cumhuriyet'i sonsuza dek koruyacağız. Tıpkı sizin savaştığımız gibi biz de onu yaşatacağız." Dedesi, torununa sıkıca sarıldı ve "İşte, Cumhuriyet'in gerçek anlamı budur, evlat," dedi. O gün, Yağz'ın kalbinde Cumhuriyet'in sonsuz bir özgürlük, bir milletin onurla yükseldiği aydınlık bir gelecek olduğu bir kez daha hayat buldu.

Sercan ÖZTÜRK ve Öğrencileri

CUMHURİYET SINIFI

Abuzer Hoca'nın sınıfı, Cumhuriyet Bayramı'na özel bir hazırlık içindeydi. Bu yıl, törenlerde öğrencilerin yazdığı bir hikaye okunacaktı, ve Abuzer Hoca, sınıfıyla birlikte bu hikayeyi yazmak için kolları sıvamıştı. Hikaye, Cumhuriyet'in ne anlama geldiğini, Cumhuriyet öncesi dönemde milletin yaşadıklarını ve Atatürk'ün getirdiği yeniliklerin önemini anlatacaktı. Abuzer Hoca, tahtaya kocaman harflerle "CUMHURİYET" yazdı ve öğrencilerine döndü: "Çocuklar, hadi bakalım, Cumhuriyet kurulmadan önce milletimiz neler yaşadı, hatırlıyor musunuz?" Sınıfta bir sessizlik oldu, ardından Ahmet elini kaldırdı: "Hocam, eskiden padişah vardı ve herkes padişahın sözünü dinlemek zorundaydı, değil mi?" Abuzer Hoca gülümsedi ve başını salladı. "Evet, Ahmet. Eskiden ülkemiz bir padişahın yönetimindeydi. Millet kendi kaderini belirleyemiyor, yalnızca padişahın emirlerine göre yaşıyordu. Halkın çoğu yoksulluk içinde, savaşların ortasında hayat sürüyordu. Bağımsız değildik, başka devletlerin baskısı altındaydık." O sırada Elif, düşünceli bir sesle, "Hocam, peki Cumhuriyet nasıl bu kadar önemli oldu?" diye sordu. Abuzer Hoca derin bir nefes alarak tahtadaki "Cumhuriyet" yazısına baktı. "Çünkü Cumhuriyet demek, milletin kendi kendini yönetmesi demektir, çocuklar," dedi. "Kurtuluş Savaşı ile bağımsızlık için mücadele veren atalarımız, sadece işgalcileri topraklarımızdan kovmakla kalmadılar. Aynı zamanda, bu ülkenin geleceği halkın elinde olsun istediler. Artık bir padişah değil, halk kendi yöneticisini seçebilsin diye Cumhuriyet'i ilan ettiler." Öğrenciler sessizce dinliyordu. Aralarından Mehmet, heyecanla söze girdi: "Atatürk bu yüzden mi Cumhuriyet'i kurdu hocam?" "Evet, Mehmet," dedi Abuzer Hoca. "Atatürk, Cumhuriyet'i kurarak halkın kendi geleceğini belirleme gücünü verdi. Bizim gibi çocukların okula gidebilmesi, kadınların çalışabilmesi, her bireyin eşit haklara sahip olması bu sayede mümkün oldu. Cumhuriyet ile birlikte pek çok yenilik yapıldı. Kadınlara seçme ve seçilme hakkı tanındı, eğitim her birey için zorunlu hale geldi. Türk harfleri kabul edildi, yeni fabrikalar kuruldu, sanat ve bilim gelişti." O sırada, en arka sıradan Zeynep elini kaldırdı. "Hocam, Cumhuriyet ne kadar güçlü?" diye sordu. Abuzer Hoca gülümseyerek tüm sınıfa bakarak cevap verdi: "Cumhuriyet, halkın iradesine dayandığı için çok güçlüdür. Ancak onu koruyacak olan bizleriz, çocuklar. Cumhuriyet'i yaşatmak, her birimizin görevidir. Ülkemizi çağdaş uygarlık seviyesine taşımak için çalışmalı, Cumhuriyet'in değerlerini kalplerimizde yaşatmalıyız." Öğrenciler, Abuzer Hoca'nın sözlerinden derin bir heyecan ve sorumluluk duymuşlardı. O gün sınıfta, her biri Cumhuriyet'in yalnızca bir yönetim biçimi değil, özgürce yaşayabilmenin, okula gidebilmenin, eşit haklara sahip olmanın bir sembolü olduğunu anladı. Hep birlikte yazdıkları hikayede şunları kaleme aldılar:"

Cumhuriyet, milletin aydınlık geleceğidir. Onu yaşatmak bizim ellerimizdedir. Cumhuriyet'le birlikte, her birey eşit haklara kavuştu, kadınlar ve erkekler yan yana yürümeye başladı. Cumhuriyet demek, bağımsızlık demek; umut, sevgi ve kardeşlik demek. Biz çocuklar olarak bu emaneti koruyacağız, onu yaşatacak ve daha ileriye taşıyacağız!" Ve o gün, Abuzer Hoca'nın sınıfında yazılan bu hikaye, Cumhuriyet'in 100. yılına ulaşmanın mutluluğuyla tüm okula okunarak büyük alkış aldı. Abuzer Hoca'nın öğrencileri, Cumhuriyet'in değerini ve sorumluluğunu bir kez daha kalplerine kazıyarak geleceğe umutla bakmaya başladılar.

Abuzer KARAGÖZ ve Öğrencileri

29 EKİM CUMHURİYET BAYRAMI

Malatya Yeşilyurt Begüm Kartal İlkokulu 2-D sınıfı öğrencileri bu hafta çok heyecanlıydı. Çünkü Cumhuriyet Bayramı yaklaşıyordu. 2-D sınıfı öğrencileri Cumhuriyet Bayramı'nın neden 29 Ekim'de kutlandığını merak ettiler. Neden 29 Ekim, 20 Ekim değil 22 Ekim değil, neden 29 Ekim?

29 Ekim, sadece takvimdeki sıradan bir gün değil. Bu tarih Türkiye Cumhuriyeti'nin resmen kurulduğu tarihtir. Türk halkının bağımsızlığına kavuştuğu tarihtir. 2-D sınıfı öğrencileri Mustafa Kemal ATATÜRK'ün neden 29 Ekim'de Cumhuriyet'i ilan ettiğini merak ettiler. Öğretmenleri ile birlikte araştırdılar.

Mustafa Kemal ATATÜRK'ün 29 Ekim tarihinin özellikle seçtiğini öğrendiler. 30 Ekim tarihinde yurdumuzun düşmanlar tarafında işgal edildiği tarihtir. Ülkemiz o gün karanlık bir gün geçirdi. Bu yüzden 29 Ekim Ekim gününü, ülkemiz için aydınlık bir gün olmasını istediğini öğrendiler.

Mustafa Kemal ATATÜRK'ün ileri görüşlü olduğunu 2-D sınıfı öğrencileri anlamış oldular. Öğrenciler cumhuriyetin ilan edildiği gün olan 29 Ekim için sınıflarını süslediler. Hep bir ağızdan "Yaşasın cumhuriyet! Yaşasın cumhuriyet! Cumhuriyetimiz 101 yaşında" diye sevinç çığlıkları attılar.

Ayşe HELVACI ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Bir sonbahar sabahıydı, öğrencilerle dolu bir tren, Anadolu'nun uçsuz bucaksız bozkırları boyunca ilerliyordu. Bu sıradan bir tren yolculuğu değildi; öğrenciler, Cumhuriyet'in kuruluş günlerini ve gelecekte Cumhuriyet'in hayalini keşfetmek üzere "Geçmişten Geleceğe" isimli özel bir yolculuğa çıkmışlardı. Her biri heyecan içindeydi; öğretmenleri, onlara bu yolculuk sırasında Cumhuriyet'in ne anlama geldiğini, bu topraklarda nasıl filizlendiğini anlatacaklarını söylemişti. Tren, eski ve yeni vagonlarla doluydu. Eski vagonlar Kurtuluş Savaşı'nın tozunu, savaşın acılarını, yokluğunu taşıyor gibiydi. Yeni vagonlar ise modern Türkiye'nin umutlarını ve Cumhuriyet'in ilk yıllarındaki heyecamı yansıtıyordu. Her vagon farklı bir dönemi, farklı bir hikayeyi anlatıyordu. Öğrencilerden Zeynep, o sırada trenin penceresinden dışarı bakarken aniden bir asker selamına durdu. Şaşkınlıkla yüzünü cama yasladı. Gördüğü, Kurtuluş Savaşı'ndan dönen yorgun ama gözleri kararlılıkla dolu genç bir askerkendi. Asker başını kaldırdı, Zeynep'e ve yanındaki öğrencilere baktı, sonra gülümseyerek gözden kayboldu. O sırada öğretmenleri, trende Atatürk'ü görmenin mümkün olacağını söylediğinde çocukların kalbi pır pır etti. Tren yavaş yavaş ilerleyip zamanın derinliklerine doğru yol aldığı anda, birden karşısına Mustafa Kemal Atatürk çıktı. Mavi gözleriyle çocuklara dikkatlice baktı ve gülümseyerek, "Geleceğin sizlere emanet olduğunu biliyorsunuz, değil mi çocuklar?" dedi. Bir öğrenci çekingen bir sesle, "Atatürk, Cumhuriyet'i kurmak zor muydu?" diye sordu. Atatürk, başını sallayarak iç geçirdi. "Çok zor," dedi. "Bu ülke için canlarını veren şehitlerimiz, gözü kara askerlerimiz, cephelerde kağımlarla mühimmat taşıyan analarımız vardı. Hepsisi, Cumhuriyet'in tohumlarını ekti. Biz o zor günlerde inandık ve sizlere bugünkü özgürlüğünü bıraktık." Trenin içinde büyük bir sessizlik oldu. Çocuklar, Atatürk'ün gözlerinde o kararlılığı ve derin sevgiyi hissettiler. Onun bıraktığı bu mirası korumamanın sorumluluğunu yüreklerinde duyumsadılar. Atatürk, çocukların omzuna tek tek dokunarak, "Sizler bu ülkenin geleceğisiniz. Cumhuriyet'i, sadece bayramlarda değil; düşüncelerinizde, çalışmalarınızda, insanlığınızda yaşatmalısınız. Bu ülkeyi aydınlık yarınlara siz taşıyacaksınız," dedi. Sonra tren yavaş yavaş hızlandı, bu kez ilerledikleri her kilometre onları geleceğe taşıyordu. Pencereden baktıklarında, gökdelenler, köprüler, üniversiteler ve bilim merkezleri gördüler. Gençler, hayatın her alanında özgürce çalışıyor, Cumhuriyet'in o köklü değerini bilimle, sanatla, başarılarla büyütüyordu. Tren durağa geldiğinde, çocuklar artık başka bir bilinçle vagonlardan indiler. Her biri, gelecekte ülkesine bir katkı sunma sözüyle dolmuştu. İçlerinden biri usulca, "Atatürk, senin bize bıraktığın Cumhuriyet'i sonsuza dek yaşatacağız," diye mırıldandı. Ve o tren, bir hatıra olarak zihinlerine kazındı; geçmişten geleceğe uzanan bu yolculuk, onların kalplerinde hep Cumhuriyet'in bir bayrağı olarak dalgalandı.

Ali ŞAHİN ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Soğuk bir kış günüydü. 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'na sayılı günler kalmıştı. Küçük bir Anadolu kasabasının ilkokulunda, minik öğrenciler Cumhuriyet'in önemini daha iyi anlamaları için bir tören hazırlığına başlamışlardı. Her sınıfa bir görev düşüyordu; kimi şiir okuyacak, kimi marş söyleyecek, kimi de Atatürk ve silah arkadaşlarının mücadelesini sahneleyecekti. 3. sınıftaki Ali, bu gösteride Atatürk'ü canlandıracaktı. Ali, babasını cepheye uğurlayan bir çocuğun oğluydu. Babası, doğuda görev yapıyordu ve uzun zamandır kasabaya dönmemişti. Bu yüzden Ali'nin gözleri hep babasını arar, boşluk hissi yüreğinde bir yarayla büyüdü. Annesi de ona her gece Atatürk'ün hikayelerini anlatırdı. Onun sayesinde Cumhuriyet'in değerini kalbinde taşır, her duyduğu hikayeden biraz daha cesaret alırdı. Tören günü gelip çatığında, okulun bahçesi dolup taşmıştı. Ali'nin kalbi, rolünü oynarken babasının yanında olmamasının hüznüyle çarpıyordu. Ancak annesi, kalabalığın içinde ona gülümsüyor, bakışlarıyla ona destek oluyordu. Öğrenciler sırayla sahneye çıkmaya başladı. Her çocuk, Cumhuriyet'in kazandırdığı özgürlüğü ve bağımsızlığı kendi küçük dünyasında anlatıyordu. Sonunda, Ali'nin Atatürk'ü canlandırdığı gösteri sırası geldi. Ali sahneye adım attığında, kasabanın bütün gözleri ona çevrildi. Bağırarak haykırdı: "Bu milletin evlatları özgürce yaşayacak, bu ülke bağımsız olacak!" Ali, Atatürk'ün Samsun'a çıktığı anı canlandırıyor. Kalbinde o kadar derin bir heyecan hissetmişti ki, sanki sahnede Atatürk'ün ruhu onunla birlikteydi. Annesi gözyaşlarını tutamamıştı; küçük oğlu, vatani için yüreğinde bir ateşle haykırıyordu. Etrafta anneler hıçkırarak ağlıyor, babalar ise gözyaşlarını saklamaya çalışıyordu. Ali'nin sahnedeki en son cümlesi, derin bir sessizliği bozdu:

"Bu Cumhuriyet'i sizlere emanet ediyorum, koruyun ve yaşatın!" Sınıftan bir anda çocukların sesi yükseldi: "Yaşatacağız Atatürk, yaşatacağız!" O an kasabanın bütün insanları, Cumhuriyet'in ne kadar kıymetli bir emanet olduğunu bir kez daha hissettiler. Ali'nin annesi, oğlunun gözlerindeki kararlılığı görünce, Cumhuriyet'in gerçekten de çocuklarda, gençlerde, onlara bıraktıkları umutlarda yaşayacağını anladı. Ve o küçük kasabanın okul bahçesinde bir kez daha Cumhuriyet'in o yenilmez ruhu gökyüzüne yükseldi, Ali'nin haykırışı yankılanırken." Cumhuriyet, bizim canımız, umut dolu yarınımızdır!"

Nesrin DURMUŞ ve Öğrencileri

VATAN BİZE EMANET

Hafta sonu babamın dedesini ziyaret için köye gittik. Büyük dede bahçe kapısında heyecanla bizi bekliyordu. Büyük nene ise kahvaltıyı hazırlamış fokurdayan çay eşliğinde tesbih çekiyordu. Bu samimi ortamda büyüklerin sohbeti eşliğinde kahvaltımı yaptım. Ellerimi yıkadıktan sonra gözüme duvardaki resim çarptı. "Dedeciğim resimdeki kim ?" dedim merakla.

"Ahh evladım o resimdeki benim babam" dedi iç geçirerek. Dedemin samimi sesinden babasının Kurtuluş Savaşında şehit olduğunu dinlerken bir anda duvardaki resim bulanıklaştı. Resmin içinden hayali bir kapı açıldı. Daha ne olduğunu anlayamadan resmin çekildiği zamanda buldum kendimi. Yani Kurtuluş Savaşı günlerinde. Resimdeki Büyük büyük dedem bana "Hoş geldin evlat; sana göstermem gereken mühim şeyler var, takip et beni" dedi.

O önde ben arkada yürüdük. İlk uğradığımız yer arkadaşlarımızın yanı oldu. Arkadaşları dediğime bakmayın. Gençecik lise eğitimini bırakıp savaşa katılmış delikanlılar. Vatan elden gitmesin diye hayallerini, hayatlarını geride bırakan kahramanlar. Artık tek bir hayalleri var : Vatan Kurtulmalı!!!

Oradan ayrıldık bir grup askerin yanına geldik. At binmeyi öğrenmeye çalışan dokuz yaşlarında ki Nezahat'a takıldı gözledim. Neden burada ? diye sormadan edemedim. Annesi öldükten sonra babası kimseye emanet edemediği için Nezahat'ı yanında cepheye getirmişti. Nezahat öyle çalışmış ki 12 yaşında Onbaşı Nezahat olmuştu. Bundan sonra Nezahat'ın tek bir gayesi vardı: Vatan Kurtulmalı!!!

At üstünde siyahlara bürünmüş Kara Fatma'ya rastladık. Bir grup askere komutanlık eden büyük kadın. Tek bir gayesi var: Vatan Kurtulmalı!!!

Sütçü İmam, Yörük Ali Efe, Gördesli Makbule, Şahin Bey ve daha kimler kimler... hepsinin tek bir hayali vardı: Vatan Kurtulmalı!!!

Bu hayale inanan bir komutanları vardı çünkü. Diyordu ki: "Geldikleri gibi giderler!" Bu büyük komutanın mavi gözlerine dalgı bakarken kendimi hayal kapısından çıkmış buldum.

Dedem "Evlat nerelere daldın ?" dedi, gülümsedi. Anlamıştı nerelere daldığımı.

Mavi gözlü büyük komutanın sözleri hayatıma rehber olup, ışık tutacaktı: "Biz her şeyi gençliğe bırakacağız, o gençlik ki hiçbir şeyi unutmayacaktır, gelecek umudunun ışıklı çiçekleri onlardır.

Hatice ÖZKAYA ve Öğrencileri

CUMHURİYET PANORAMASI

Ece sabah erkenden kuşların cıvıltısıyla uyanmıştı. Penceresinden dışarı baktığında güneş ışıklarıyla gülümsüyordu sanki. Kalbi heyecandan hızlı hızlı atıyordu. Nasıl atmasın ki, bugün 29 Ekim Cumhuriyet'in ilan edildiği gündü. Annesinin söz verdiği gün gelip çatmıştı. Heyecanla beklediği Panorama Müzesi'ni ziyaret edeceklerdi. O kocaman binayı her zaman çok merak etmişti. İnternette baktığında Kurtuluş Savaşı'nın ne zorluklarla kazanıldığını, Türk milletinin cesurluğunun, fedakârlığının ve vatanseverliğinin ne kadar büyük olduğunu gözler önüne seriyordu. Şimdi bu güzelliği gözleriyle görecekti. Hızlıca giyindi. Kahvaltısını yaptı. Ayakkabılarını giyinip, annesini beklemeye başladı. Evden çıktıklarında her yerde bayrak şölenu vardı. Tüm sokaklar, caddeler, camlar bayraklarla donatılmıştı. Bir an durup dalgalanan bayrağa baktı. Ece içinden su sözleri geçirdi:

-Ne güzel renkleri var bayrağımızın, ne kadar anlam dolu. Bir kere daha hayranlık duydu. Annesi:

-Ece kızım haydi gidelim deyince kendine geldi. Annesinin gözlerine sevgiyle bakıp, ellerini sıkıca tuttu. Yürümeye başladılar. 10 dk. Yürüdükten sonra o ihtişamlı binanın önüne varmışlardı. Heyecanla kapıdan içeriye girdiler. Ece girer girmez büyülenmişti sanki. Gözlerinin önünde kocaman bir tablo. Tablonun en önünde Mustafa Kemal atına binmiş, karşıliyordu herkesi. Tabloda kimler yoktu ki...

İsmet İnönü, Kazım Karabekir, Fevzi Çakmak, Kara Fatma, Kılavuz Hatice, Nezahet onbaşı ve diğerleri... Sanki tarihten günümüzü izliyorlardı.

Tüm müzedeki eşyaları inceleyen Ece, geçmişle gelecek arasında köprü kurulmuş gibi hissediyordu. Müzenin çıkış kapısına ulaştıklarında Atatürk'ün sözleri karşıladı:

-Hattı müdafaa yoktur, sathı müdafaa vardır. O sath, bütün vatanıdır. Vatanın her karış toprağı, vatandaşın kanıyla ıslanmadıkça terk olunmaz.

Ece annesine dönerek

-Anneciğim milletimiz ne zorluklarla savaşı kazanmışlar. Biz geleceğin gençleri olarak cumhuriyete sahip çıkmalıyız. Atamızın armağanı olan cumhuriyeti korumalı ve yaşatmalıyız. Dedi. Ece gördüklerini öğretmenine anlatmak için sabırsızlanıyordu. Evlerinin yolunu tuttuklarında vatanıyla, milletiyle ne kadar gurur duyduğunu tüm benliğiyle hissediyordu.

İlkay ZÜLFİKAROĞLU ve Öğrencileri

MAKBULE KADININ HİKÂYESİ

"Vurulup tertemiz alından, uzanmış yatıyor,
Bir hilal uğruna, ya Rab, ne güneşler batıyor!
Ey, bu topraklar için toprağa düşmüş, asker!
Gökten ecdad inerek öpse o pak alını değer."

M. Akif Ersoy

Manisa ilinde Fundacık köyü sırtlarında tepenin başında, funda çiçekleri arasında bir mezar taşı varmış. Mezar taşı aramızda bulur musunuz bilmem ama bilenler bilir: Şehit Makbule Kadının hikayesini...

Makbule Kadın, adı gibi Allah'ın her mertebedeki tecellilerine mazhar olsun dualarıyla anılan Makbule Kadın... Anadan öksüz babadan yetim kalmışken şu virane dünyada Halil Çavuş ile açmış gözünü yeni hayatına. Evini evi, sözünü sözü bilmiş Halil Çavuş'un. Çok sevmiş eşini Makbule Kadın.

Vakit gelmiş, Halil Çavuş helallik istemiş karısından er meydanına varmadan. "Vatan uğruna yola çıkanın önünde durulur mu? Helal olsun." demiş Makbule Kadın ama ne gönü de ne de aklı razı gelmiş. " Vatan toprağı kadınıyla erkeğıyle, çoluğı ile çocuğı ile bir bütündür. Onu savunmak eli silah tutan her kişinin vazifesidir." diyerek düşmüş kendisi de yola. Varmış gitmiş Miralay İbrahim Ethem'in sancağına. Dil dökmüş aman dilemiş: "Beni de al cepheye komutanım, kimim kimsem kalmadı gözümün nuru bir karış vatan toprağı kaldı yanıma yoldaş. Ben de gideyim kanımın son damlasına kadar cepheye kalayım. Hali Çavuş da gitti ben niye durayım buralarda. Sonra demezler mi başını nasıl yastığa koyacaksın cepheye bunca şehit kanı akarken. En büyük arzum olan şahadet şerbetini içmeyi nasip eder belki Hak bana. Durmam ben buralarda, duramam daha." Miralay İbrahim Ethem'in emri ile Makbule Kadın da katılmış cepheye. Kocayayla mevkiinde başlayan ve günler süren Yunan işgalinin son bulduğu ana kadar savaşmış. Sonrasında kavuşmuş en büyük arzusuna şehit düşmüş vatan toprağına. Cumhuriyetin ilk sabahı efelere seslenen İbrahim Ethem o günleri şöyle anlatmış: "Makbule Kadının naaşını bulduk onu köyüne funda dallarımın arasına gömdük. Herkes çocuklar gibi ağlıyordu. Nasıl ağlamaz ki? Bu ilahi manzara karşısında ağlamamak mümkün mü? Evvela Türklük sonra Türk kadınları Makbule Kadın ile ne kadar iftihar etse azdır. Öyle ümit ediyorum ki şu kadının namı hatıra-i millette unutulmaz."

İşte biz Cumhuriyet'i böyle kazandık. Kadın demedik erkek demedik vatan uğruna yola çıkan insan dedik. Cumhuriyet'i biz en kıymetli hazine, en eşsiz değer bildik. Çok yaşa Makbule Kadın çok yaşa cumhuriyet...

Özlem GÜNATLI GÜNDÜZ ve Öğrencileri

29 EKİM

-Hadi çabuk ol Ege! Geç kalıyoruz! diye seslendi oğluna Esra Hanım.

-Tamam, hazırlandım anne!

Esra Hanım 1.sınıfa giden Ege'nin son kontrollerini yapmak için yanına geldi. Gözünün önüne gelen birkaç tutam saçı düzeltti. Atatürk baskılı kırmızı tişört ne kadar da yakışmıştı oğluna ! Aklına o kara gece geldi. Sarsıntıdan sonra yıkılan oda duvarının altında bağıra çağıra bu esmer yüzü aramışlardı. Çok şükür ufak tefek sıyrıklar dışında bir şeyi yoktu bulduklarında.

Düşüncelerini Ege'nin heyecanlı sesi böldü:

-Biliyor musun anneciğim? Eskiden düşmanlar ülkemizi işgal etmişler. Halkımız çok zor günler geçirmiş. Ama sonra Atatürk'ün liderliğinde ordular kurulmuş, silahlar bulunmuş. Bir çok cephede düşmanla savaşıyoruz, hepsini göndermişiz yurdumuzdan. Atatürk ve arkadaşları sonra cumhuriyeti ilan etmişler. Cumhuriyet halkın kendisini yönetmesini. Sonra bir sürü yenilik yapılmış. Yeni harfleri kullanmaya başlamışız. Eskiden kızlar pek gitmezmiş okula. Şimdi öyle mi? Bizim sınıfta erkeklerden çok kızlar var. Okullar, fabrikalar açılmış, yollar yapılmış. Öğretmenimiz hepsini anlattı bize.

-Aferin Ege'ciğim. Bu özel günün anlamını öğrenmen çok önemli. Bayrağımı al da çıkalım artık.

Konteynerin kapısını kapatıp çıktılar. Yan komşuları Fatma Hanım, eşi Ahmet Bey, Ege'nin sınıf arkadaşı olan kızları İrem'in elinden tutmuş, gülerek kendilerine doğru geliyorlardı. Hep birlikte çocuklarının okullarının yolunu tuttular.

Bugün 29 Ekim'di. Yeni bir ülkenin doğum günüydü. Savaşlardan, yıkımlardan, işgallerden birlikte kurtulmuş, yeniden ayağa kalkmış bir milletin eseri, yeni Türk devletinin kurulduğu gündü. Önde, bayraklarını sallayarak, büyük bir heyecanla törende okuyacakları şiirin dizelerini tekrar ederek yürüyen Ege ve İrem'i görünce Esra Hanım "Biz güçlü bir milletiz. Felaketlerden, zor zamanlardan geçtik. Kurtuluş Savaşı'm birlikte kazandık, depremlerin yaralarını birlikte sardık. Bundan sonra da birlik içinde oldukça güzel şeyler yaşayacağız. Coşkuyla okula yürüyen şu evlatlarımız gelecekte kim bilir neler başaracaklar." diye düşündü. Gözünün kenarında biriken yaşları sildi. Gururla yürümeye devam etti.

Azize BEGTAŞ DOĞAN ve Öğrencileri

YAŞASIN CUMHURİYET

2-A sınıfı o gün sınıf başkanı seçecekti. Başkanlık seçimi için heyecanlanan öğrenciler öğretmenlerini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Nihayet ders zilinın çalmasıyla öğretmen sınıfa girmişti.

Günlük selamlaşma ve sohbet zamanının ardından derse başladılar. Ebrar, parmak kaldırıp “Öğretmenim bugün sınıf başkanı seçecektik” dedi sevinçle.

“Peki, seçelim o zaman.” dedi Arzu Öğretmen ve sınıfı heyecanlı bir uğultu sardı. Kimi başkan olmak istediğini söylüyor, kimi de hangi arkadaşının daha iyi bir başkan olabileceği hakkında konuşuyordu. Öğretmen elini havaya kaldırınca herkes sustu. Bütün öğrencilerinin kendisini dinlediğini gören Arzu Öğretmen, işaret parmağını çocukların üzerinde gezdirdi ve “Huzeyfe, başkan sensin” dedi. “Haydi şimdi derse başlayalım.” Tüm sınıf şaşkın şaşkın birbirine bakarken, Huzeyfe kısık bir sesle “Öğretmenim” dedi “Ben başkan olmak istemiyorum.”

Huzeyfe sınıfa yeni katılmıştı ve biraz çekingen bir çocuktu. Öğretmen “Senin fikrini sormuyorum. Ben kararımı verdim.” dedi. Çocukların şaşkınlığı bu söz üzerine daha da arttı. Çünkü öğretmenleri her zaman onların fikirlerini sorardı.

Şaşkınlığını ilk atlatan Yiğit Ali oldu. “Öğretmenim, ablamın sınıfında da başkan seçmişler. Ama onlar oy kullanmış.” dedi. Bu söz bütün sınıfı yeniden heyecanlandırmıştı. “Evet evet, biz de öyle yapalım.” diye bir uğultu oluştu bu kez. Tamam dedi öğretmen “Sınıf başkanı olmak isteyen parmak kaldırsın.” ve parmak kaldıran iki öğrenciyi, Sadık ve Hasan’ı, tahtaya kaldırdı. “Adaylarımız bunlar.” dedi. O sırada hala parmağı havada olan Sümeyye “Öğretmenim, ben de parmak kaldırıyorum. Sanırım beni görmediniz.” dedi. Öğretmen Sümeyye’ye dönüp “Yoo, parmak kaldırdığını gördüm. Ama sen aday olamazsın. Çünkü kızsın.” dedi. “Seçimlerde kızlar aday olamaz ve oy kullanamaz.” diye ekledi. Bu sözler çocukları hayrete düşürmüştü. “Bence öğretmenimiz şaka yapıyor.” dedi Ayşe Berra. “Çünkü geçen yıl mahallemize muhtar seçmiştik ve annem de oy kullanmıştı. Hatta görevliden izin alıp ben de annemle oy verme kabinine girmiştim.” dedi. “Aaa, evet” diye bağırdı Sabah. “O seçimde annem de oy kullanmıştı. Hatta bizim mahallede bir kadın muhtar olmuştu.” dedi. Ömer Salih parmak kaldırıp “Kesinlikle bu bir şaka” dedi. “Şimdi başkan seçeceğimiz kişi sadece erkeklerin mi başkanı olacak o zaman. Böyle bir şey gerçek olamaz” dedi. Arzu Öğretmen gülümsedi. “Böyle bir şey gerçektir” dedi. “Ta ki 101 yıl öncesine kadar.” “101 yıl mı?” dedi hepsi bir ağızdan, çok uzun bir zaman olduğunu düşünerek. “101 Cumhuriyetin yaşı. Aşağıdaki panoda görmüştüm.” dedi Alparslan.

Öğretmen devam etti. "Cumhuriyetten önce insanların yöneticilerini seçme hakkı yoktu. Tabii yöneticiliğe aday olma hakkı da. Kadınların ise neredeyse hiçbir konuda seçim yapabilme hakkı yoktu. Bugün sahip olduğumuz hakların birçoğuna Cumhuriyetle ulaştık. Bu yüzden Cumhuriyetimizin kurucusu Mustafa Kemal Atatürk'e çok şey borçluyuz." dedi. "İyi ki Atatürk varmış." dedi İkranur. "İyi ki Cumhuriyeti kurmuş." dedi Gazel. "Yaşasın Cumhuriyet!" diye bağırdı Muhammed heyecanla ve tüm sınıf "Yaşasın Cumhuriyet!" diye bağırdı coşkuyla. Sevinç ve gururla baktı aydınlık yüzlü çocuklarına Arzu Öğretmen ve mırıldandı "Sizinle yaşayacak Cumhuriyet ve siz Cumhuriyetle yaşayın ilelebet."

Arzu DEMİR ve Öğrencileri

29 EKİM CUMHURİYET BAYRAMI

Mukadder öğretmen o gün sınıfında çocuklarla sohbet etmeye başlamıştı. Yarın bizim için farklı bir gün olacak; "Sınıfımızı bayraklarla süsleyip, şiirler okuyup, şarkılar söyleyeceğiz" dedi. Öğrencilerine yarının bizim için neden önemli olduğunu sordu. Öğrenciler ise merakla öğretmenine bakıyordu. Sonra öğrencilerinden Meryem Yüstra heyecanla söz alarak; "Yarın 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı" öğretmenim dedi." Bundan dolayı sınıflarımızı süsleyeceğiz?" Mukadder Öğretmen "Evet yarın Cumhuriyet Bayramı çocuklar bu bayramı Atatürk bizlere armağan etti. Çocuklar, Cumhuriyet bir yönetim biçimidir. Cumhuriyet demek hürriyet demek, özgürlük demektir. Bizlere bu bayramı armağan eden Atatürk'e teşekkür ediyoruz" dedi. Sonrasında Mukadder Öğretmen öğrencilerine Cumhuriyeti anlatan animasyon filmi izletti. Daha sonra çocuklarda Cumhuriyet ile ilgili resimler çizdiler. Herkes çizdiği resimleri arkadaşlarına anlattı. Meryem Yüstra okuldan sonra eve gidip büyük bir heyecanla annesine okulda yaşadıklarını anlattı. Annesi Meryem Yüstrayı kucaklayıp harikasın Meryem Yüstra sen de bizim Cumhuriyetimizin küçük bir yıldızısın dedi. Böylece Meryem Yüstra yarını sabırsızlıkla beklemeye başladı.

Mukadder YILDIRIM ve Öğrencileri

CUMHURİYET ÇOŞKUSU

İnci Taneleri sınıfı yaklaşan Cumhuriyet Bayramı'nın 101.yılı kutlamalarına Sonsuza Kadar Cumhuriyet şarkısı eşliğinde provalarını yaparken çocuklardan efe ;öğretmenin benim Arif dedemde 101 yaşında okuldan sonra dedemi ziyarete gidelim mi ? Arkadaşlarımı tanıştırmak Cumhuriyet anılarını dinlemelerini istiyorum dedi.

Bunu duyan İnci Öğretmen Efe'nin isteğini kabul etti. Öğrencilerle birlikte okul sonrası Arif dedenin evine gitmek için okul bahçesinde bekleyen cumhuriyet otobüsüne sırayla bindiler . Ellerinde Türk bayrakları ile yol boyunca cumhuriyet marşını dinlediler. Arif dedenin evi tek katlı ağaçların içinde kırmızı demir kapısı olan küçük bir evdi. Çocuklar İnci Öğretmen ile el ele tutuşup kapıya doğru yürüdüler. Efe kapıyı iki kere çaldı ancak Arif dedenin kulağı iyi duymuyordu ancak ikinci vuruştan sonra kapı açıldı. Çocuklar karşılarında gözlerinde gözlük ,elinde bastonu olan birini görünce Arif dede diye bağırmaya başladılar .İnci öğretmen çocukları içeri alıp yerdeki minderlere oturttu ve Arif dedeyi can kulağı ile dinleyelim, şimdi bize cumhuriyet anılarını anlatacak dedi. Çocuklar daha da heyecanlı halleri ile kıpır kıpır olmaya başladılar. Arif dede duvarda asılı olan Atatürk tablosunu alıp çocukların yanına oturdu .

Çocuklar Atatürk ve silah arkadaşları olmasaydı biz şimdi cumhuriyete kavuşamazdık, Cumhuriyet bir yönetim şeklidir, bizi yönetecek kişilere belirli bir süre onları seçeriz ,egemenlik halka aittir. Kral, kraliçe, padişaha ait değildir.29 ekim 1923 yılında cumhuriyetin ilan edilmesi ile yaşama hakkı, eğitim hakkı, sağlık hakkı, düşünce hakkı, soyadı hakkı, sağlıklı bir çevrede yaşama hakkı gibi bir çok hakkımız oldu Atatürk ve silah arkadaşlarını rahmet ve minnetle anıyoruz dediğinde çocuklar ellerindeki bayrakları sallamaya ve Atatürk çok yaşa demeye başladılar. İnci öğretmen ve Arif dedenin gözleri yaşlı halde çocuklarla kucaklaşarak ayrıldılar.

Ertesi gün 29 Ekim Bayram sabahı çocuklar kırmızı beyaz kıyafetleri ile okul bahçesinde ellerinde baraklarla sonsuza şarkısı eşliğinde gösterilerini yaptılar. Gösteriye katılan anneler, babalar çocuklarını izlerken çok mutlu oldular. Bugünün çocuğu yarının büyüğü olan öğrencilerini izleyen İnci Öğretmen gösteri sonrasında hepsiyle sarılarak harika bir gösteri yaptınız sizler yaşama sevincimiz ve geleceğimiziniz diyerek hepsiyle kucaklaştı .Tören bitiminde çocuklar aileleri ile bayrak tasarımı sergisini gezerek kendi bayrak tasarımlarını gösterdiler.

İncinur ÇELİK ve Öğrencileri

101. YIL

29 Ekim Cumhuriyet Bayramı yaklaşıyordu. Tüm okul cumhuriyetin 101. yılını kutlayacaktı. Birinci sınıf öğrencisi olan Metin bunu nereden biliyordu? Çünkü öğretmeni bir hafta öncesinden kutlamaları başlatmıştı.

Önce “ cumhuriyet” kelimesinin ne anlama geldiğini hikaye ve benzetmelerle masalsi bir şekilde anlatmıştı öğretmeni. Buna göre cumhuriyet demek halkın yöneticisini kendisinin seçmesi demektir. Cumhuriyette herkes özgürdü, eşitti ve söz hakkına sahipti. Metin, cumhuriyete ve onu bize armağan eden Atatürk’e içten bir sevgi hissetmişti kalbinde. Öğretmeni cumhuriyete kavuşmak için verilen mücadeleyi, halkın zor şartlarda düşmanlara nasıl direnip karşı koyduğunu anlattı. Milli mücadeleye öncülük eden kadın ve erkek kahramanları anlattığında daha da bir kalbine dokundu Metin’in. Halide Edip Adivar, Şerife Bacı, Tayyar Rahime, Hasan Tahsin, Sütçü İmam ve daha birçok isimsiz kahramanları vardı bu mücadelenin. Öğretmen anlattıkça öğrenciler duygulandı, şehitlerimize minnetle yaşlar süzüldü gözlerinden.

Burcu öğretmen, cumhuriyet sevgisini çocukların kalbine yerleştirdikten sonra hafta boyunca her gün farklı etkinlikler yaptırdı. Metin ve arkadaşları bu etkinliklere büyük bir istek ve gururla katıldılar. Bir gün sınıfta cumhuriyetle ilgili şarkı ve dans etkinliği yaptılar. Diğer gün “Cumhuriyet başımızın tacıdır.” dediler ve taç yapma etkinliği gerçekleştirdiler. Bir sonraki gün Cumhuriyet Bayramı’yla ilgili grup boyama çalışması yaptılar.

Büyük gün yaklaşıyordu. Bayrama bir gün kala neşeyle sınıflarını süslediler. 29 Ekim sabahı Metin heyecan ve sevinçle uyandı. Kahvaltıdan sonra okul formasını giyip kendi yaptığı tacını başına taktı. Eline de Türk bayrağı aldı. Öğretmeni tören öncesi yüzüne ay ve yıldız çizdi. Başında tacı, elinde bayrağı, yüzünde hilal ve yıldızıyla işte şimdi Cumhuriyet Bayramı’na hazırdı. Artık cumhuriyetin anlamını ve değerini bildiği için törende okunan şiirler ve yazılar, yapılan gösteriler Metin’e çok anlamlı ve coşkulu geliyordu. İzlerken kalbi Atatürk ve vatan sevgisiyle çarpıyordu.

Tören bitti ve Metin eve gittiğinde hala Cumhuriyet Bayramı’nın mutluluğunu yaşıyordu. Kutlama programını çok beğenmişti. Yapılan tüm gösterileri aklından geçiriyordu. Anlaşılan okuldaki bayram kutlaması bitse de Metin için daha 101. Yıl kutlamaları sona ermemişti. Çalışma masasına geçip 100. Yıl marşını açtı. Arka fonda tüm coşkusuyla “Parla” çalarken cumhuriyetin resmini yapmaya koyuldu.

Burcu SARIBAŞ ve Öğrencileri

CUMHURİYET SEVİNCİ

Kuzey o gün çok heyecanlıydı. Sabah erkenden uyanmış ve hazırlanmıştı. Hemen aşağıya dedesinin yanına koştu.

-*"Dedeciğim, hadi bugün beni gezmeye götürecektin."* dedi.

Dedesi:

-*"Tamam, sabırsız olma. Hazırsan çıkalım."* dedi.

Kuzey çok sabırsızlanıyordu. Nereye gideceklerini çok merak ediyordu. Yol boyunca sorular sordu, durdu.

Sonunda büyük bir meydana geldiler. Her yerde insanlar vardı. İnsanlar coşkuyla bayrak sallıyordu. O sırada davullarla bando ekibi geldi ve insanlar daha da coştı. Kuzey merakla sordu.

-*"Dedeciğim, bu insanlar neyi kutluyor?"*

Dedesi açıkladı;

-*Bundan yıllar önce, ülkemizin her tarafını düşmanlar sarmıştı. Topraklarımızı elimizden almaya çalışıyor ve insanlara eziyet ediyorlardı. Başkomutan Atatürk ve askerleri ülkemizin birçok cephesinde düşmanlarla savaştı ve savaşı kazanıp düşmanları topraklarımızdan kovdu."* diye açıkladı.

O sırada genç bir çocuk Kuzey'e ay yıldızlı bir bayrak uzattı.

Dedesi:

- *Atatürk savaşı kazandı ve yeni bir ülke kurdu. Ve Cumhuriyet 'i ilan etti. Cumhuriyet bizleri karanlıktan aydınlığa çıkardı ve bize özgürlüğümüzü geri verdi. O yüzden her sene 29 Ekim tarihinde Cumhuriyet'in ilanı coşkuyla kutlanır.*

Kuzey;

-*"Dedeciğim, keşke Atatürk de burada olsaydı."* dedi.

Dedesi Kuzey'in elini tutup göğsüne bastırdı. Merak etme oğlum Atatürk burada" dedi.

Kuzey dedesine bakıp gülümsedi. İçi gururla dolmuştu. Tüm gücüyle ay yıldızlı bayrağını sallamaya başladı.

Zehra KIRAT YALÇIN ve Öğrencileri

SELİN'İN BAYRAM ÇOŞKUSU

Bugün diğer günlere nazaran daha farklı hissediyordu kendini Selin, bütün renkler daha canlı, yüzünde sebebini bilmediği bir mutluluğun yansıtan gülümsemesiyle uyandığında anlamıştı ki içindeki özgürlük hissini ve yaşama sevincinin canlandığı bir gündü Selin için. 28 Ekim sabahı Selin balkona çıktığında gözlerine inanamadı. Neredeyse tüm evlerin balkonlarında ay yıldızlı al bayrağımız asılıydı ve pencereler kırmızı beyaz renklere bürünmüştü. Selin nedenini düşünse de bulamadı ve heyecanla annesinin yanına koştu. Bu günün anlamını annesine sorduğunda cevabı abisinden duymasını istediğini söyledi annesi. Selin büyük bir merakla abisine yöneldi ve “ Neden her yer bayraklarla donatılmış ve kırmızı beyaza bürünmüş abicim?” diye sordu. Abisi “Gel bakalım canım kardeşim bu soruyu annem dedeme sormuş, ben babama sormuştum, anladığım kadarıyla anlatma sırası bana geldi.” dedi ve anlatmaya başladı : “Yarın 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı. 29 Ekim takvimlerdeki öyle sıradan bir gün değildir, bu tarih Türk Milleti'nin azimle yazdığı bir kahramanlık destanının sayfalarını doldurduğu, onurla ve gururla taşıdığı bir bayrağın altında birleştiği ve özgürlüğüne kavuştuğu gündür. Türk Milleti çaresizce düşman askerlerle savaşırken Ulu önder Mustafa Kemal Atatürk ve arkadaşlarının da fedakarlıklarıyla, cesaretleriyle, kararlılıklarıyla bu topraklar bizlere vatan olmuştur ve bu tarihte Atatürk Cumhuriyetimizi Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde ilan etmiştir. Cumhuriyetin ilanı sadece siyasi bir değişimin habercisi değil; aynı zamanda tüm halkın ortak emeğiyle, azmiyle, vatan sevgisiyle inşa edilen bir hayalin gerçeğe dönüşmesinin ta kendisidir.” Selin “Peki ama Cumhuriyet ne demek” diye sorduğunda abisi anlatmaya devam etti “ Cumhuriyet, bir milletin egemenliği demek, kadın haklarının sonuna kadar savunulması , kadınlara verilen değerin artırılması ve onların da yönetimde söz sahibi olması demek, millet iradesinin her şeyin üzerinde tutularak temel hak ve hürriyetlerine sahip olması demektir.” Tüm bu duydukları karşısında hayranlıkla abisine bakan Selin gözyaşlarına hakim olamayarak “Cumhuriyet bizim için en büyük hazinedir ve Atamızın bize bıraktığı en kıymetli armağandır, bize düşen ona sahip çıkıp o yolda ilelebet ilerlemektir” dedi titrek bir sesle.

29 Ekim sabahı Selin de abisinin okulunda düzenlenen Cumhuriyet Bayramı etkinliklerine elinde gurur duyduğu ay yıldızlı al bayrağıyla ve büyük bir coşkuyla eşlik etti. Törende herkesin gözlerine dikkatlice bakarken gördüğü şey onu çok mutlu etmişti. Herkesin gözünde vatan ve bayrak aşkının verdiği heyecan vardı, gözler parıl parıl parlıyordu, tıpkı ay ve yıldız gibi...

Nagihan ŞİT ve Öğrencileri

CUMHURİYET HEYECANI

Takvimler 28 Ekim 2024'ü gösteriyordu. Herkes sofradan kalkmıştı. Zeynep ise yarını düşünüyordu, güzel yarınlar düşlüyordu. Yarın Cumhuriyet ilan edilecekti. Evet, 101 yıl önce zaten ilan edilmişti ama Zeynep ilk defa Cumhuriyet Bayramı törenine katılacaktı. Üstelik ilk bayramında bir de şiir okuyacaktı. Şiirini okurken Cumhuriyet ilk defa ilan ediliyormuş gibi hissetmek istiyordu. Heyecanı büyüktü, sevgisi büyüktü. Annesi sofrada dalan kızına seslendi.

“Zeynep, Zeynep!” Zeynep birden irkildi.

“Efendim anneciğim.” dedi. Annesinin gözlerine baktı. 101 yıl önce Cumhuriyet'in ilanından önce annelerinin gözlerine umutla bakan çocuklar gibi. Annesi de 101 yıl önce babaların çoğu cepheye gittiği için babasız kalan çocukların anneleri gibi sevgi dolu gözlerle baktı kızına. Annesi Zeynep'in heyecanının farkındaydı.

“Şiirini bir daha okumak ister misin?” diye sordu. Zeynep büyük bir coşkuyla başladı şiirini okumaya.

“Yaşasın Cumhuriyet!

Yaşasın Cumhuriyet!

Bayrakları asalım,

Dört bir yanı donatalım.

Bugün hüzün yok bize,

Al bayrağım göklerde.”

Sonra düşündü Zeynep kendisi sadece şiir okuyacağı için heyecanlıydı halbuki 101 yıl önce çocuklar için umuttu Cumhuriyet. Çünkü çaresizdi çocuklar. Zeynep farkındaydı, biliyordu Cumhuriyet'in kolay ilan edilmediğini. Çok okumuştı, büyükleriyle çok konuşmuştu. Yarın her günden farklı bir gün olmalıydı Zeynep için. Anne ve babası uyuyana kadar onlara şiirini defalarca okudu. Her şiir gibi okumamalıydı, herkes gibi okumamalıydı. Hem hüzünlü hem gururlu hem mutlu hem de büyük bir öz güvenle okumalıydı. Zeynep o gece sabaha kadar uyuyamadı 101 yıl önce uyuyamayan çocuklar gibi. Gün doğumuyla birlikte ayaklandı, giyeceği kıyafetlere baktı. Sabırsızlıkla anne ve babasının uyanmasını bekledi. Heyecanı katlanarak artıyordu. Tüm hazırlıklar tamamı. Annesinin ısrarlarına rağmen Zeynep kahvaltısını yapmadı Cumhuriyet ilan edileceği zaman yemek yemeyi düşünür müydü hiç insan? Zeynep yine düşlere daldı. Tören alanına geldiklerinde coşkulu bir kalabalıkla karşılaştılar. Çocukların ellerinde bayraklar vardı. Alan, kırmızı beyaz süslerle kaphıydı. İnsanların gözlerinde mutluluk ve coşku vardı. Zeynep gururluydu. Heyecan yerini mutluluğa bırakmıştı. Şiir okuma sırası Zeynep'teydi, sunucu Zeynep'i kürsüye davet etti. Zeynep başladı şiirini okumaya.

“ Yaşasın Cumhuriyet!
Yaşasın Cumhuriyet!
Bayrakları asalım,
Dört bir yanını donatalım.
Bugün hüznün yok bize,
Al bayrağım göklerde.”

Sonra iki damla yaş süzüldü gözlerinden 101 yıl önce çocukların gözlerinden süzülen yaşlar gibi mutlu, gururlu ve onurlu...

Sema HATUNKIZ ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Güzel bir sonbahar günüydü. Sınıf, Cumhuriyet Bayramı'na hazırlık yapmak için toplandığında herkes oldukça heyecanlıydı. Öğretmenleri Ayşe Hanım, öğrencilerinin etrafına toplanmasını istedi. Sınıfın her bir köşesi Türk bayraklarıyla, Atatürk posterleriyle doluydu. O gün Ayşe Öğretmen, her zamanki derslerden farklı bir şey yapacaktı. Cumhuriyet'in hikayesini anlatacaktı. Öğrenciler dikkat kesilmişti; Ayşe Öğretmen hafifçe gülümsedi ve yavaşça anlatmaya başladı: “Çocuklar, Cumhuriyet öyle büyük bir armağandır ki her yıl bu günü kutlayarak onu anıyoruz. Peki, neden Cumhuriyet bu kadar özel biliyor musunuz?” Çocuklardan biri, “Çünkü Cumhuriyet özgürlük demek,” diye atıldı. Ayşe Öğretmen gülümseyerek başını salladı. “Evet, doğru. Ama Cumhuriyet aynı zamanda bir fedakarlık hikayesi, bir milletin varoluş mücadelesidir.” Öğrencilerden biri heyecanla sordu: “Öğretmenim, Atatürk ve arkadaşları bu Cumhuriyet'i kurmak için neler yaptılar?” Ayşe Öğretmen derin bir nefes aldı ve gözleri dolarak devam etti: “Atatürk ve onun yanındaki kahramanlar, ülkenin dört bir yanını işgal altından kurtarmak için kendi hayatlarını hiçe sayarak savaştılar. Yokluk içinde, umutları tükendiğinde bile pes etmediler. O günlerde ülke yorgun, halk ise perişandı. Ama onlar, bu halkın hür bir şekilde yaşama hakkını savundular. Bizim, sizin, hepimizin özgür bir millet olarak kalmamız için canlarını ortaya koydular.” Çocuklar sessizleşti, sınıfta hafif bir hüznün dalgası yayıldı. Ayşe Öğretmen, anlatırken öğrencilerin gözlerine bakarak devam etti: “Atatürk, Cumhuriyet'i bize bir emanet olarak bıraktı ve dedi ki, 'Egemenlik kayıtsız şartsız milletindir.' Bu, artık halkın kendi kendini yönetme hakkına sahip olduğu, her vatandaşın eşit haklara sahip olduğu bir düzen demektir.

Cumhuriyet sayesinde sizler bugün özgürce okuyabiliyor, hayal kurabiliyor, istediğiniz meslekleri seçebiliyorsunuz.” O sırada, arkada oturan Mert, sessizce elini kaldırdı. “Öğretmenim, Atatürk Cumhuriyet’i kurarken hiç korkmamış mı?” diye sordu. Ayşe Öğretmen gülümsedi ve Mert’e dönerek, “Atatürk, korkudan değil, vatan sevgisinden güç aldı, çocuklar. O ve arkadaşları, bir milletin hürriyetine giden yolda tüm korkularını bir kenara bırakıp halkla omuz omuza bu mücadeleyi verdiler. Çünkü halkının bağımsızlığını her şeyden üstün tutuyordu.” Sınıfta derin bir sessizlik oldu. Herkes, Cumhuriyet’in anlamını biraz daha derinden kavramıştı. O gün, her öğrencinin kalbinde Cumhuriyet’e karşı daha büyük bir sevgi ve minnettarlık oluştu. Ayşe Öğretmen, gözleri dolu dolu çocuklarına baktı ve son olarak ekledi: “Sevgili çocuklar, Cumhuriyet yalnızca bir bayram değil, bizlere bırakılmış en kıymetli mirastır. O’nu yaşatmak, hepimizin görevi. Bu topraklarda özgürce yaşayabilmemizin sebebi olan o büyük fedakarlığı hiç unutmayın. Cumhuriyet, sizlerin geleceği, bizlerin umudu.” Sınıftan alkışlar yükseldi. Her öğrenci, Cumhuriyet’in değerini yüreğinde hissederek okul bahçesine çıktı. O gün, hep birlikte bayraklarını gökyüzüne daha bir gururla kaldırdılar ve Cumhuriyet’in sonsuza kadar yaşaması için söz verdiler.

Funda EKİM ve Öğrencileri

CUMHURİYET

Murat daha küçük bir çocukken savaşın soğuk yüzüyle tanışmıştı. Aklının ermeye başlamasıyla çetin bir yaşam mücadelesinin içinde buluvermişti kendini. Zorluk, yokluk, umut kol kolaydı hayatında. Annesi ona her zaman iyi günlerin geleceğini söylüyordu. Çünkü cepheye mermi taşıyan bu Anadolu kadını öyle olmasını canı gönülden istiyor ama istemekle de kalmayıp bütün yüreğiyle iman ediyordu. Murat annesinin bu gayretini ve inancını gördükçe umutlanıyordu ve elinden geldiğince ona yardım ediyordu. Fakat annesinin gayreti umutlarının sonsuz olmasını sağlamıyordu. Zaman zaman çok yoruluyor, çok acıkıyor ve annesi gibi her zaman sabredemiyordu. Belki de bir örnek gerekiyordu canlı kanlı, bir kurtuluş müjdesi ve bu kurtuluşu sağlayacak bir önder görmesi gerekiyordu onun çocuk aklını ikna edebilecek. Ama umut varsa bir çıkar yol bulunurdu elbet. Öyle de oldu. Güneşli bir bahar sabahı kapının eşiğinde düşüncelere dalmışken annesi sevinçle girdi avluya. Mayıs 1919'du. Ulu önder, Mustafa Kemal Bandırma Vapuru ile Samsun'a çıkmış ve milli mücadele meşalesinin ilk ateşi Havza'da yakılmıştı. İşte bunun anlamı bu büyük esaretten kurtulmak için yapılacak Kurtuluş Savaşı'nın başladığı demek oluyordu. Bu, Murat ve tüm Türk halkı için bir dönüm noktasıydı. Aradıkları umuda kavuşmuşlardı. Son güçleriyle cephede savaşımaya başladılar. Ulu Önder'in askeri ve siyasi dehası ile Türk halkının sonsuz azmi birleşerek büyük bir imtihan başarıyla verilmişti. Kurtuluş Savaşı kazanılmıştı. Murat ve annesi çok mutluydular. Kazanmışlardı. 29 Ekim 1923'te Cumhuriyet'in ilan edildiği gün 101 pare top atışında tüm coşkularıyla Murat ve annesi de vardı. O gün Murat en büyük idealinin, örnek aldığı Atatürk gibi vatanına, milletine faydalı bir asker olmak olduğunu anladı. Artık yürüyeceği yolu belliydi. Yıllar sonra o Atatürk'ün "Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur." sözünü yaşayarak öğrenen genç bir subaydı. Her zaman da bu bilinçle çok çalışarak başarılı bir asker oldu. Cephede savaş bitmişti belki ama ülkeyi refah ve aydınlık yarınlara çıkarmak için şimdi çok daha fazla çalışmak gerekiyordu. Gücünün yettiği son ana kadar ülkesine hizmet etti Murat. Emekli olana kadar büyük bir gururla taşıdığı o üniforma cumhuriyetin 101. yılında torunu Mustafa Kemal'in üzerindeydi. Aynı gurur ve aynı hedeflerle. Küçük bir tohumdan filizlenen koca bir çınardı "Cumhuriyet." Ve her anına şahitlik eden binlerce insan nöbetleşe dinleniyor, güçleniyordu gölgesinde. Dedesi Murat'ın anlattığı hikâyelerle büyüyen Mustafa Kemal gözyaşları içinde minnet duydu yeniden atalarına, milli mücadele kahramanlarına. En çok da adaşı olmaktan onur duyduğu Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'e. Ve verdiği sözü yineledi kendi keline. "Bayrağım hürse hür olacağım, vatanım için son nefesime kadar çalışacağım."

Aycan ALTUNTAŞ ve Öğrencileri

Cumhuriyetimizin 101. yılına özel 101 öğretmen 2024 öğrenci ile yazmış olduğumuz Cumhuriyet temalı hikaye kitabımızın basılmasına değerli katkısını esirgemeyen kıymetli velimiz TUNCAY KAPLAN'a öğrencilerimiz adına teşekkür ederiz.

Hikayelerimizin incelenmesi, sayfa düzeninin kontrollerinde bizlere yardımcı olan DÜŞÜNCE DEN UYGULAMAYA ekibine teşekkür ederiz.

“ Türkiye'nin, modern tarihinin ve kültürel mirasının temeli olarak nitelendirdiğimiz Cumhuriyet, bir yönetim şekli olmasından öte halkın yeniden doğuşunun başlangıcıdır. Bu önemli kavramı öğrenen ya da öğreten rolünde tüm yaşantım boyunca anlamaya ve anlatmaya çalıştım. Bu özel günde Atatürk'ü yakından tanımak, Cumhuriyeti tam olarak idrak etmek hepimizin görevidir. İşte bu eser, bu görevi yerine getirmemizde önemli bir kaynak olmuş. Hayatı boyunca hiç çocuğu olmayan ama bu ülkenin her çocuğunu kendi çocuğu gibi gören, hangi yaştan olursa olsun sevdiklerine hep “çocuk” diye seslenen, tüm çocukların nitelikli eğitim alması için nice zorluklara rağmen yenilikler yapan bir kahraman. Onu tanımak hiç de kolay değil.

O; iki kuruşun biri ile kitap alan bir kitapsever, ağacı kesmektense köşkü yürüten bir çevre sever, “Türk çocukları benim parçamdır.” diyen bir çocuk sever, zorluklara rağmen Samsun'a çıkan bir vatansesver ... O, bu ülkenin taşıyla toprağıyla tüm değerlerini koruyan ve seven bir kahraman. Belki onu anlatacak daha çok olay ve sıfat var ama kelimeler yetersiz kalıyor.

Belki Atatürk'ü anlatan en önemli kavramlardan biri, Cumhuriyettir. Atatürk yüksek karakterli bireyler yetiştirmede önemsedığı Cumhuriyeti, milli egemenliğe ulaşmada önemli bir koruyucu olarak görmektedir. “Türk milletinin karakter ve adetlerine en uygun olan idare Cumhuriyet idaresidir.” ya da “Ey yükselen nesil! İstikbal sizindir. Cumhuriyeti biz kurduk, onu devam ettirecek sizlersiniz.” sözleriyle Cumhuriyetin yaşamımızdaki önemini vurgulamıştır.

Okuduğum bu eser, Cumhuriyet olgusunu farklı kahramanlarla ve hikayelerle öyle güzel anlatmış ki okurken etkilenmemek mümkün değil. Okuyucu olarak bizleri evlere, sınıflara, okul bahçelerine konuk ederek Atatürk'ün hayallerini ve Cumhuriyetin getirdiklerini anlatmışlar. Hikâyelerin içeriğine bakıldığında; Zeynep'in annesiyle sabah konuşmasında, Demet öğretmenin sınıfıyla Cumhuriyet kutlamasında, İlknur öğretmenin sınıfında Cumhuriyet kuşlarını anlatmasında, Efe'nin düşlerinde, Aysel öğretmenin Atatürk anısında, Emre'nin eğitim hayalinde, Ülkü'nün rüyasında hep Cumhuriyet vardı. Bütün yazarlar bize muhteşem bir içerik sunmuşlar. Bu kavramı ete kemiğe büründürmüş, ekimin hüznünü gurura çevirmişler. Tüm öğretmenlerimizi ve öğrencilerimizi yürekte kutluyorum. Sınıflarında Atatürk'ün farklı yönlerini ele almak isteyen, Cumhuriyet kavramını güncel yaşamla ilişkilendirmek isteyen her yetişkinin kullanacağı eşsiz bir eser olmuş. Zaten öğretmen ve öğrenci hikâyelerinden oluşmuş olması çalışmayı daha da etkileyici hale getiriyor. Atatürk ve Cumhuriyet odağında tüm bilgi ve fikirleriyle zihnimizde iz bırakan usta kalemlere şükranlarımı ileterek bu eserin okuyanın bol olmasını dilerim. Bu eserin oluşmasında emeği geçen Malatya Milli Eğitim Müdürlüğü öğretmenlerine ve tüm çalışanlarına teşekkür ederim.

Atatürk'ün izinde Cumhuriyeti düşünerek ve düşleyerek yaşayan tüm bireylere selam ve dua ile...”

Dr. Öğr. Üyesi Dilek KIRNIK
Harran Üniversitesi